



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>



Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>



3 3433 06818680 2





Fra Bindestue og Kulle.

Enke Julebøgen,

Antik og moderne.

Enke Tang Kristensen.

Enke Sørensen.

Nyberghavn.

H. J. Høns Forlagsforretning.

1898



ra Bindestue og Kølle.

Danske Folkeeventyr,

samlede og optegnede

af

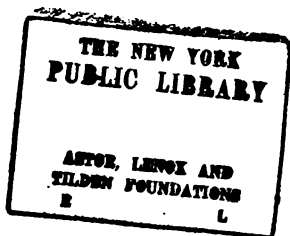
Evald Tang Kristensen.

Første Samling.

Kjøbenhavn.

H. C. Koms Forlagsforretning.

1896.



forord.

Med Bogens Titel har jeg villet antyde, at dens Indhold stammer baade fra Vest- og fra Østjylland, og at det er blevet forplantet til vor Tid særlig ved de Sammenkomster inden Døre, der, uden at have noget som helst festligt Præg, sysselsatte Folkene saa godt som mekanisk og altsaa uden at lægge egentlig Beslag paa deres Landsevner. I store Strækninger af Vestjylland har Vindestuerne floreret til ned imod vor Tid, men Østregnene har ikke kjendt saa meget til disse Sammenkomster, de har haft andre, og særlig maa man da tænke paa dem, der holdtes i Byernes Køller, hvor hver Mand efter Tur fik sit Malt lavet til næste Aars Brug. Disse Mødesteder havde man derimod ikke i Vestregnene, hvor der ingen samlede Byer er, og hvor man nok tørrer Malt, men paa Raffelovnen; thi man har ikke det til Køllens Behov nødvendige Træ. Beskjæftigelse uden Døre har aldrig kunnet bidrage noget væsentligt til Sansen for Gjenfortælling og Forplantelse af vore Folkeminder. Milebrændingen i Stovegnene og Potteindustrien i mange forskellige Egne egnede

Rosenkilde og Baggen - May 7, 1851

fig ikke videre til Sammenkomst imellem flere, enhver skulde her passe sin Dont affondret fra andre og passe den nøjagtig, og dette kunde ikke ske, naar man ikke var paa Pladsen, hvor den udøvedes.

Alle disse Eventyr er af mig personlig optegnede efter ældre Folks Meddelelser. Særlig vil jeg betone dette overfor ét af Eventyrene: „Slottet i Sølbdale“. En Del af Historierne er gode Kjendinger, men i anderledes Former end de hidtil optegnede. Vort Eventyrforraad er selvfølgelig baade begrænset og nu ret godt kjendt, dels gjennem mine og andres tidligere udgivne Eventyrsamlinger, dels ved Nabofolks Samlinger, da disse omtrent har det samme Omraade som vi. Hvis denne lille Samling faar tilstrækkelig Affætning, er det Meningen ad Aars at fortsætte og saaledes vedblive at øse af det indhøstede Materiale. Stoffet er her omhyggelig sigtet, idet jeg har haft et andet Formaal end ved Udgivelsen af mine tidligere Samlinger.

Denne Bog skulde være en Folkebog i bedste Betydning, men Arbejdet gjordes mig vanskeliger her, idet jeg helt har forladt det Princip at sammenarbejde forskellige meget beslægtede Eventyrformer. Her er altsaa hver enkelt Fortæller fremført med sit, bestemt som han havde det, hverken med mere eller mindre; intet er udpyntet eller omformet, og man har den naturlige Folkepoesi, som den lever, og som den fortælles.

14de August 1895.

E. T. S.

1. Smedens Kone.

Der boede en Smed i en By, som laa noget adspredt, og han var ugift, men imellem 30 og 40 Aar. En Dag havde han været ude og vilde gaa hjem saadan i Mørkningen. Men det var graa Luft, og han blev forvildet og vidste til sidst hverken ud eller ind.

Som han nu gaar i den Angst, træffer han lige paa en bitte tyk gammel Mand. De siger jo Godaften til hverandre.

„Hvor vil du hen?“ siger den gamle.

„A vilde hjem, men a er bleven saa vild og tummelsumst, te a kan snart ikke finde nogen Steder. A véd ikke, hvor a er.“

„Na, du kan slet ikke finde hjem i Aften,“ siger den gamle, „men du kan følge med mig, saa kan du blive til vores i Nat.“

„Ja, hvor er den her Mand fra, og hvem er du?“

„Ja, a bor tæt her ved, det er aldrig langt.“

Saa tænkte Smeden, han maatte helst følge med, og som han tænkte, saa gjorde han.

Som de havde gaaet nogle Skridt, kom de til et Hjem, og der var Lys. De kommer ind, helt fremmed var det for Smeden, og han tykte endda, han skulde have kjendt Egnen. Der var kun en enlig Pige der inde,

og hende antog Smeden for Mandens Datter. Kjøn var hun, og saa vidt han kunde skjønne, var hun helt omhyggelig for ham. Han fik da Lyft til hende, og hun til ham, og de bliver forlovede den samme Nat.

Der blev saa bestemt, hvad Tid Brylluppet skulde være, og om Morgenens fulgte den gamle Mand med Smeden ud og fulgte ham et Par Bøsseskud hen. Saa kunde Smeden intet Hjem se, eller hvor han havde været.

„Men hvor skal a finde tilbage til jer igjen?“ sagde han.

„Du kan blot gaa her til, som a forlader dig, til den bestemte Tid, saa skal a nok komme.“

Saa ser Smeden sig om, og da var det paa Byens Mark, han stod.

Han gaar saa hjem, og den bestemte Dag kommer han paa Pladsen, og der møder den gamle Mand ved en kjendt Høj. Saa vidste han ikke længere, hvor han var. De kommer ind til Pigen, og han tager hende med hjem og bliver gift med hende.

Nu gaar der en Tid lang, og han er helt lykkelig. Da gaar Byens Mænd, der kom til Smedje, og siger til ham: „Hvad er det for en Kvinde, du har?“

„Det er min Kone,“ siger han.

„Hvad, din Kone! hvor forbandet tørt gif det til ved det Bryllup; ikke en eneste af dine Naboer var med.“

„Nej, det var der jo ikke.“

Nu blev der jo megen Tale om det Giftermaal. „Hvor har du faaet din Gifte fra?“ siger nogle andre til ham.

Ja, det gav han jo ikke rigtig noget Svar paa. Han blev tidt spurgt om det, og jo længere, jo mere

paatrængende. „Na, det véd a slet ikke,“ siger han til sidst.

„En skulde da ikke tro, der er Fejler ved det,“ siger de igjen; „hun ser noget fordægtig ud.“ Den ene Kone siger: „Det skulde da vel ikke være Bjærgmandens Datter?“ — „De siger saagu det er Bjærgmandens Datter,“ sagde den anden. — „Har I hørt, te han har faaet Bjærgmandens Datter?“ sagde den tredje.

Saa kunde Bymændene ikke lade være med at støde lidt paa det, naar de kom i Smedjen. Han var nær ved selv at komme i Tanker om det ogsaa og begyndte at blive vred ved hende mere og mere og kaldte hende næsten som en Trolde. Konen var fredelig og tog imod det.

Smedegjæsterne satte sig nu for at komme fra det saa stille som muligt. „Føj for alle Ulykker, at saa smedt ved en Bjærgkvinde!“

For hver der blev henne, gav han hende et Lærst og sagde: „Det er for din Skyld.“

Endelig var kun den nærmeste Nabo tilbage. Han tænkte lige saadan: Nu var det den sidste Dag, han skulde have Hestene beslaede. Som de saa har nogle af Skoene færdige, kommer Konen derud og siger Gud-hjælp. Nabomanden siger Tak, men Smeden siger: „Hvad vil du?“

„Ja, a tykte, a vilde herud og se til jer.“

„Pas du din Potte og dine Pander!“

Saa tager hun en Sko og siger: „Er den ikke vel Klejn?“

„Naa, nu skal vi høre. Begynder du at sætte ud paa det, a laver, og siger, det er for Klejn!“ og han var nær ved at slaa til hende.

Saa tager hun ved Skoen og retter den lige. „Ja det kalder a, den er for klejn, naar en Kvinde kan ret den ud.“

Smeden saa noget nøje paa hende og tænkte paa alle de mange Krubs, han havde givet hende.

Men Naboen siger saa stille: „Herre Jesuses, havde a været vel herfra denher Gang.“

Saa siger hun igjen til Smeden: „Nu kan du se, hvad a kan gjøre. A har taget imod din Ondskab længe du skal ikke byde mig det tiere.“ Med de Ord gif hun ind.

De fik saa affmedet, og Naboen rejste af.

Næste Søndag gif hun til Kirke som saa tidt. Der stod en Flok Kvindsfolk uden for Kirkegården, og hun gif hen til dem, men de svandt hen efterhaanden. Som de staar nu der, ser de en bitte tyk Mand, der kom gaaende med noget paa hans Skulder.

„Hvad er det for en Stampi?“ siger de, „tu han er lige saa tyk, som han er lang; han kunde en lige saa godt trimle som trække.“

Konen saa nok, hvem det var, og blev rød.

Saa kom Manden ind paa Kirkegaarden og gi hen til nogle unge Fyre, der havde staaet og gjort Raad ham, og saa siger han: „Er der ikke én af I Drengte der kan tage denher af min Skulder?“

En prøvede det, og en anden prøvede det, og sa to, men ingen kunde. Det var en Kjøp af Jærn, de vejede 20 Skippund.

„Kom du, min Datter,“ siger han til Smedekonen

Hun tog saa ved og tog den af. Da de saa de vilde de liste lige saa stille af.

„Nej hi!“ og han holdt Stofken imod dem og sagde: „Kom her hen til Nordfiden af Kirken.“

De turde ikke andet end lyde.

„Hvil vil du nu helst,“ siger han til Datteren, „enten hytte eller tage?“

„A vil tage,“ svarer hun.

„Gaa saa om til Syd siden.“

Saa tog han én efter en anden og kyssede dem oven over Kirken som Lyngknipper, og Smedekonen var nok saa forsigtig med at tage dem og sætte dem hen, saa ikke en eneste støbte saa meget som en Taa.

Ru vilde de igjen liste dem bort, men hun sagde:

„J maa helst blive.“

Saa kommer den lille Mand derom og siger: „Vil J nu være saa god at gaa til Smedje igjen, hellers skal J over Kirken nok en Gang, og saa skal hun hytte, og a vil tage.“

Nej, den Tur var de ikke for at saa anden Gang.

„Vi skal nok gaa til Smedje,“ sagde de.

„J behøver heller ikke at undse jer for at komme der,“ sagde han, „for nok er a Bjærgmand paa jeres Mark, men hun er af jer egen Slægt; a fik hende, da hun var lille; a har nemlig forbyttet et Barn et Sted.“

Ru blev de saa glade ved at høre det, og saa tog Follene til Smedje igjen. Siden levede de lykkelig sammen, for hun var en god Kone imod ham.

2. Besøget i den røde Sten.

Der var en Mand og en Kone, de havde en eneste Søn. Han var en Søn mere end alle andre, god til at lære og lydagtig og flink i enhver Retning. Hans Forældre snakkede tidt om, at han var vist født til mere, end han var nu, og han var da deres Djæsten i alle Maader. De sagde: „Du skal være hjemme ved os alle Tider, og vi vil aldrig have dig hen at tjene.“

Saa træffer det en Dag, at Drengen skal til Kræmmer med Bindetsøj. Det var skikkelig langt henhver, og det var saadan en ensporet Hebevej, han skulde gaa ad. Han lovede jo Forældrene, at han skulde nok komme hjem til Aften, men det blev alligevel for sildt for ham. Som han nu allerbedst gaar midt paa den Hebevej, saa bliver det med et saa mørkt for ham, at han kan aldrig se nogen Ting, han kan ikke en Gang se sig selv.

„Hvad mon der er ved det?“ tænker Drengen, „mon a skulde blive blind da?“

Han gaar og slaar ud med Armen og vil føle sig for, og saa kunde han fornemme noget fast ved begge Sider af sig; det var, alligesom han gik i en dyb Grob i Jorden.

Med et bliver han et Lys vaer eller saadan noget lignende, det var da et blaat Skjær, det gav fra sig, og da han kom hen til det, træffer han nogle smaa nogle ligesom Folk. Han siger: Godaften, og de hilser igjen nok saa flinkt. Der var en Kone og tre Døtre og saa en Tjenestepige.

Saa siger han: „Kan I ikke vise mig Vej hjem?“
Ja, hvor han var fra?

Det sagde han dem. Jo, det kunde de nok, men det kunde ikke hjælpe, han tænkte paa at komme hjem i Aften, nu maatte han helst blive ved dem.

Han sætter sig ogsaa ved dem inde i Stuen og tager en Meldmad op, han havde med sig i et Klæde, og drikker en Slurk til af hans Flaske. Da han havde spist den, gav han de andre, hvad der var tilbage, og de tog ogsaa godt imod det og var helt omgjængelige med ham.

Saa sad de og snakkede om mange Ting, og han kunde da godt høre, at de kjendte hans Fader omentrent lige saa godt, som han selv gjorde, og Byen og alt det andet. Han tænkte ved sig selv: „Det kan ikke være andet end dem, de kalder Bjærgfolk, a her er kommen det til,“ for dem havde han jo hørt saa megen Snak om.

Noget hen paa Aftenen siger Konen til ham, om han havde ikke Lyst til at faa Suppe til hans Madver.

„Jo Tak!“ siger han, for han var jo nysgjerrig efter at se, hvad Suppe en Bjærgkone kunde lave.

Det varer ikke svar længe, inden hun kom med saadan Suppe og Steg, og han spiste, og det smagte saa bemærket godt; han havde aldrig spist saadan Mad i sine Dage.

Den Gang det blev saa Sengetid, sagde Konen gjen til ham, at nu maatte de vel helst komme i Seng.

„Ja Tak,“ siger han, „men a kan da godt ligge her i en Krog paa Gulvet.“

Nej, han kunde godt komme i Seng, de havde Senge nok, for hendes Mand var ikke hjemme, og hendes Sømmen var heller ikke; de kom ikke hjem de første otte Dage da. Men han kunde slet ikke forstaa, hvor de

havde de Senge, for han saa ikke mere end den bitte Stue, de var i. Saa vilde Konen vise ham deres Senge og hele deres Lejlighed. Der var saadan smaa Luger i Bæggene, og dem begyndte hun at lukke op. Den Gang han skulde til at se ret efter, kunde han forstaa, de boede midt inde i en stor Sten, og Sengene var indenfor de Luger og hulede ud saadan i Stenen. De var saa pæne, te han havde aldrig set Magen dertil i hans Dage. Saa viste hun ham ogsaa deres Guld og Sølv, og der var en forfærdelig Masse, ja, der var vist flere hundrede Læs.

„Da er I endda rige,“ siger han.

Ja, de var ogsaa de rigeste Folk her omkring; hendes Mand kaldte de Manden i den røde Sten. Hun viste ham ogsaa alle deres andre Ting. Der var som et bitte Kammer, der var fuldt af ene Ben, saadan store Stanker af Heste. Hun tager én af dem og giver ham. „Tag den her,“ siger hun, „det er en god Gave, for det er den udmærkede Høle, naar du vil bruge den til det, og den kan ogsaa bruges som Sværd, naar du ønsker det. Men du maa aldrig slibe den eller hvæsse den, for saa bliver den helt spoleret.“

Han tog saa Benet, men mente jo for Resten ikke, han kunde have nogen Nytte af det. De kom saa i Seng, og han havde aldrig haft det saa behageligt som den Nat.

Om Morgenens beder han dem saa vise ham Bejen hjem ad.

„Ja,“ siger Konen, „men saa skal du love mig én Ting.“

„Det skal a nok, hvis a kan,“ siger Drengen. •

„Jo, det kan du sagtens. Du skal komme her en gang hvert Aar lige paa St.-Hans Aften, og det, ad Stilling du saa kommer i.“

Det lovede han bestemt, og saa sagde han Farvel, den ældste af Døtrene fulgte ham paa Vej. Han og saa paa hende og tykte, det var den grimme tabning, han havde nogen Tid set. Da de kommer Enden af Kanalen, tager han Afsted med Pigen og ar op, og saa kan han se, at Solen var midt paa immelen, det var nær Middag, og det var en stor øj, han var gaaet ind i. Den Høj kaldte de altid i ns Hjemmen for Smedehøj, fordi det saa tidt ban- re der inde, alligesom naar Smeden staar og banker i medjen. Nu vilde han vende sig om for at saa Ind- ngen retten at se, men da var der albrig Tanke om rning.

Den Gang han kom hjem, blev hans Forældre jo ert glade, for de havde været meget ængstelige om atten. De spurgte om, hvor han havde været.

„Imellem gode Venner og Bekjendtere,“ sagde han, det var det eneste, de kunde saa ud af ham.

Saa siger hans Fader igen: „Hvi har du kjøbt en ny Høle? A véd jo, vore Høleer er gode nok.“

Ja—a, han fik den noget godt Kjøb, sagde han, han kunde saa skammelig godt lide den.

Saa gav han sig om Eftermiddagen til at lave et taft til den, og næste Dag gif han ned i Engen sa- n lige over Middag — for det var netop i Slættens d — og gav sig til at slaa med den nye Høle. ns Faders Eng var saadan en tolv Karles Slæt, n inden to Timer var hele Engen slaaet. Hans Fader

kom ned at se til ham, og da var Engen slaaet saa godt, te den havde aldrig været slaaet bedre.

„Ja, det maa være en god Høle, du har faaet,“ siger Faderen, „a vil nok prøve den.“ Der var en lille Kant Grønne tilbage, og der vilde han prøve Høleen i det, men han kunde aldrig tage et Straa.

„Den skulde skjærpes!“ siger Faderen.

„Nej, det behøver den aldrig at blive, for den, a fik den af, den sagde, te saa blev den helt spoleret. I Morgen da vil a hen og slaa for Herremanden, for han lod jo lyde den anden Dag, te han vilde leje hans Eng slagen, for det te han havde ingen Karle.“

Om Morgenen gaar han saa hen til Herremanden og siger, om han manglede ikke en Karl til at slaa hans Eng.

Jo, han manglede over hundrede. „Kanste du vil gjøre Afford om Arbejdet?“

Ja, det var da hans Vrende.

De bliver ogsaa enige om Betalingen, og Drengen begynder saa at slaa. Den Gang otte Dage var omme, saa havde han tjent fem hundrede Daler.

Derefter gif han hen til en anden Herremand, der havde en meget større Eng, og han hød sig jo i Kette ved ham. De bliver snart enige om Arbejdet, og han skal have en halv Tønde Guld for at slaa hans Eng. Det varede ikke uden fjorten Dage, inden han havde de Penge tjent. Saa gif han hjem og viste hans Fader, hvor stor en Slaalsøn han havde nu tjent. Faderen blev saa glad, te det var uden al Ende.

„Ja,“ siger han Drengen, „naar nu Høstens Tid kommer, kan a tjene lige saa stor en Høstløn, for a har

gjort Afford med de samme to Herremænd om at høste deres Korn ogsaa."

Han kommer saa til at høste, da Kornet var modent, og begge Herremænd maatte have alle Mænd og Koner og Karle og Piger og Drengene samlet sammen, de kunde saa fat paa, men det kunde hverken helt eller halvt slaa til.

Den Gang Drengen var færdig med det, fulgte han med Faderen hen til den største Herregaard, der var, og kjøbte den med Besætning og det hele. Der kom baade han og Forældrene saa til at bo.

En Tid lang efter bliver der den hæsligste Krig i Landet. Det var to smaa Konger, der var ved at ville tage Kongen hans Rige og lægge til deres eget.

"Ja, a maa med i Krigen," siger den unge Herremænd til hans Forældre. Det var de kjede af.

Om Aftenen tager han Høleen af Skafet og siger: "Gid det nu var et godt Sværd!" Straks havde han det dejligste Sværd i Haanden, og saa gif han næste Dag hen og meldte sig til Tjeneste ved Kongen.

Kongen blev glad, da han hørte, hvem han var, og hvad han vilde.

"Du skal være den højeste Mand i Hæren ind til mig selv."

"Ja, saa skal a og slaa Fjenderne ene Mand."

Kongen vilde nu fly ham Vaaben, men han sagde, te han havde, hvad han behøvede. Saa gif de ind til Tasselet og fik noget at leve af.

Imens de sidder til Vords, siger Høstkarlen til Kongen, te det var ingen Sag at vinde Sejr, hvis der nu ingen Forræddere var i Lejren. Nej, det var han

vis paa, de vilde blot have en gammel tro Hovme med dem, der havde tjent ham i mange Aar, og var saa tro som Gulb. Derefter gik de udenfor Slot det var saadan hen paa Aftenen, for at se efter Fjernerne, men der var ingen at opdage. Da gik Kong og Hovmesteren ind igjen, men Høstkarlen vilde b staaende paa Vagt.

Den Gang det blev ved Midnatstid, tykte han, var noget, der rørte sig. Han blev noget ræd for, det var Fjernerne, men i det samme snakkede det til ham og saa kunde han høre, det var Bjærgkongen fra Smedel

„God Aften,“ siger hun, „naa, hvordan gaar Fa'rtil?“

„Ja, nu skal a i Krig.“

„Ja, det er netop din Lykke,“ siger hun, „for bliver du Konge over Landet her og over de andre Kongers Land med. Men du vil lige godt faa Et og det bliver den eneste, du faar i dit Liv.“

Hun siger ham saa, hvordan han skal forholde „Du skal stille dig i Spidsen, og hvis der er nogen, vil flyde, saa skal du holde dit Sværd frem og se det maa være en Bøsse, da skal der flyve saa god Skud ud af den, som du kan ønske dig.“ Derefter hun Afsked med ham.

Næste Morgen begyndte Fjernerne at nærme Slottet. Kongen havde kommanderet Hæren til at komme bag ved Slottet, og der holde Udkik med, hvor den Mand kunde begaa sig mod Fjernerne. Kunde saa ikke ene klare det, skulde de komme og hjælpe ha

Høstkarlen drog saa ud mod Fjernerne med h Sværd, og Kongen og Hovmesteren kom bag efter.

jenderne saa, at der kun kom tre Mand, streg de Hurra og raabte, om de vilde have Pardon. Høstkarlen sagde aa: „Nu skal a. til at høste.“ Han begyndte da at aa IBS med Sværdet og gif et godt Folkskaar med det, aa han i en Haandevending fældede Fjerdeparten af Fjenderne.

I det samme fik han Dje paa de to fjendtlige Konger, der red paa lige Side. „Nu maa a nok til at bruge min Bøsse,“ sagde han. Han skød saa begge Kongerne med ét Skud. Nu blev hele Fjendernes Hør forstrækket og overgav sig uden videre. Hvis han vilde spare deres Liv, vilde de tage ham til Konge. Det Tilbud tog han med Glæde imod.

Lige som han af Folkene var bleven udraabt til Konge, fik han at høre, at den gamle Hovmester havde stadt deres egen Konge. Det gjorde ham meget ondt, og han ligestrem græd over Kongens Død. Derefter lod han Hovmesteren parte lige saa smaat til Straf for hans Forrædderi, og da han nu havde frelst Landet, var der ingen nærere til Regjeringen, og han blev saa udraabt til Konge i det Rige ogsaa.

Da det var nu til Side, kom han i Tanke om, at det var St.-Hans Dag, og nu skulde han op til Smedehøj om Aftenen. Den Tur kunde han gjøre med Fornøjelse, da det jo var Bjærgkløven, han havde at takke for hele sin Lykke. Han traf hende ogsaa godt nok.

„Det er godt, du kommer,“ sagde hun til ham, „for ellers havde alt vort Guld og Sølv ingen Nytte kommet til. Vi staar nu for at stulle ud af Landet, da Kristendommen er bleven os for stærk, og vi kan ikke holde det ud længere her. Du skal have alt vort Guds,

for dig under vi det fremfor alle andre, og vi vil hjælpe dig det udenfor Højen."

De fik nu travlt den hele Nat med at faa det altfamnen pakket ud af Stenen. Saa sagde Høstkarlen Farvel til Manden i den røde Sten og til Bjærgfonna og hendes Børn. Siden har der ingen Bjærgfoll vært her. Men Kongen sørgede Dagen efter for at faa alt det Guld og Sølv hørt hjem, og han var hele sin Tid den rigeste Konge, vi har haft her i Landet.

Anm. Rødstenen paa Fur kalbes altid i daglig Tale „den røde Sten“.

3. Drengen som Hest og Galt.

En Mand havde en eneste Søn. Saa stulde han ud at lære et Haandværk, men han var saa tungnem, at han aldrig kunde lære nogen Ting. Faderen satte ham i Lære ved alle Slags Haandværkere, men det kunde være det samme. Endelig beslutter han sig til, at han skal lære Kunst for Kunst og Kunst over alle andre Kunster.

En Dag trækker han saa løs med ham ud ad Bejen, og der kommer en gammel, rødskjægget Mand til dem. Han spørger Faderen om, hvor han vil hen.

Ja, han havde da en Søn, der havde prøvet mange Ting og været i mange Slags Lære, og det var ikke blevet til noget. Nu havde han besluttet sig til, han stulde lære Kunst for Kunst og Kunst for alle andre Kunster.

Ja, det kunde han lære ham, siger den rødsfjæggede.
 Hvad han vilde have for det?

„A vil have 300 Daler.“

„Hvor længe skal han saa være i Lære?“

Ja, han maatte hente ham om en Maaned.

Saa følger Faderen med ham hjem for at faa at se, hvor han skal hente ham. Svi den Maaned er gaet, og han skal hen for at hente Drengen, har nu jo ingen Penge og maa saa sælge hans Indbo for at skaffe de 300 Daler. Altsaa gaar han hen efter sin Søn, og han kommer ind til Manden og tæller pengene op for ham.

Saa lukkede han en Dør op, og der stod saa mange inde inden for og stod og hjappede af et Trug. Saa er Manden: om han kunde nu kjende, hvilkken der var hans, maatte han tage ham.

„Nej, hvordan skal a det?“ siger Faderen. „De jo ligedan hverden.“

Ja, saa kunde han ikke faa ham. Men hvis han vilde gaa hjem og hente lige saa mange Penge til, kunde han faa ham.

Saa gif han hjem og folgte Huset, og det fik han 20 Daler for, og saa gif han jo derhen igjen.

Den rødsfjæggede Mand bar sig lige saadan ad sin søn, han lukker Døren op ind til Hundene og siger: kan du nu kjende, hvilkken der er din, saa maa du tage ham.“

Men han kunde ikke kjende ham, for de var ligesindede hverden.

„Ja, hvis du vil gaa hjem og hente 300 til, saa kan du faa ham.“

Som han nu gaar hjem ad Vejen, saa gaar han og græder, for nu havde han ingen Ting at sælge. Da kommer der en Tatterkjælling til ham. „Hvad græder I for, lille Mand?“

Det fortæller han saa. Han kunde ikke saa den Dreng udløst, for det han havde ikke flere Penge at give for ham, og han kunde nu ikke kjende ham imellem alle de andre Hunde.

„Ja,“ siger hun, „naar I vil tænke paa mig, naar jer Søn faar tjent nogle Penge, skal a sige jer et godt Raad.“

Ja, det vilde han godt.

„I kan vel nok laane de Penge, og naar I saa gaar der hen ad igjen, saa skal a møde paa dethver Sted.“

Det gaar nu saadan, at han faar Pengene laant, og saa kommer han og træffer godt nok Kjællingen.

Saa siger hun: „I skal svare ham, te det er min, alle de andre sidder og hjapper efter. Saa faar I nok jer Søn.“

Han kommer ind og vil have Drengen. Da ligger Manden en Dør op, og der staar Hundene inden for og hjapper af Truget. „Kan du nu kjende, hvilken der er din, saa maa du tage ham.“

„Ja, her er han,“ siger Faderen.

„Hun slog dig ikke paa Næsen, der lærte dig det Raad.“

Saa fik han hans Søn udliveret, og han gik bog efter ham som en Hund, til de kom et Stykke ud ad Vejen, da gjorde han sig til et Menneske.

„Hvad skal a nu gjøre,“ siger Faderen, „a har folgt baade mit Indbo og mit Hus og alting for at

Slaffe Penge til at løse dig ud med, og nu ejer vi ingen
Verdens Ting."

"Saa —, det skal I ikke klage jer for," siger
Sønnen. "Der er Hestemarked ikke langt herfra, og saa
køber a mig i en stor og fed Hest, og I trækker mig
til Marked og sælger mig. Men I maa ikke forlange
for lidt for mig, og I maa huske at tage Bidselet af
mig, naar I leverer mig."

Saa gaar det ogsaa, som Sønnen har foreslaaet
ham, og han faar mange Penge for Hesten. Nu vil
han til at tage Bidselet af.

"Nej, Bidselet skal følge Hesten," siger Kjøberen.

"Jamen a har nok solgt dig Hesten, men ikke
Bidselet, og derfor tager a det af."

Naa jaja, saa lod Kjøberen sig ogsaa besige med det.

Da han kom hjem, var Hesten ogsaa hjemme.
"Nu skal der være Svinemarked," siger Sønnen, "saa
gør a mig til et stort fedt Svin, og I kan da tage
til Marked med mig og faa mange Penge for mig.
Men I maa ikke forlange for lidt, og I skal huske at
tage Tøjret af mig."

Han trækker af, og der kom flere Slagtere og bød
paa dether fede Svin. Han fik det snart solgt, og saa
tog han Tøjret af.

Nej, det maatte han ikke.

"Jo, a har nok solgt jer Galten, men ikke Tøjret."

Da han kom hjem, var Galten og hjemme. "Der
kan I nu se, Fader, nu faar vi Penge."

En Tid efter var der atter Hestemarked, og det
gaar lige saadan. Faderen red dertil med den her lille
Hest, og der kom store Prangere og bød paa den. Den

Dag var den rødbfjæggede Mand ogsaa til Marked, og da han saa Hesten, gav han sig til at byde de andre helt over. Faderen slog til med ham og var bleven saa sandsesløs ved at faa de mange Penge i Haanden, at han glemte at tage Bidselet af.

Den rødbfjæggede Mand trækker af med Hesten og faar den sat ind i en Stalb. Der lægger han Hætte for Munden af ham og Hø for Halen, og nu kunde han tage til hvilket han vilde.

Der staar han nu og fidsier sig ved Truget, og faa faar han endelig Bidselet over det ene Dre. Han Karlen kommer og stal vande ham, da staar han og fidsier der ogsaa og faar Bidselet over det andet Dre. Saa, nu var han løs. Han staber sig saa i en Fugl og flyver op i Storstenen. Men Manden har straks mærket det, og han staber sig i en Ravn for at ville tage ham. Da staber Drengen sig i en Guldring og lader sig platte ned i Asten. Men Manden staber sig i en Krage med lange Ben og kommer ned paa Arnestedet for at strabe Ringen op. Da staber Drengen sig i en Frø og hopper ud af Rjøkkendøren og ud i Dammen. Manden er straks i en And med langt Næb og vil snadre ham op. Men det kan han ikke, og der sidder han og snadrer den Dag i Dag er.

4. Løve, Falk, Hund og Orm.

Der var en Gang en Karl, han rejste ud i Landet og vilde se sig om. Saa kom han ind i en Skov, og der kom han imod den fæleste Orm, han nogen Tid havde set; men den gif ham jo forbi da. Saa gaar han lidt igjen, da kommer der en forfærdelig stor Myndehund springende. Han blev jo meget forstrækket over de Dyr, men den render ham da forbi ogsaa. Saa gaar han en lidt igjen, og da kommer der en Løve springende, te Jorden den ryste. Lige efter kommer der en Falk flyvende, og den flyver ham jo ogsaa forbi. Som han nu gaar videre, hører han noget, der dundrer æbag ved ham, og han bliver jo endnu mere forstrækket. Da var det Myndehunden, der kom springende efter ham, og den siger:

„Hør, Vandringsmand, vil du ikke gaa med tiljage? Vi har fanget et Dyr her henne, vil du ikke dele os det?“ Det var nemlig i den Tid, da Dyrene kunde jnatte.

Han var jo ikke for det, da han var bange for de her Dyr, men Hunden lovede ham, at de skulde ingen Fortræd gjøre ham.

Saa følger han ogsaa med derhen, og da var det et Raadhyr, de havde fanget. Han stjerer saa først Hovedet af det, og det giver han Ormen.

„Er du fornøjet med det?“ siger han til den.

Ja Tak, den var saa meget godt fornøjet.

Saa stjerer han et stort Stykke Kjøb af Laaret til Falken. „Er du fornøjet med det?“

Jo, den siger Tak, den var godt fornøjet.

Dernæst skjærer han det ene Laar af og saa et andet Laar, som han havde taget Kjødet af, det gav han Mynden, og det var den saa godt fornøjet med.

Endelig siger han til Løven: „Nu kan du tage Resten.“ Den havde jo et stort Liv og skulde have meget i sig.

Da han nu var færdig med det, saa vilde han at gaa igjen. Men saa siger de: „Vi, du skal have et Ønste!“

Ja, det var jo godt nok, og saa siger Løven først: „Dersom du vil ønske at være en Løve, saa skal du blive dobbelt saa stærk en Løve, som a er.“ Paa samme Maade ønsker Mynden og, at han maa kunne løse dobbelt saa stærkt som den, og Falken, at han kan komme til at flyve dobbelt saa stærkt som den, og Ormen, at han kan komme ind ad dobbelt saa bitte et Hul som den.

Saa rejser han videre med det, og han tænkte jo ikke ved, at de Ønster havde noget at betyde. Da han kommer lidt ud i Skoven, saa ønsker han at være en Falk. Han flyver, og han flyver, og endelig kommer han til et Kongeslot, der sætter han sig i et Ris. Paa det Kongeslot var der en Prinsesse, og hun skulde en Gang have været forlovet med en Prins, men den Gang hun saa ham, var han saa styg, at hun vilde ikke have ham. Men Prinsens Moder det var saadan en forførbelig Troldhels, og det bliver hun fornærmet over, og saa siger hun, at dersom Solen kom til at skinne nogen Sinde paa den Prinsesse, saa skulde hun være i hendes Bold, og hun skulde da nok lære hende til at tage hendes Søn. Fra den Tid af blev det saa lavet saadan, at Prinsessen havde altid hendes Vinduer norden

ud, for at Solen ikke skulde komme til at skinne paa
Grunde, og hun kom heller aldrig ud.

Nu sad den Falk oppe i det Træ, og da hun fik
Sje paa den, saa vilde hun gjerne have den, for det
var saadan en kjon Fugl. Saa fattede hun et Vord
udenfor Vinduet og stræde Brød og Kjøb paa, te den
skulde flyve ned at pikke. Det gjorde Falken jo ogsaa.
Da hun havde faaet den derned, fæstede hun Vinduet op,
saadan te den kunde flyve derind, og saa stræde hun
noget i Karmen. Nu havde hun jo en Strikke paa
Vinduet, og da han saa sløj derned, fangede hun ham
der. Nu fik hun gjort et svart Dur til ham, og saa
hængte han der inde i hendes Sovestue.

Det var Falken jo ikke saa godt tjent med, for han
kunde jo ikke leve ved det, hun gav Fuglen, da han var
et Menneſte ogsaa. Men saa gjorde han sig jo til en
Orm og faldt ned af Buret. Derefter gjorde han sig
til et Menneſte og forklarede for Prinsessen, hvad han
var for en Karl, og te han var baade en Falk, en Hund,
en Løve og en Orm. De blev nu snart enige om, te
de vilde have hverandre, og hun fortalte ham, hvordan
hun var kommen afsted, og Solen maatte ikke skinne paa
hende. Derefter gik Prinsessen ind til hendes Fader og
fortalte ham, te den Falk, hun havde fanget, kunde og
blive et Menneſte, og de var blevne enige om, de vilde
have hverandre, om de maatte det for ham. Det siger
han ja til, det maatte de gjerne, og han skulde nok give
dem saa mange Penge, te de kunde have tilstrækkeligt at
leve af. Derefter fik de Bryllup.

Saa en Dag det var saa meget mørkt Vejr, saa
siger han, om hun vilde ikke gjerne ud at kjøre i Dag,

for han troede ikke, Solen vilde komme til at skimme igjennem. Det vilde hun jo gjerne, hun havde ikke været ude nu i mange Aar. Saa bliver der jo forspændt en Karet med Kust og Tjener, og de kommer ud at kjøre. Men da de saa havde kjørt et Stød og endelig vilde til at hjem igjen, og de var saa næsten hjemme, saa stak Solen igjennem, og nu var hun jo fra ham lige i et Øjeblik, han mærkede det aldrig. Men da han fik det at se, siger han til Kusten og Tjeneren, at nu kunde de kjøre Vognen hjem, og han gjorde sig til en Falk, og han fløj saa, te han var næsten af med Livet.

Endelig opdager han saa et blankt Sted i Havet ligesom et Bjærg, og der flyver han hen paa og vil hvile sig. Da han stulde nu til at se til, saa var der saadan en stor Revne i det Bjærg. Saa gjorde han sig til en Orm og lod sig stride ned ad den Revne. Han havde godt nok Helb med sig til at komme igjennem, og saa var der en pæn Bygning, da han kom neden under, og der kravler han ind under Dørræet, og kommer paa den Maade ind i Stuen.

Prinsessen var allerede kommen der, og hun kunde kjende ham, og han kunde ogsaa kjende hende. Han kravler nu op paa hendes Skjød og kommer op til hendes Dre. Saa spørger han hende om, hvor længe hun stulde være her. Han maatte jo være forsigtig, for hun sad netop og klæde Trolbtjællingen i Hovedet, og Kjællingen sov lige i Tiden. Hun spørger nu Trolbtjællingen om det.

„Alle dine Dage,“ svarede hun.

„Spørg hende om det igjen,“ hvistlede Ormen til

Prinsessen, „og om der er ingen Raad til at komme herfra.“

Da siger Troldkjællingen: „Der er en Gulddrage, som boer grumme langt herfra, og i den Drage er en Guldhare, og i den Hare er en Gulddue, og i den Due er en Ring, naar du kan faa den paa din Finger, saa er du frelst.“

Da Ormen havde hørt det, saa tog han jo ikke flere Ord, men rejste straks op igjen. Han fløj jo runden omkring og spurgte alle Troldkjællinger og Stodbere, han traf paa, om, hvor den Gulddrage var, men der var ingen, der kunde gjøre ham opmærksom paa det. Han gjør sig til et Menneske om Natten, men om Dagen flyver han som en Falk.

En Aften kommer han til en Kro, hvor der var et Kongeslot nær ved.

„Hvifor er det Kongeslot saadan omhængt med sort?“ siger han.

„Ti du stille med det,“ siger Kromanden, „du er nok ikke af vor Egn.“

Nej, han var ikke, siger han.

„Jaja, saa skal a fortælle dig det. Her er en Gulddrage,“ siger han, „vi skal levere 7 fede Svin til hver Dag, og nu har vi ikke uden 21 tilbage, saa er der ikke flere Svin at faa, og saa skal han have Prinsessen.“

Saa siger denher Karl til Kromanden: „Naar en nu havde en god Piff, mon en kunde faa ikke afværge det og jage Dragen væk?“

„Ti du stille med det,“ siger Kromanden, „dersom det kommer Kongen for Dre, saa kommer du til at vogte Svinene.“

„Na, det er der vel heller ikke Fare ved,“ siger han saa.

Saa siger Kromanden, om han maatte da lade gaa Bud om til Kongen, te der var kommen én, der vilde vogte Svinene.

„Ja, det maa du godt.“

Kromanden gaar selv derom, og Kongen bliver jo saa sjæleglad ved at høre, te der var én, der vilde tage sig det paa, og Karlen kommer saa derom næste Morgen og faar hans 7 Svin at drive med og saa en god Piff.

Han driver saa med dem der ud ad Havet til. Da Kloffen var 11, saa bliver Havet jo saa gal, og saa kommer Dragen. Han raaber: „Kom med mine 7 fede Svin!“

„Det vil vi snubbes om,“ siger Karlen, og saa gjorde han sig jo straks til en Løve, og de sloges saa uafslædig, indtil Kloffen var omentrent 12.

Saa siger Dragen: „Havde a haft mine 7 fede Svin, saa skulde a snart have gjort Kaal paa dig.“

„Ja,“ siger Løven, „havde a haft en Kommenstringle og et Glas Vin fra Kongens Bord, saa skulde a snart have gjort Ende paa dig.“

Da Kloffen slog 12, var det forbi, saa maatte Dragen ikke være paa Landet længere; han ad Havet igjen, og saa drev Karlen hjem med hans Svin.

Paa Andendagen skulde han jo te'n med dem igjen. Kongen var saa nysgjerrig efter at saa at vide, hvordan den nye Svinehyrde var bleven fri for Dragen, og saa var der en Bovehals, han gav en stor Dufør for at følge med og se, hvordan det gik til, men han kravlede jo op i et Træ.

Naa, Karlen driver omkring med Svinene, og da saa Kloffen var 11, kom Dragen jo igjen. „Kom nu med mine 14 fede Svin!“ raaber han.

„Det vil vi snubbes om,“ siger Karlen, og saa var han en Løve.

Nu sloges de jo saa fortræffelig igjen, indtil Kloffen var 12. „Havde a haft mine 14 fede Svin,“ siger Dragen, „saa skulde a snart have gjort Raal paa dig.“

„Ja,“ siger Løven, „havde a haft en Kommenskringle og et Glas Vin fra Kongens Bord at styrke mig paa, saa skulde a snart have gjort det af med dig.“

Men nu var Kloffen 12, hvorover Dragen maatte til at ad Vandet igjen, og saa drev Karlen hjem med hans Svin.

Ham, der havde været med at se paa, han havde fiddet oppe i Træet og set og hørt det hele, og saa fortæller han Kongen dether, te Karlen blev til en Løve og sloges med Dragen, og han havde ladet de Ord falde: te dersom han kunde saa en Kommenskringle og et Glas Vin fra Kongens Bord, saa kunde han gjøre det af med Dragen. Saa siger Kongen, te dersom han nu turde vove at følge med Svinehyrden der ud igjen i Morgen og tage den Kringle og det Glas Vin med og slaa i Halsen paa Løven, saa vilde han give ham den vildeste Herregaard, han havde i hans Kongerige, og det lovede han.

Saa driver Karlen jo som sædvanlig ud med hans 7 Svin, og denher Bovehals følger med. Dragen kommer saa, da Kloffen bliver 11, og raaber: „Kom nu med mine 21 fede Svin!“

„Det vil vi snubbes om,“ siger Karlen, og straks

gjør han sig til en Løve, og de slaas jo alvorlig et Stød. Men da var Dragen meget mat, for han var jo sulten.

Saa siger han: „Havde a haft mine 21 fede Svin, saa stulde a snart have revet Livet af dig.“

„Ja,“ siger Løven, „havde a haft lige en Rommenstringle og et Glas Vin fra Kongens Bord, saa stulde a snart have split dig ad.“

Da springer denher Karl hen til Løven og hugger Stringlen og Vinen ind i Gabet paa ham. Saa tog han fat igjen for Alvor og rev Larmene ud af Livet paa Dragen. Straks fløj der en Guldhare ud af de Larme, men han var straks en Mynde og tog Haren og rev den i Stykker. Men saa fløj der en Due ud, og straks var han en Falk og slog den imod Jorden og rev Indvoldene ud af den. Der var Ringen, og den tog han jo i hans Næb, og saa fløj han øjeblikkelig hen til Glarbjergget, gjorde sig til en Orm og stred ned i Nebnen. Han kom ind til Prinsessen og puttede Ringen paa hendes Finger. Saa fløj den gamle Troldkælling i ene Flintesten, og Bjærgget det skiltes ad, saadan at de begge kunde gladelig gaa op. Nu tog de hjem til hendes Faders Kongeslot igjen, og saa blev han Konge næst efter hendes Fader.

5. Slottet i Solodale.

Der var et Par Folk, som havde en Søn, og det r saadan en vilds Knægt. En Dag skulde Manden Kjøbstad med et Læs Brænde, og Drengen tiggede adan for at følge med, han havde ikke været i Kjøb- iden før. Ja, naar han vilde være ordentlig, saa ilde han da ogsaa have Lov til at faa den Tur.

Manden fik ogsaa sit Brænde solgt, og saa skulde m ind og tage imod Pengene for det, og Drengen ilde blive ude ved Bæsterne imens. I det samme kom r nogle Soldater marcherende forbi, og han fik saadan yst til at se paa dem og fulgte bag efter. Saadan m han lige om til Kasernen og gik ogsaa derind.

„Hvad vil du?“ siger de til ham.

Ja, han havde Lyst til at blive Soldat.

Ridt efter kom Officieren og sagde: „Ja, saa skal i skrives ind,“ og det blev saa gjort.

Da Faderen kom ud igjen, var Drengen jo væk. aa skulde han hen og lede om ham, og til sidst kommer n om til Kasernen. Der sidder Drengen.

„Hvad sidder du her efter? Følg nu med mig m!“

Nej, det kunde han ikke, for han var nu bleven even ind som Soldat. Enden paa det blev, at Fa- ren maatte give hundrede Daler for at faa ham fri.

Næste Gang Faderen skulde ud til Kjøbstaden med rænde, tiggede han igjen for at komme med. Det gik i lige som sidst. Da Faderen var gaaet fra ham, lede han af hen til Kasernen og blev streven ind, og

da saa Faderen kom, maatte han give 200 Daler for at saa ham udløst.

Den tredje Gang, Faderen førte til Kjøbstaden, gif det slet ikke bedre, han blev streven ind som forhen, og da Faderen kom og vilde have ham løst ud, kunde det ikke lade sig gjøre; han havde heller ikke Penge nok til det, og saa blev Sønnen ved at være der.

Han stiftede sig nu saa godt som Soldat, at han til sidst blev ophøjet til Officer.

Saa kom der Ordre til, at nogle Officerer og Soldater skulde drage hen til en Skov, som var fortryllet, og undersøge den. Han kommer ogsaa med, og de kommer ind i Skoven, men kan ikke finde ud af den igjen. De vankede omkring uden at kunne finde noget til Føden, og til sidst var de bøde af Sult allesammen saa nær som han og to Mand.

Nu var de jo helt vansmægtede, men saa kom de en Dag til en lille Hytte, og der boede en gammel Kone. De bad om Spise og Drikke og fik ogsaa noget at styrke sig paa. Saa blev de ved at gaa der i nogle Dage.

En Dag var han ene gaaet ud i Skoven, og da kom han til en Å, som han aldrig havde set før. Han tykte, at der var saa mange Fisk ovre ved den anden Side, og saa gif han og ledte efter en Overgang. Endelig fandt han en Bro og gif saa over den, men det første han kom over, sprang Broen i Luften med et stort Knald, saa han kunde nu ikke komme tilbage. Fiskene saa han ikke længere noget til, og saa blev han ved at gaa længere ind.

Da kom han til et gammelt, øde Slot, og der gi

han ind og saa sig om. Ingen Menneſter var der at ſe nogen Steder, og til ſidſt vilde han gaa ned af Trappen igjen. Der ſaa han en Skruptuſſe ſidde paa det nederſte Trappetrin, og den pirrede han til med hans Fod. Aldrig havde han ſet et levende Dje paa det Slot før, og det undrede han ſig jo over.

„Ja, du ſkal ikke pirre ſaa haanlig til mig,“ ſagde den, „for ligesom a er, ſaadan kan du blive.“

„Hvordan er det, du kan ſaadan ſnalke?“ ſiger han.

„Jo, for a er en Prinsesſe, der er forgjort af den gamle Heks ude i Skoven, og det er ogsaa hende, der har forhekſet Skoven, ſaa I kan ikke finde ud af den igjen. I bliver nok ogsaa ſtabt om til ſaadan noget, ſom a er.“

„Kan du ikke blive frelſt?“ ſiger han.

„Jo, det kunde a vel nok,“ ſiger Luſſen, „men det er ſaa ſvært, at ingen kan holde det ud.“

Ja, han vilde da prøve det, om hun vilde ſige ham, hvordan det kunde ſke.

„Ja,“ ſiger hun, „der er en Stue, der ſkal du gaa ind i Aften og ligge, og du maa ikke mæle et Ord eller give en Lyd fra dig, ihvad du ſer, for gjør du det, ſaa er det forbi.“

Nej, han ſkulde da nok paſſe paa. Saa gif han jo og drev omkring, til det blev Aften, og da gif han ind i Bærelſet og lagde ſig i Sengen og faldt ſnart i Søvn.

Da han havde ſovet en Tid, kom der nogle og ſlog Døren op, og han vaagnede da og ſaa, at der kom to Mænd ind. Den ene havde en ſtor Kjedel med ſig, og den anden havde Brænde. De gjorde Ild paa og

fatte Kjebelen over. Da Vandet var kommet til at koge, gif den ene hen og saa efter i det ene Hjørne af Stuen. Der sad Skruptusfen, og nu tog han den og kom i Kjebelen, og den arme Tusse blev saa kogt. Derefter gif den anden Mand hen til Sengen og snakkede til Officeren, men da han ikke svarede, rykkede han i ham og slog og tumlede ham og sled i ham, saa det var forstrækkeligt. Men han holdt det godt ud. Da de var saadan bleven ved i to Timer, tog den ene Tusfen op af Kjebelen og smed den hen i Krogen igjen, og den anden væltede Kjebelen og slukkede Ilden, og saa rendte de begge ud og slog Døren i, ret te den drev.

Da Soldaten nu havde ligget lidt og sømnet sig, faldt han i Søvn igjen. Om Morgenen var han nok lidt stiv, men det gif dog over. Saa gif han jo og saa sig noget om der, og saa kikker han ogsaa ind ad et Bindue et Sted, og da ser han Tusfen sidde der inde. Nu var det øverste af den bleven til en Pige, og hun var altsaa frelst lige til Bryftet.

„Det var godt, du holdt saadan ud,“ siger hun til ham, „og kan du nu blive saadan ved i to Nætter til, saa er a frelst.“

Ja, han skulde nok holde ud, mente han.

Næste Nat kom der 4 Karle ind, og de havde en meget større Kjedel med sig og meget mere Brænde. Da de havde faaet Ild under Kjebelen, gif den ene hen og fandt Tusfen og fik den i Kjebelen og fik den kogt, men den anden kom hen til Sengen og tumlede ham meget værre end forrige Nat. Han holdt godt ud, og til sidst, da det saadan havde varet i to Timer, slukkede de Ilden og sprang ud og tog Kjebelen med sig, og

svren slog de i efter dem, ret te det stralrede. Han
c jo slemt sm i Kroppen, men saldt dog omsider i
svn og sov til om Morgenien.

Saa gif han jo og saa efter Tuxsen og opdagebe,
nu var Frøkenen frelst helt ned til Navlen.

Saa siger hun: „Det gif jo godt i Nat igjen.
are du nu kan holde ud én Nat til, men den bliver
n værste.“

Jo, det mente han nok.

Den Nat kom der otte Mænd ind, og de fire gav
m til at gjøre Ild paa og koge Tuxsen, mens de andre
e tumlede med ham og slog ligefrem Bold med ham
i den ene Ende af Stuen til den anden, saa han vidste
e ret, om han var levende eller død. Til sidst smed
ham hen i Sengen, ret te han drev. Saa tog de
uxsen op af Kjedelen og smed den hen i Krogen, og
a rendte de ud med deres Piskaf.

Han saldt jo endelig i Søvn og sov til om Mor-
nen. Da han vaagnebe, kunde han aldrig røre et
m, men omsider kom han jo da op, og saa var der
gen Ting i Vejen. Han saa sig nu om og fandt hen
Prinsessen, hun var inde i Stuen og klædte sig paa.

Hun sagde, at han maatte ikke komme ind endnu,
c hun var ikke færdig. Nu vilde hun rejse hjem til
ndes Fader og fortælle ham, at hun var bleven frelst,
saa vilde hun komme igjen om tre Dage at hente ham.

„Nu skal du gaa hen til den gamle Kjølling igjen
være der, til a kommer, og saa skal a nok komme
hen og hente dig. Men du maa hverken spise end
ffe, for saa glemmer du mig.“

Ja, det skulde han nok lade være med.

Sun rejser saa af, og han gaar ud og finder ned til Aaen. Der var Broen igjen, og han gaar over paa den og kommer godt nok hen til Huset.

Da Heksen ser ham, siger hun: „Hvor har du endda været? Du er da baade sulten og tørstig, kom endelig ind at faa dig vedertvøget.“

Nej, han vilde ikke have noget. Hans Kammerater forundrede sig ogsaa over, at han ikke vilde have noget eller spise med dem, da han jo dog før havde spist af hendes Mad. Men han vilde ikke fortælle dem noget eller forklare, hvordan det havde sig.

Da hun nu ikke paa nogen Maade kunde faa ham til at spise, slog hun Sult paa ham, og han blev nu saa sulten, at det var forstrækkeligt. Men endda fik hun ham ikke til at spise den Dag. Anden Dag prøvede hun paa at slaa Tørst paa ham, men han vilde endda ingen Ting have, skjøndt han var saa strækkelig tørstig. Tredje Dag slog hun baade Sult og Tørst paa ham, men endda kunde hun ikke faa ham til at tage noget.

Sen ved Aftenstid sagde hun til Kammeraterne: „Det er da Synd, jeres Officer skal gaa her og sulte og tørste; her er et Eble, I kan give ham, og saa kan I sige, I har haft det med hjemme fra, saa tager han det nok.“

Det gjorde de ogsaa, og da han hørte, Eblet var hjemme fra, tænkte han, det kunde vel heller ikke gjøre noget for at tage lidt af det. Men det første, han havde bidt en Bid af, faldt han i Søvn.

Da skulde Prinsessen jo komme, og den Gang han havde jøvet lidt, kom der ogsaa en Karet kjørende, og det var en Guldkaret med fire hvide Heste for. Da den

hen til Hytten, saa holdt den, og en Prinsesse steg af Bognen og gif hen til ham og kaldte og rustede, i hun kunde ikke vælte ham. Saa græd hun og jede sig, men det kunde ikke hjælpe. Til sidst trækkede hans Sabel ud, og der strev hun noget paa. Saa hun den igjen ned i Skeden, satte sig op i Bognen hjørte.

Endelig vaagnede han, og saa fortalte hans Kamcater ham, at der havde været en Prinsesse og vilde se talt med ham. Hun havde saadan grædt og klaget for det hun kunde ikke saa ham vaagen, og endelig hun rejst igjen, men havde forinden skrevet noget paa is Sværd.

Saa ser han efter, hvad der staar paa det. Der, at hun var fra det Slot sønden for Solen og ten for Maanen og i Sølvdale, og dersom han de hen til hende, saa skulde han tvinge Heksen til at re sig hen til den ene af hendes Sønner og derfra vurge om Vej videre. Paa andre Maader kunde han komme til hende.

Han var jo svært kjed af, at det var gaaet saadan, n han maatte have hende ledt op.

Saa gif han ind til Heksen og drog hans Sværd sagde: „Det er din Skyld, te a kom ikke til at træffe insekten, og det er dig, der har forhæstet hende. Nu l du dø, hvis du ikke gjør, hvad a vil have dig til.“

Hun klagede sig elendig: „A er kun en arm gammel Kone og har hverken gjort det ene eller det andet.“

Men han blev ved at true hende med Sværdet, til sidst maatte hun til at love at hjælpe ham. Hun lde saa skrive et Brev til hendes ældste Søn, at han

skulde tage godt imod den, der kom med Brevet, og saa skulde hun bære ham paa hendes Ryg derhen.

Hun gjorde det ogsaa og rendte med ham lige hen uden for Porten.

„Ja, nu behøver a dig ikke længere,“ siger han, og saa drog han hans Sværd og slog hende ihjel.

Derefter kommer han ind til Sønnen med Brevet. Han var Konge over alle Dyrene. Da han havde læst Brevet, tog han godt imod ham, og han blev der om Natten.

Saa spurgte han ham jo, om han vidste, hvor det Slot var sønden for Solen og østen for Maanen og i Sjøddale.

Ja, i Morgen skulde han kalde Dyrene sammen og spørge dem om det. Han gaar saa udenfor og blæser i hans Pibe, og saa kom Dyrene. Men der var ikke én af dem, der vidste, hvor det Slot var.

Saa siger Dyrenes Konge: „Ja, nu skal et af mine Dyr bære dig hen til min næste Broder, han er Konge over alle Fiskene; kan være, at én af dem véd det.“

Saa kom han op at ride paa en stor Bjørn, og den rendte med ham.

Da han kommer der til, gaar han ind og siger, at han skal hilse ham fra hans Moder og ældste Broder.

Ja, hvad han kunde tjene ham med?

Han vilde gjerne have ham til at vise ham det Slot sønden for Solen og østen for Maanen og i Sjøddale.

„Ja, i Morgen skal a kalde alle Fiskene sammen.“ Han boede jo ved Havet, og saa gik han ud og

blæste i hans Pibe, og alle Fiftene i hele Verdenshavet
kom; men ingen af dem vidste det.

Saa stulde én af de store Fift svømme hen til
hans tredje Broder med ham; han var Konge over alle
Fuglene, det kunde dog være, at én af dem vidste det.
Den svømmer saa af med ham, og han kommer til Fug-
lenes Konge og stal hilse fra hans Moder og hans to
Brødre.

„Ja, hvad kan a tjene dig med?“

„A vilde gjerne have dig til at vise mig Slottet
sønden for Solen og østen for Maanen og i Sølvdale.“

Ja, anden Dag stulde han kalde paa Fuglene.

Han gaar saa ud og blæser i hans Pibe, og saa
kommer de allesammen susende i Luften. Det varer
længe, inden de bliver samlede, og til sidst var der ikke
andre tilbage end den gamle Ørn, men den vilde ikke til
at komme. Endelig kom den dog, men da var Kongen
vred.

„Hvorfor tøver du saa længe?“ siger han. „Véd
du ikke, at du stal komme straks, naar a kalder paa
jer? Saa længe som vi nu har ventet efter dig.“

„Ja, men a har ogsaa saa langt at rejse,“ siger
den, „a har den allerlængste Vej af dem alle.“

„Hvor kommer du da fra?“ siger Kongen.

„A kommer fra Slottet sønden for Solen og østen
for Maanen og i Sølvdale.“

Ja, det var jo godt. „Saa véd du vel Vejen?
Derfor du nu vil tage den Karl med dig derhen, her
staar, maa du for Fremtiden være fri for at komme,
naar a kalder.“

Ja, det vilde den gjerne, og saa kom han op at

sidde paa Ornenes Ryg, og den fik en Lønbe Rjot bunden op paa sig ogsaa, te den kunde have at æde af under Vejs, ellers var Kongen bange for, at den skulde æde Manden, naar den blev fulten.

Den fløj nu med ham saa længe, indtil de endelig kom derhen.

Prinsessen havde den Gang faaet Lov af hendes Fader, at hun maatte stævne alle Landets Mænd til at komme op til sig, hun vilde se paa deres Sværd hverens. Det fik Karlen at vide, og den Dag de saa skulde samles, gif han op paa Slottet. Han kunde ikke vel komme ind, for der var en stor Mængde komne. Men endelig kommer Prinsessen da og trækker hans Sværd ud, og da ser hun, at det var hendes Navn og hendes Skrift, der stod paa det. Saa tog hun ham om Halsen og sagde, at her var den, der havde frelst hende, og hun vilde ingen anden Mand have end ham. Han kom saa i nogle fine Klæder, og saa holdt de Bryllup med Fryd og Glæde, og nu lever de godt den Dag i Dag er.

6. Den hvide And.

Der var en Kone, der havde to Døtre, den ene var hendes egen, og den anden var en Stisfbatter. Den første kjælede hun altid for, men den anden var hun haard ved. Saa en Dag sender hun Stisfbatteren til en Brønd, der var saa berøgtet, for at hente Vand, ingen turde komme nær til den.

Hun tager Spanden og gaar og græder hen ad Bejen. Da kommer der en gammel Mand til hende.

„Hvad græder du for, min Pige?“ siger han.

Ja, hun græd, for det hun skulde hente Vand ved den Brønd.

„Det skal du ikke græde for, her vil a give dig et Brød og en Ost, og naar du vil nu dyppe Spanden ned i Brønden, og der saa kommer nogle smaa Hænder op af Vandet, saa skal du give dem det Brød og Ost, du kan da frit tage Vandet.“

Hun gaar saa videre. Idet hun nu dypper Spanden ned, kommer Hænderne op, og hun giver dem Brødet og Osten. Hænderne gaar ned igjen, og hun tager Vandet og gaar hjem ad.

Saa ønskede de smaa Folk, der boede i Brønden, alt godt over hende. Nogle ønskede, at hun skulde blive saa kjøn og dejlig, at ingen var kjønnere i hele Landet. Andre ønskede, at hendes Klæder skulde skinne, som de var af Silke og Fløjel, atter andre, at naar hun tog ned i hendes Lomme, skulde hun tage en Haandsfuld Guldpenge op.

Som hun nu gaar hen ad Bejen, kommer hun til at se ned ad sig, da var hendes Klæder blevne saa

prægtige og fine, og da hun saa kommer til at se ned i Spanden, kan hun se i Vandet, at hendes Ansigt er blevet helt forandret, det er saa dejligt og saa kjunt. Lidt efter kommer hun til at tage efter sit Lommeklæde, og da faar hun en Haandfuld Guldpenge op.

Endelig kommer hun hjem. Da Stifmoderen ser, hvor forandret hun er bleven og meget kjønnere end hendes egen Datter, vil hun straks til at have hende af Sted.

Hun gaar saa med Spanden i Haanden hen ad Bejen. Da kommer den samme gamle Mand til hende. „Hvor stal du hen, min Pige?“

Hun svarer: „Hvad kommer det dig ved, din Næstis!“

Saa, saa siger han ikke mere til hende og gaar sin Vej, og hun gaar videre. Ibet hun nu vil tage Vandet op, kommer de smaa Hænder ogsaa op. Hun slaar til dem med Spanden, tager Vandet og gaar.

Saa sønster de smaa Folk ondt over hende. Nogle sønste, at hun skulde blive saa hæslig, at ingen i hele Landet var hæsligere end hun, og at der skulde gro et Horn ud i hendes Pande, saa hun ikke kunde komme ind ad hendes Moders Dør uden at faa det savet af. Andre sønster, at hendes Klæder stal blive, som de var over-smurte med Snavs, andre igjen, at naar hun tog i Lommen, saa skulde hun faa ene Øgler og Firben i Haanden.

Som hun nu gaar hen ad Bejen, ser hun, at hun er bleven saa grim i Klæder. Hun kommer ogsaa til at se ned i Spanden, og da er hun bleven næsten ukjendelig og kan ogsaa se Hornet spejle sig i Vandet. Saa vil hun tage ned i Lommen efter sit Lommeklæde

for at tørre sig i Ansigtet med, og da faar hun Haanden fuld af Dgler og Firben. Endelig kommer hun hjem, men de maa have Hornet savet af, inden hun kan komme ind.

Nu havde den kjsnne Ssster en Broder, der tjente i Kongens Gaard for Skriver, og han sad en Dag og malede paa et Billede. Da kommer Kongen ind og staar og ser paa det. Han spsrger om, hvem det er.

Ja, det var da hans Ssster.

Om hun var saa smuk? siger Kongen.

„Ja, hun er meget smukkere.“

„Ja, er det saadan,“ siger Kongen, „saa skal hun vore min Dronning.“

Broderen skulde saa rejse hjem efter hende, og hvis hun ikke var saa smuk, som han sagde, skulde hun kastes i Ormegaarden.

Han rejser og faar ogsaa sin Ssster med sig tilbage. Men Moderen og den anden Ssster vilde ogsaa med, og de kommer ogsaa ud paa Skibet.

Som de nu sejler, siger Broderen: „Tag dig vare, Ssster, at du ikke falder i Vandet.“

„Hvad siger du, min Broder?“

Stifmoderen tager straks Ordet: „Han siger, at du skal trække dine pene Klæder af og give min grimme Datter paa.“

Saa gjorde hun det, og de sejler lidt længere.

Han siger igjen: „Tag dig vare, Ssster, at du ikke falder i Vandet.“ Hun stod ved Siden paa Skibet og saa ned i Bølgerne.

„Hvad siger du, min Broder?“

Stifmoderen var straks til Rede: „Han siger, at du skal rætte din Hals frem, jeg kan vaske den.“

Da hun saa gjorde det, fald Stifmoderen hende i Bandet, og saa blev hun til en hvid And, der sejlede bag efter Skibet.

Da de kom saa til Land, stod Kongen og en Del Hofmænd nede ved Stranden og skulde tage imod hende. Men da Kongen ser det grimme Spøgelse, bliver han saa forbitret, at han straks lader den stakkels Skriver kaste i Ormegaarden.

Nu var der jo kommet saa mange fremmede, der skulde med til Kongens Bryllup, og dem skulde der gjøres megen Stads af, og der var ikke Plads nok til dem paa Slotet, uden Kof og Kofledreng og Hundedreng de maatte ligge i Kjøkkenet om Natten, for deres Kamre var ogsaa optagne. Men Moderen og den grimme Datter blev lukkede inde i et Værelse, at ingen skulde se dem.

Saa om Aftenen kommer der en hvid And ind ad Kenderstenskullet, og hun snadrer i Kage og i Fløde, og da hun er færdig med det, siger hun: „Nu lægger jeg Penge her til Kof og Kofledreng og Hundedreng, og saa kommer jeg to Aftener til, og passer I saa ikke paa mig, saa kommer jeg aldrig mere.“

Det hører Koffen, og om Morgenens fortæller han det til en af Hofmændene, ligesom han har hørt og set det. Saa vil han ligge i Kjøkkenet næste Nat.

Anden kommer igjen og snadrer i Kage og Fløde og siger: „Nu lægger jeg Penge til Kof og Kofledreng og Hundedreng, og saa kommer jeg én Aften til; passer

„J saa ikke paa mig, saa kommer jeg aldrig mere.“ Saa rejser den af igjen.

Saa snart det blev Morgen, fortæller han det for Kongen, og han vil saa ned i Kjøkkenet om Natten. Da kommer Anden igjen, og den snadrer i Røge og Fløde og ryster sig, saa Pengene falder fra den, og siger: „Der lægger jeg Penge til Kof og Koffedreng og Hundedreng. Passer I nu ikke paa mig, saa kommer jeg aldrig mere.“

De stynder sig og sætter Luffelse for Kendeftenshullet, og Kongen griber Anden. Da bliver den til den dejlige Jomfru igjen, og saa kan han jo forstaa, at Broderen er slet Uret. Der bliver straks sendt Bud ned til Ormegaarden. Ormene laa krøbne sammen i en Klump og havde ingen Skade gjort ham, og saa blev han jo tagen ud, og Kongen ophøjede ham fra Skriver til Minister. Moderen og Søsteren blev halskuggede, og Kongen giftede sig saa med den højne Jomfru og var rigtig glad ved at saa saa pæn en Dronning.

7. Vendelboens Norgesrejse.

En Karl fra Bangsbostrand vilde knap efter November, da han var kommen af hans Tjeneste, gjøre en Tur op til Norge for der at prøve hans Lykke. Han kommer ogsaa godt nok derover, og som han nu gaar en Dag hen ad en Vej i hans gode Fortrolighed, sidder der lige med ét en grumme laadden én forved ham. Han bliver ved at gaa fremad og kommer hen til Fyren. Den sidder lige paa Enden og ser paa ham og er da saa stægget.

Karlen tager i ham og løfter paa ham og siger: „Hvns er du for en Karl?“

Den laadne lægger ham saa én under Øret med den ene Framfødd, te han triller langt hen.

„Naa, I er saadan her,“ sagde han, „nej, saa vil a hjem igjen.“

Han troede jo, det var en Nordmand, han var truffen paa, og saa var det jo en Bjørn. Altsaa vender han om og gaar et bitte Stykke tilbage.

Men saa gaar han endda og kommer i Tanker om, te det er galt. „Kommer a hjem og fortæller, hvordan Nordmændene har baaret sig ad med mig, saa vil de gjøre Nar ad mig; nej, a maa videre fort.“ Altsaa sætter han ud ad en anden Vej.

Da han har gaaet noget, kommer han til et Sted, hvor han gaar ind og træffer ogsaa godt nok Folk. Men de kan ikke godt snakke sammen, han kan ikke forstaa dem, og de ikke ham, men endelig faar de da saa meget ud af det, te han vil have Tjeneste.

Ja, siger Manden, han kunde komme til at tærste den ud for ham.

Det kunde han ikke forstaa, hvad var. Endelig er de ham det forklaret, at det var at tærste Avlen, saadan hvad vi kalder at tærste paa Tønde. Jo, det vilde han nok, og de faar gjort Afford om det. man skulde have 50 Daler for det Arbejde.

Saa tærster han løs og bliver der hele Vinteren. Saadan først i April er han færdig, og saa er han en er Karl nu og vil til at se sig bedre om. Han gaar til hans Plejl paa Nafften og rejser af til Arendal. Der lopper én et Bindue og spørger ham, hvad han er for én.

Ja, han var Tærstekarl. „Men hvad er du for Svend?“

Ja, han hørte til de højlærde, for han var Biskop.

„Da vilde du retten gjerne snakke med saadan en Mand.“

„Bærsgod saa og kom ind.“

Nu skulde de jo snakke sammen, og de bliver enige at spørge hinanden til. Den, der ikke kunde svare, de give den anden 50 Daler.

Biskoppen gaar nu agter og fram, og saa siger han Karlen: „Bærsgod og spørg til!“

„Nej, det hører ikke mig til, nu kan De begynde.“

„Sig mig saa, hvad Abrahams Faders Fader hed.“

Karlen staar saadan og siger for sig selv: „A kan ham ramm’?“

„Ja, det var rigtigt,“ siger Biskpen, „han hed fram.“

„Saa kan du nu spørge mig til.“

„Efter som vi nu er komne til at spørge om vore Forfædre, saa sig mig, hvad min Farfader hed.“

Nej, det kunde Bispen ikke, og saa havde Karlen tjent de 50 Daler.

Derefter gaar han videre med Plejlen paa Nakken, og han ser fra den ene Side til den anden. Da kommer der rigtig en sjov Fyr til ham.

„Hvad er du for en Karl?“ siger den her Bendelbo.

Ja, han var da Fægtemester.

„A kunde have Lyft til at prøve en Dyft med dig.“

Det vilde den anden nok, og den, der vandt, skulde have 100 Daler af den anden.

De gaar saa ind i en Have med Stakit rundt omkring. Fægtemesteren kommer med hans lange Knib og begynder at stikke efter ham. Karlen hummer sig og bliver ved til haatte hen imod Stakitværket. Fægtemesteren kikker sig tilbage for at se, hvor langt han nu er kommen frem. „Vaer dig for et Daff,“ siger Karlen.

Det brød han sig ikke om. Da trækker Karlen Plejlen og lægger ham én over Armen, te den gil i Stykker. „Ja, a sagde dig nok, du skulde vare dig for et Daff. Men nu var det paa Tiden, for a kunde ikke komme længere tilbage, hvis a skulde svinge Plejlen.“

Han faar saa de 100 Daler, for han havde jo vundet Bæddemaalet, og rejser hjem igjen med hans Penge. Alle Folk var forundrede over, at det var gaadt ham saa godt paa den Tur, og de raadede ham til at søge til Norge igjen, for der var bedst Penge at tjene.

8. En Fandens Tjeneste.

Der var en Soldat, der blev permitteret, og saa rejste han ud i Verden for at faa noget andet at bestille. Der kommer han over en stor Hede, og Føde havde han ikke med sig, saa han gik da ligefrem og sultede.

„Kunde a dog blot faa mig en Tjeneste,“ gik han og sagde til sig selv, „saa var det det samme, hvad a stalde tage mig for. Det er dog stammelig, te a saadan skal gaa her og sulte.“

Da kommer der en Mand til ham. „Vil du have Tjeneste?“ siger han.

Ja, det vilde han gjerne.

„Saa kan du komme til at tjene ved mig.“

„Det var jo godt,“ siger Soldaten, „men hvad skal min Bestilling saa være?“

„Du skal ikke bestille andet end at fyre under tre Rjedler og holde dem i Rog, men du maa ikke se i dem. Du kan faa Plads hos mig i tre Aar, men jeg vil stille dig de Betingelser, at du i den Tid hverken maa vasse dig eller skjære dine. Negle af eller klippe dig eller rede dit Haar. Og naar du hugger Træer i Skoven til at fyre under Rjedlerne med, skal du hugge af de gamle og ikke af de unge, for gjør du det, saa striger det i dem, og det kan du ikke taale. Tjener du mig to, skal du have en hel Sæfuld Penge i Løn for de tre Aar.“

Det var jo gode Konditioner, tykte Soldaten, og han gik straks ind paa dem. Han fulgte med Manden hjem, fik noget at spise og begyndte at fyre under Rjedlerne. Men Manden saa han ikke mere til.

Liden gif, og da det første Aar var gaaet, vilde han til at se, hvad der var i den første Kjedel. Han maatte jo ikke, men Nysgjerrigheden var bleven vel stor. Det var nu ogsaa mærkeligt nok, hvad det kunde være, der skulde koges saa uafslædig. Da var der en Sergeant i Kjedelen, som havde været saa uendelig haard ved ham i Tjenesten.

„Da skal a,“ som han kunde bande, „varme din Ende, naa, det er dig, a har med at gjøre.“

Da det nu forholdt sig saadan med den Kjedel, blev han jo ogsaa nysgjerrig efter at se, hvad der var i den anden Kjedel. Saa var der en Løjtnant fra Tjenesten, og hvad den anden ikke havde været haard, saa havde denne her.

„Da skal a ogsaa varme din Skrop,“ sagde Soldaten, „siden det er dig; du har varmet min saa tit, og det er ikke mere end Løn som forskyldt.“

Nu vilde han jo ogsaa se i den tredje Kjedel. Men det var ikke andet end en gammel Kjælling, og hun bad saa mindelig om, at han maatte ikke varme hende saa stærkt. Det lovede han, og det Løfte holdt han.

Han blev ved at fyre, og endelig var de tre Aar omme. Saa kom Manden igjen, og nu skulde han have hans Løn.

„Du har rigtig nok forset dig,“ sagde Manden, „men det vil vi nu fragaa, og du skal faa, hvad jeg har lovet dig, da du ellers har opført dig i alle Maader, som du skulde.“

Saa skulde han tage sig en Sæt og stille sig i Skorstenen, og saa vilde Manden gaa oven paa Huset og øse ned i Sækken alt det han kunde, indtil den var fyldt.

Der begyndte nu at komme den ene Glædet efter
 i anden. „Er den ikke snart fuld?“ raaber Manden.

„Nej, ikke saa nær,“ siger Solbaten.

„Hvem har du laant den Sæl af?“

„A har laant den af en Præst.“

„Ja-a, Præsterne er jo altid begjærlige.“

Til sidst figer han dog, at nu var der nok. Altsaa
 vde han nu faaet hans Løn og havde Lov til at rejse.

„Siden du har tjent mig saa tro,“ siger Manden,
 aa vil jeg fortælle dig, at der boer en Møller her
 de, og han har tre Døtre; én af dem skal du gaa
 d og bejle ad.“

„Ja, det vil a ogsaa føje dig i, men paa det
 ilskaar, at du skal bære Sækken for mig hen paa et
 ige“ — der var tæt ved Møllen — for han havde
 a mange Penge nu, at han kunde ikke selv bære dem
 - der vilde Solbaten saa selv lade dem hente.

Saa skal han altsaa nu ned at bejle, men han saa
 strøngt ud, ja Gudbevares, han havde hverken faaet
 aar eller Negle klippet i tre Aar og hverken faaet sig
 fset eller redt.

Han kommer først ind til den ældste, men hun bad
 inden tage sig paa, hun vilde ikke have ham, og det
 r lige saa lyst med den anden. Da hun saa den
 ejler, bad hun ogsaa Fanden tage sig paa, at hun
 erken vilde eje eller have ham. Endelig kom han til
 n yngste og spurgte, om hun havde ikke Lyst til at
 ite sig med ham. Hun sagde straks ja. Saa gaar
 u ind til Mølleren og siger, at nu blev det saadan,
 han skulde have hans yngste Datter, om han vilde

nu ikke spænde for og kjøre op efter hans Løn, for han havde tjent i tre Aar her oppe i den Gaard.

Om de skulde kjøre efter den?

Ja, aaja. De kom af Sted og døjede nok begge to med at læsse Sækken paa Vognen.

Derefter hentede han en Valberer, der ragede og klippede ham, og nu kom han til at se helt godt ud. Saa vilde de to ældste godt have haft ham, men nu var det jo for sent. Han holder altsaa Bryllup med den yngste Datter.

Den Gang de saa var komne fra Kirken og sad og spiste, saa kom Fanden til Vinduerne og raabte ind: „Du fik én, men jeg fik to.“ Da de skulde saa til at se, havde de to andre Søstre gaaet hen og hængt dem af ene Ugrælse. De havde jo ogsaa bedt Fanden tage dem. Men Soldaten blev Møller og havde en god Arbejdspart at tage til.

9. Sedtebukse.

Det var den Gang Vorherre og Sant-Peder vandrede omkring paa Jorden, da kom de en Dag til en Dreng, der kom løbende og hoppende hen ad Vejen.

Saa siger St.-Peder til Vorherre: „Hvorfor mon den Dreng er saa glad?“

„Ja, du kan jo spørge ham om det.“

Det gjør han saa, og Drengen siger: „Jo, jeg har tjent i tre Aar og faaet tre Skilling i Løn, derfor er jeg glad.“

„Vil du ikke nok give mig den ene?“ siger Borherre.

„Jo.“

„Men vil du ikke have én med?“ siger Drengen
til St.-Peder.

Jo, det vilde han godt.

„Jamen saa har du kun én tilbage.“

„Det gjør slet ingen Ting.“

Han gav dem de to Skilling, og han hoppede og
sprang videre, for det han havde tjent tre Skilling i tre
Aar.

Da Borherre og St.-Peder saa havde gaaet et
langt Stykke Vej, siger St.-Peder: „Hvorfor er du saa
tankefuld og siger slet ingen Ting?“

„Na, jeg tænker paa den Dreng, han maa bestemt
have et godt Hjærte.“

„Lad os saa vende om og give ham tre Ønstler.“

„Jamen de ønstler nu al Tid saa dumt, saa vil
jeg hellere sige, at de tre Skove, han kan se der langt
borte, de skal være hans.“

Saa gik de tilbage til Drengen og siger til ham:
„De tre Skove, du ser der ude i det fjærne, de skal
være dine. Naar du vil gaa ind ad den ene, kommer
du til et stort Træ, og det skal du banke paa, saa aabner
det sig, og du faar en smuk stor Sabel; du vil nok
komme i Tanker om, hvad du skal bruge den til. Naar
du gaar ind i den anden og tredje Skov vil det gaa
dig lige saadan, du vil hvert Sted faa en Sabel. Men
allersørst skal du gaa op paa den store Gaard, der ligger
udenfor Skovene, og faa Tjeneste. De vil sende dig ud
i Skoven med Kærne, og saa skal alting nok gaa af sig
selv for dig.“

Fedtebukse takkede for Gaven og løb saa den Vej, de fremmede Mænd havde anvist ham. Han fik Tjeneste paa Gaarden, og saa skulde han den første Dag ud i Skoven med Røerne. Han kom til Skovleddet, lukkede det op og traf snart paa det store Træ: Der bankede han paa, og saa aabnede det sig, og han fik den første Sabel. Inde i den Skov var saa meget Græs, at snart hverken han eller Røerne kunde komme frem.

Saa kom der en Drage krybende frem, der havde seks Hoveder. Han raabte: „Hvad vil du i min Skov?“

Drengen svarede: „Det er min!“

„Det skal vi slaas om!“ sagde Dragen, og saa tog Fedtebukse sin Sabel og slog alle seks Hoveder af. Dernæst sprættede han Dragens Mave op, og inde i den laa en dejlig Staalnagle. Den tog han og puttede i sin Lomme. Han hoppede og sang og var saa glad, men han kunde næsten ikke hoppe, for der var saa meget Græs. Da det blev Aften, drev han Røerne hjem, og Malkepigerne var vrede og bandte og skjældte, for Røerne gav saa meget Mælk den Aften, men det brød Fedtebukse sig ikke om.

Den næste Dag skulde han atter ud med Røerne. Han drev dem ind i den anden Skov. Saa gik han hen til det store Træ, der stod indenfor Leddet, og bankede paa det, og straks aabnede det sig, og han fik en dejlig blaat Sabel.

Som han nu gik videre frem, kommer der midt i Skoven en Drage med tolv Hoveder. „Hvad vil du her? Se til, du pakker dig ud af min Skov!“

„Nej, det er ikke din, men min!“

„Ja, det vil vi slaas om.“

Saa tager Fedtebukse sin Sabel og hugger alle Dragens tolv Hoveder af. Derefter sprætter han dens Mave op og finder deri en dejlig Sølvngle. Den putter han i sin Lomme, og saa hopper og springer han og er saa glad. Men der var jo saa meget Græs, at han næsten ikke kunde. Da det blev Aften, drev han Køerne hjem, og Mallepigerne bandede og skjældte, for der var saa meget Mælk, at der aldrig havde været saa meget før. Men Fedtebukse brød sig ikke om det.

Tredje Dag skulde han ud med Køerne igjen. Han drev dem da ud til den tredje Skov, lukkede Leddet op og lod dem gaa ind. Her var nu det tredje Træ, og han bankede paa det og fik den tredje Sabel. Den var endnu smukkere end de andre.

Midt i Skoven mødte han en Drage med 18 Hoveder. „Hvad vil du her i min Skov for?“

„Det er min Skov og ikke din,“ sagde Fedtebukse.

„Ja, det vil vi slaas om.“

Han greb hans Sabel og huggede Dragens 18 Hoveder af, sprættede saa Maven op paa den og fandt en Guldnagle, som han puttede i Lommen.

Om Aftenen kunde Køerne næsten ikke gaa, saa bespændte var de af Mælk, og Kyggen var næsten gjemt paa dem. De havde jo gaaet og maset i alt det Græs hele Dagen, og Fedtebukse løb og sprang foran dem og var saa glad. Pigerne skjældte ham dygtig ud, da han kom hjem, men det brød han sig ikke om.

Den næste Dag skulde der være en stor Turnering paa Slottet, og mange fremmede Riddere var indbudt til den. Dag efter skulde der jo saa være et stort Gilde

for Sejrherrerne. De skulde ride op paa en stor Høj og prøve paa at tage tre Kranse, som hængte der oppe.

Fedtebukse kunde ogsaa have Lyft til at være med til det. I Gaar havde han paa den anden Side af Stoven set et dejlig stort Slot, men kunde ikke komme hen og se det, for han turde ikke gaa fra Røerne. Nu vilde han rigtig tidlig i Morgenstunden løbe derud og se, hvad der var. Altsaa var han tidlig paa Benene, og han løb. Da han kom til Slottet, var det lukket. Han tog saa sin Guldnøggle frem. Nej, den kunde ikke lukke Porten op. Saa prøvede han Sølvnøglen, men den kunde heller ikke. Endelig tog han Staalnøglen, og den smuttede ind i Laasen som ingen Ting. Nu lukkede han op og gik ind. Saa stod han i en stor Stald med mange dejlige Heste. Han gik rundt omkring og saa paa dem, for det var jo hans, siden han havde erhvervet sig Nøglen til Slottet. Der var mange andre Døre, og da han saa gik ind ad den ene, kom han ind i et Bærelse, hvor der hængte saa mange gamle Ridderdragter. Derefter kom han til en anden Dør, som ogsaa var laaset. Nu prøvede han Sølvnøglen, og da den passede, kom han ind i en Afdeling af Slottet, hvor der var mange smukke Sale. Omfiden kom han til en gammel Jærndør, og den kunde Guldnøglen passe i. Da han kom derind, laa der store Gulddynger. Han fyldte Lommerne paa sine fedtede Bukser, og saa løb han hjem til Slottet.

Der var nu fuld Travlhed. Den Dag skulde han hjælpe til med at bære Vand og Brænde ind og gaa dem til Haande i Kjøkkenet. Saa spørger han den sverste Kof, om han maatte ikke saa Lov til at gaa ud

og se paa Turneringen lidt, og i det samme tager han de fire Guldstykker op og stikker til ham. Jo, det maatte han godt. Saa rejser han af ud paa hans eget Slot og klæder sig i en fin Ridderdragt, tager en stads Hest og rider saa som et Lyn op ad Højen og snapper den tredje Krans. De andre Riddere havde forgjæves prøvet derpaa, og ingen kjendte ham. Der blev jo stor Forvinding og Spørgen ud om, hvem det vel kunde være, og han var allerede reden bort igjen med Kransen og havde faaet Dragten byttet og sine gamle fedtede Busker paa, og saa gif han igjen og hjalp til i Kjøkkenet. De fleste mente, at det var en stakkels Prins, der var jaget bort fra sit Hjem, og de var snart helt uhykkelige over, at de ikke vidste nogen Bested.

Anden Dag skulde der igjen være Turnering om den anden Krans. Fedtebuske gav Koffen tre Guldstykker for at faa Lov til at komme ud og se paa det, og saa rejste han jo ned til sit Slot og fik en anden Dragt paa og en anden Hest. Saa red han op og snappede den anden Krans og red bort igjen, uden at nogen fik opdaget, hvem han var. Kort efter mødte han igjen i Kjøkkenet i sine gamle fedtede Busker.

Tredje Dag skulde der rides om den tredje Krans, og den Dag gav han Koffen fire Guldstykker for at slippe fri en lidt, og saa gif han ned og tog den smukkeste Dragt paa, der var, og den smukkeste Hest. Derpaa red han op som et Lyn og tog Kransen. Nu blev der ogsaa en Spørgen og Snakken, saa det foreslog noget, og enhver vilde gjerne have haft at vide, hvor den fremmede Ridder var fra, men ingen kunde sige det. Som et Lyn

var han borte igjen, og kort efter var Fedtebukse i sin gamle Bestilling som Pjokkendreng.

I Mørkningen gik han ned og hentede Kranse, og saa gik han hen til Kammerpigen og spurgte, om han ikke maatte komme ind i Prinsessens Sovetammer et Øjeblik, lige før hun skulde i Seng.

Nej, det turde hun ikke give ham Lov til.

Ja, saa tog han en halv Snes Guldstykker op og sagde, at det var blot et Øjeblik, han vilde der ind. Ja, saa fik han jo, og han smutter ind og lægger Kranse under Laget i hendes Seng.

Da hun nu kommer og vil i Seng og løfter Dymen op, da giver hun jo et stort Skrig, og der bliver saa en ordentlig Forstrækkelſe paa hele Slottet. Hun fortæller, at de tre Kranse ligger i hendes Seng, og alle Mand kommer i Forhør. Det skulde jo opklares, hvem der havde lagt dem der, og muligvis, hvem den fremmede Ridder var.

Fedtebukse kommer endelig ogsaa i Forhør, og han tilstaar, at han har lagt dem der. Kongen spørger om, hvor han havde faaet dem fra. Ja, han havde rebet op paa Højene og taget dem, og saa havde han vel Lov til at give Prinsessen dem. Men han vidste jo ikke, om hun vilde have ham; og derfor havde han lagt dem i hendes Seng.

„Ja,“ siger Kongen, „men jeg véd, at hun skal ikke have saadan en fedtet Dreng.“

Saa blev Fedtebukse vred og sagde, at det kunde nok være, han ejede lige saa meget som Kongen, og saa fortalte han om sit Slot. Kongen vilde nok se det, og saa rider de begge to derud, Fedtebukse paa venstre Side

af Kongen. Da han nu havde set det alt sammen, vilde han nok give Fedtebukse sin Datter. Saa tog han én af Ridderdragterne, og da han var kommen i de pøene Klæder, saa han jo rigtig godt ud. Nu maatte han ride paa den højre Side. Men det sagde han nej til. Naar han ikke var god nok i hans fedtede Bukser, saa var han heller ikke god nok i hans Stads. Han red paa den venstre Side hjem igjen, og da Prinsessen ogsaa syntes godt om at tage ham, saa blev der holdt Bryllup, og Fedtebukse blev Konge efter Kongens Død. Han var godt lidt af sit Folk, for han havde et godt Hjerte.

10. Taabelige Folk.

Der var en Kone, der sagde til hendes Mand en Dag: „Stal vi ikke drage til Marked, for det er saa nær herved?“

„Na,“ siger han, „vi har jo intet at komme til Marked med.“

„Jo,“ siger hun, „vi har baade en stor Kof og en stor Bædder, maa a saa ikke drage af med det?“

Han siger da jo.

„Men hvad skal a have for det?“ siger hun.

„Du skal have 6 Mark for Bædderen og 6 Skilling for Koffen“ — den Gang var Penge jo gjæve, nu faar én ikke en Bædder for 6 Mark.

Saa kommer hun til Marked, og der kommer knap-hændig en til hende og siger, hvad hun vil have for den Bædder.

„6 Skilling,“ siger hun, „for det var vist saadan, min Mand sagde.“

„Ja, det var endhøvelig saadan,“ sagde den fremmede, „og saa vil a kjøbe Bædderen.“

Da han nu havde slaaet til med hende, sagde han: „Ja, a har ikke Pengene, vil du borge mig?“

Hun siger ja, „og saa vil a give dig min Lue til Pant paa det.“

Hun vidste jo ikke, hvem der stulde stille Pant, og saa gav hun ham hendes Lue. Koffen kunde hun derimod ikke sælge for de 6 Mark, hun gif med den hele Dagen, og endelig trafter hun hjem ad. Saa fortæller hun jo Manden, at hun har folgt Bædderen for de 6 Skilling. „Var det ikke saadan, du sagde?“

„Jo, saamænd var det,“ siger han, det kunde jo ikke hjælpe at snakke videre med hende om det, vidste han nok.

Saa gaar han jo og spekulerer paa, hvordan han skal faa opdaget, hvem der havde narret hans Kone, og saa kommer han da i Tanker om, at han vil gaa omkring og kjøbe Faarekind. Saa kom han til et Sted, hvor der stod en Kone og tog Skindet af en Bædder, og den havde brogede Ører ligesom hans egen.

„Hvor har I faaet den Bædder fra?“ siger han til Konen.

„Den kjøbte min Mand den anden Dag af en halvtaaabelig Kone paa Markedet, og da han sagde, at han ingen Penge havde, saa borgebe hun ham alle de 6 Skilling, han gav for den, og gav endda oven i Kjøbet hendes Lue til Pant.“

„Ja, hun var rigtig nok heller ikke klog,“ siger Manden.

„Nej, saadan skal de ikke narre mig,“ siger Konen aa. „Men hvor er I ellers fra, gammel Mand?“ iger hun igjen.

„A er fra Timmering.“

„Gimmerig!“ siger Konen.

Han siger ja.

„Kjender du saa ikke min salig Mand, a havde før?“

„Jo, al jo.“

„Hvordan mon han har det? A er ræd, han har det fattigt, ligesom ilav a havde ham. Den Gang slog det saa knapt til for os. Han sled Klæderne af sig i Krattet for at tjene en Skilling.“

„Ja, han har det jo grumme smaat endnu,“ siger Manden fra Timmering.

„Men nu har a faaet mig en anden Mand,“ siger hun igjen, „han har saa meget Klæder og saa mange Penge, te det er urimeligt; vil du ikke bære nogle Penge til min første Mand?“

„Jo, saamænd vil a saa.“

„End Klæder, vil du ikke ogsaa nok bære en Dylbt af det til ham?“

„Jo, det kan a gjærne.“

„Jo, for min Mand han har noget Klæder med Sølvknapper i, han aldrig bruger, vil du bære det?“

Han siger ja, og hun binder det sammen, og saa flyer hun ham Paffen.

„Hvordan er hans Dffe, for han hugger vel sagtens i Krattet der ogsaa?“

„Aa, den er nær slidt op til Banen,“ svarer han.

„Da har min Mand en god ny Økse, vil du ikke ogsaa nok tage den med til salig Per?“

„Jo, a skal nok fly ham den.“

Saa gaar han med Sagerne. Af og til saa han sig tilbage, for han tænkte jo: „Hvordan vil det gaa, naar Manden kommer hjem?“

Den Gang Kræften saa kom hjem til Konen, begynder hun jo straks at fortælle op for ham: „Der har været Bud fra min salig Mand i Himmerig, idag du var væk.“

„Har der det?“ siger han.

„Han fortalte, te han er saa fattig der ogsaa, og saa flyede a ham en Slandt Penge i en Pose og time Klæder med Sølvknapper i og saa din nye Økse, for hans egen var næsten slidt op til Banen.“

„Naa, gjorde du det,“ siger Manden, og saa gik han straks ud ad Stalden, da han havde faaet at vide, hvad Raas den anden havde taget, og tog den bedste Hest og red op ad Skoven til.

Der ser den anden ham, da han kommer ridende, han havde jo haft Udskil efter ham. Saa smider han Bylften ind imellem Bustene, vender hen til Bejen igjen og giver sig til at fælde paa et Træ.

Den Gang nu Kræften kommer, saa raaber han jo til ham: „Saa du ikke en Mand, der kom gaaende med en stor Byldt paa hans Nakke?“

„Jo.“

„Hvad Vej mon han gik med?“

„Ja, a kan ikke saa Stunder at følge med for at vise dig det, for a skal have Træet fældet, inden Lade-

den kommer, ellers faar a Hug. Vil du sælde paa ret og sly mig Hesten, saa skal a snart hente ham."

Ja, Kræsten stod saa af den, og den fremmede and han red.

Men saa tykte Kræsten, idet han nu staar og sælde, Øfken lignede hans, og han ser paa den — jo, da ar hans eget Navn paa den. Nu vidste han, han narret. Hesten var ogsaa væk, og han gaar saa m med Øfken paa Nalken.

Da han kommer hjem, og Konen ser ham, giver i sig til at græde. „Tog du nu Øfken fra ham, og du Klæderne fra ham? Han lovede endda at fly a salig Mand det."

„Nej, a lod ham beholde Klæderne, og saa stjæle ham den bedste af vore Heste, for han kunde ikke godt re det alt sammen. Øfken fik a med tilbage, for den ide han ikke ride med."

Saa rendte hun hen og kysede ham. „Gulken en e Mand har a da faaet," siger hun, „saadan som har sørget for min salig Mand!"

Den anden Mand red hjem med hans Sager, nu ide han faaet Vederlag for hans Bædder og faaet: von over Kjæltringen.

11. Prinsessen under Jorden.

Der var en Gang en Konge, der havde tre Sønner, og den yngste af dem hed Ferdinand. Saa var det en Dag, de var ude at fiske, ham og hans to Brødre, da kom de til et Høl, og der var saa sær farlig dybt, de kunde ingen Bund finde i det. Saa snakkede de sammen, om de skulde ikke prøve at sænke én ned der, men ingen af dem var for det. Endelig siger Ferdinand, han kunde da gjerne lade sig sænke ned. De andre fik saa standet en Kiste til ham, der var baade Binduer og Døre paa den da, og den kom han i, og saa havde de et nyt stærkt Reb paa den og sænkede ham nu ned.

Kisten blev ved at synke. De havde aftalt det saadan, te naar han kom til Bunden, saa skulde han gjøre Rebet fast, og det lovede han, at han skulde nok gjøre. Men de blev ved at sænke den ned, og der var for lidt Reb; de blev ved at binde nyt til, og der kunde intet Reb forslaa.

Endelig omsider kom han da til Bunden. Saa lukte han Døren op paa Kisten og gif ud. Da var der saadan grøn Jord og saadan et dejligt grønt Træ. Han bandt Rebet fast og lod Kisten staa, og saa gif han omkring for at se sig om. Da kommer han til et stort Slot, og der gif han ind.

Her sad en Prinsesse og var bunden i Jærnlænter. Saa siger hun til ham, han skulde endelig stræbe at komme derfra, for dersom han ikke gif, inden Dragen kom hjem, saa vilde han æde ham.

Han spørger, om der var ingen Ting, han kunde værgе sig med.

Jo, der hængte et Sværd inde paa Væggen, men hun tænkte ikke, han kunde magte det.

Saa gif han da ind og vilde tage det ned; men han kunde jo ikke løfte det.

Han spørger igjen, om der var ingen Ting, han kunde smøre sig med for at komme til at magte Sværdet.

Jo, siger hun, der stod tre Flasker inde paa Bordet, dem kunde han bruge.

Saa gif han ind og smurte sig af den første, og saa vilde han jo prøve, om han kunde ikke nu magte Sværdet. Da kunde han ikke mere end lige tage det ned. Han smurte sig da nok saa godt i den anden Flaske, og saa kunde han tage Sværdet ned; men endnu kunde han ikke magte at svinge det. Saa smurte han sig nok saa godt i den tredje Flaske, og nu kunde han svinge Sværdet. Han tog det med sig og gif nu ind til Prinsessen og hug Lænkerne i Stykker.

Saa spørger han, om der var ikke mere, én kunde saa med sig.

Jo, der var en Dug, og den tog han saa. Derefter gif han atter ind til Prinsessen og tog hende og satte paa hans Knæ. Saadan sad han med hende paa en Stol, til Dragen kom hjem; han havde 9 Hoveder.

Da han nu kom, brølte han straks til Prins Ferdinand: Hvad han sad der efter?

„Ja, jeg sidder med min Kjæreste.“

„Det er ikke din, det er min!“

„Det vil vi endda snubbes om,“ og saa begyndte Dragen at spytte Ild og Edder fra sig.

Ferdinand hug til Hovederne med Sværdet, men efterføm han hug dem fra, saa groede de til igjen. Saa

faandt han paa at kysse dem længere hen, for de faldt for nær ved, og da blev de liggende. Endelig havde han da hugget de 8 smaa Hoveder fra, og nu var det store tilbage. Det Hoved kneb det med, men han fik da ogsaa det af til sidst.

Den Gang han havde nu faaet Dragen slaet ihjel, tog han baade Dug og Sværd og Prinsesse, og saa rejste han hen til Kisten. Nu skulde hun først hejste op, og det gik godt nok. De troede jo, det var ham, men den Gang de saa, det var saadan en pæn Prinsesse, saa star de Rebet i Stykker, og Kisten faldt da ned igjen.

Nu kunde han jo ikke komme op, og saa rejste han omkring der nede i den Verden. Han kom saa til en lille Forbhytte, og der gik han ind. Der sad en gammel graa Kjempe inde ved et Bord. Han siger til Prins Ferdinand: „Kom herhen, a kan æde dig, a har ikke faaet Mad i ti Aar og er saa sulten.“

„Nej,“ siger han, „a véd bedre Raad, end at du skal æde mig,“ og saa bredte han hans Dug ud og ønskede op alle Slags gode Retter.

Kjempen gav sig til at æde, og han aad i to Staaend (Timer) og havde nær aldrig faaet nok. Men endelig blev han da mæt, og saa siger han til Prins Ferdinand: „Nu skal du have Tak, men din Dug faar du ikke igjen.“

Jo, den vilde han have.

„Nej, a har en Ting, der passer bedre for dig, og saa gav han ham en Pibe. „Naar én blæser i den ene Ende, saa kommer der saa mange Krigsfolk, som én kan ønske sig, og naar én blæser i den anden Ende, saa er de inde igjen.“

Da blev Ferdinand glad og blæste i den ene Ende af Piben. Straks var der saa mange Krigsfolk, og saa sagde han til dem: „Gaa hen og slaa den Rjæmpe ihjel og staf mig min Dug.“ Saa gif de ogsaa hen og gjorde det.

Nu tykte han, han var glad, han havde baade en Dug og en Pibe, og saa rejste han af videre frem og kom til en lille Jordhytte mere. Der gif han ind, og der sad en gammel graa Rjæmpe ved et grimt graat Bord. „Kom herhen, a kan æde dig,“ siger han, „a har ikke faaet Mad i thve Aar, a er saa sulten.“

„Nej, a véd bedre Raad, end du skal æde mig,“ og saa bredte han Dugen og søffede op alle Slags gode Retter.

Rjæmpen sløj straks i Maden og aad en hel Dag og havde nær aldrig faaet nok. Da han havde affpist, siger han: „Nu skal du have Tak, men din Dug faar du ikke igjen.“

Jo, den vilde han have.

Ja, han havde en Ting, der var bedre, og de kunde da bytte. Saa gav han ham en trekantet Hat. „Naar du vender Siden, hvorpaa der staar Nr. 1 i Panden, saa gaar der 10 Kanonstueb, naar du vender Nr. 2, saa gaar der 20 Kanonstueb, og naar du vender Nr. 3, saa gaar der 30.“

Ja, han tager Hatten og gaar lidt. Saa blæser han i hans Pibe, og straks kommer Krigsfolkene. „Gaa hen og slaa den Rjæmpe ihjel og staf mig min Dug.“ Det gjorde de, og saa havde han den igjen.

Han rejste nu videre og kom til nok en Jordhytte.

Der gif han ind, og der sad den tredje gamle graa Kjempe ved et Bord.

„Kom herhen,“ sagde han, „a kan æde dig, for a har ikke faaet Mad i 30 Aar, a er saa farlig sulten.“

„Nej, a vøb bedre Raad, end du skal æde mig,“ og saa breder han hans Dug og sønster alle gode Netter paa den. Kjempen farer i Maden og giver sig til at æde, og han aad i to Dage og havde nær aldrig faaet affpist.

„Nu skal du have Tat, men din Dug faar du ikke igjen.“

Jo, den vilde han have.

„Nej, du faar den ikke, men her har a en Ting, der er dig bedre tjenlig. Det er en Kjæp, naar du holder den æfor ved dig, saa har du en banet Vej at gaa ad, ihvor du sønster dig hen.“

Ja, det var ikke saa galt, og han blæser saa i hans Pibe, og Krigsfolkene kommer. „Gaa hen og slaa den Kjempe ihjel og bring mig min Dug.“ Det gjorde de, og nu havde han samlet baade Dug og Sværd og Pibe og Hat og Kjæp, og saa kunde han bane sig Vej hjem.

De andre to Brødre var rejst hjem med Prinsessen. Men da han nu kom, saa kjendtes hun straks ved ham og sagde, at det var ham, der havde frelst hende, og saa blev han gift med hende.

12. A-B-C-Bogen og Slottet i Luften.

Der var en Gang en Karl, han havde ingen næste. Saa gik han ud for at se, om han kunde ikke i sig én. Han kommer da imod en Mand paa Vejen, ham kommer han i Snak med og fortæller ham, id han gik efter og saadan. Saa siger Manden, om i vilde saa ikke tjene ham, for han var netop gaaet for at stede en Karl.

Karlen sagde: „Jo, lige saa godt dig som en den.“

„Kan du læse noget?“ siger Manden.

„Ja, a kan da læse et lille Gram, men a er ikke meget god til det.“

„Ja, saa vil a ikke have dig,“ siger Manden.

„Da var det endda slemt,“ siger Karlen, „men a : en Broder, han kan aldrig læse et Guds Ord; han nmer i Mørgen den samme Vej ved denher samme d, og du kan nemt kjende ham, for han har lige saa- i Klæder som a, og han ser akkurat lige saadan ud i hele.“

Naa, saa skiltes de ad, og hvad Karlen saa faar gjøre, han daster omkring til den næste Dag, og saa nmer han den samme Vej igjen og møder godt nok den Mand. De kommer igjen i Snak om en Tjeneste, saa spørger Manden ham jo: „Kan du læse noget?“

„Nej, a kan saamænd aldrig kjende et Bogstav,“ er Karlen.

„Ja, da træffer det sig godt nok,“ siger Manden, or saa vil a stede dig.“

Saa blev de enige om Lønnen, og de fulgtes ad

hjem, der som Manden boede, og saa skulde Karlen da have at vide, hvad han skulde bestille og saadan.

Saa viste Manden ham ind i et Kammer og siger: „Her kan du nu opholde dig; se her staar en Seng, du kan lægge dig i, naar du thykes, og her er der et Bord, det skal der nok komme Mad paa til dig, og du skal faa en god Levemaade. Saa ser du, at der staar en Kiste, den er det, du skal passe paa, te der kommer ingen til; men du maa heller ikke selv komme til den og se i den.“

Naa, det var jo saa meget godt, Karlen han thykte, det var en stammelig rar Tjeneste, han der havde faaet, hvor han kunde faa nok at leve af og lægge sig og rejse sig, naar han vilde, og ingen Ting var der til ham at bestille.

Der gik nogle Dage hen, og han havde det godt for Alvor. Han fik en god Føde, men hvordan det kom der ind paa Bordet, saa han ikke noget til, han fik altid nok. Omfider blev han dog noget langsom ved Tiden alligevel, og saa gik han da og tænkte paa, te det var et mærkeligt Spil, te han maatte ikke se, hvad der var i den Kiste, det kunde han nok have haft Lyft til at faa at vide.

En Dag drifter han sig saa til at aabne den, men da var den tom. Saa tænkte han ved sig selv: „Det var da en sær Ting, skal a gaa og passe paa en tom Kiste.“

Nu véd I jo nok, te en Kiste er der en Læddike i den ene Ende af. Den luffede han da ogsaa op for at se, om der var heller ikke noget i den. Jo, der laa en Bog, og han tog den og luffede den op og saa Bladene

igjennem, men der var ingen Ting skrevet i den undtagen paa den første Side. Da han saa rigtig efter, stod der: A B C, og saa siger han til sig selv: „Nu har a aldrig set Mage til Bog, der staar ikke andet i den end A B C.“

Med det samme han havde sagt det, saa stod der straks én æfor ved ham og sagde: „Hvad befaler min Herre?“

Han blev jo noget forstrækket æ første, men fattede sig da knaphændig og siger: „A befaler, te du skal bygge mig et Slot lige overfor Kejsersens og flytte mig derhen og give mig en hel Del Tjenere til at opvarte mig.“

Bogen den havde han i det samme put i hans Komme, og saa varede det kun et Øjeblik, inden Slottet var sat op, og han var flyt derhen paa.

Om Morgenen efter, da Kejserseren kom op og saa ud af hans Vinduer, saa fik han Syn paa dether Slot, og han kunde da aldrig forstaa, hvad det var. Men han sender jo en Tjener derover og skalde spørge om, hvad det var for en fornem og mægtig Herre, der var kommen, og om han ikke vilde komme over og spise til Middag ved Kejserseren.

Han kom saa derover og spiste til Middag, og siden gjorde han Gilde for Kejserseren igjen; det kunde han jo sagt, for han behøvede ikke andet end at tage hans Bog og sige: A B C, saa stod der straks én for ham og sagde: „Hvad befaler min Herre?“ Han var ogsaa med Kejserseren paa Jagt om æ Dage, og det gif saa meget stort til med dem. Til sidst blev han gift med Kejsersens Datter.

Men saa en Dag, de var ude paa Jagt igjen, da

havde han glemt hans Bog hjemme. Saa siger han til hans Tjener: „Kan du ikke løbe hjem og hente mig den og den Kjole, den hænger der og der, men du skal passe paa, du taber ikke noget af det, der er i Kommerne.“

Naa, Tjeneren han gif jo hjem efter Kjolen, men saa var han nysgjerrig og vilde gjerne se, hvad der var i Kommerne, og der finder han da goden Bog i. Da han saa havde slaaet den op og kast den igjennem og ikke saa andet end de tre Bogstaver paa den første Side, saa siger han: „Det var da en sær Bog, der staar ikke andet i den end A B C.“

Med det samme han havde sagt det, stod der én for ham og siger: „Hvad befaler min Herre?“

„Hvad for noget! Er a nu bleven Herre,“ tænkte Tjeneren, og saa svarte han og sagde: „A befaler, te du skal hænge dether Slot op i Skjerne med en Guldkjæde, og det skal være baade med mig og Kejsers Datter og det hele.“ Straks han havde sagt det, saa var det bestilt.

Nu tykte hans Herre jo, det varte saa længe, inden Tjeneren kom igjen, og han begyndte at blive noget angst for, at der var noget galt ved det. Han stræbte saa efter at komme fra Kejsers, saa snart han kunde, men da han kom der, hvor hans Slot havde staaet, saa var det jo henne. Saa vidste han aldrig, hvad han skulde gjøre, og hans Kone kunde han jo gjøre Regning paa der var ogsaa væk med Slottet. Saa bestemmer han sig da til at rejse ud i Verden for at lede efter det.

Som han nu gaar, kommer han en Dag til to Rjæmper, der stod og sloges ude i en Skov. Saa siger han til dem: „Hvad staar I og slaaser om?“

„Vi slaaser om den Hat, der staar her ved Siden af os,“ siger de.

„Hvad, er det noget at slaas om, saadan en gammel Hat!“ siger Karlen.

„Ja, dersom du vidste, hvad den duebe til,“ siger de, „saa vilde du ikke sige det.“

Ja, hvad en kunde da bruge den til? siger han.

„Ja, den, der sætter den Hat paa sit Hoved, den er usynlig,“ siger de.

Ja, det vilde han jo da ikke tro, te der kunde være saadan en Hat til, det var helt urimeligt. Om han maatte ikke prøve den?

Jo, det kunde jo da blive godt, naar han vilde sly dem den igjen.

Saa satte han Hatten paa hans Hoved og sagde dem Farvel og Tak. De raabte rigtignok efter ham og sagde: „Hvor bliver du af med vor Hat?“ men han svarede ikke, og saa blev han ved at rejse videre frem.

Saa kom han atter ind i en stor Skov, og der stod igjen et Par Kjemper og sloges. Inden han kom til dem, tog han Hatten af og stod med den i Haanden.

Saa siger de: „Du behøver ikke at tage Hatten af for vi andre, vi er ikke saa store Folt.“

„Jo,“ siger han, „a er altid hæslig imod Folt, og a gjør ingen Forskjel. Men hvad staar I og slaaser om?“

„Vi staar og slaaser om deher Par Tøfler, der staar her ved os,“ siger de.

„Hm,“ siger Karlen, „saadan et Par gamle Tøfler, er de værd at slaas om? De er at kalde slidt op.“

„Ja, dersom du vidste, hvad de duer til,“ siger de, „saa vilde du ikke sige det.“

„Ja, hvad kan én da bruge dem til?“ siger Karlen.
„Naar én har dem paa,“ siger de, „saa kan de tage syv Mil i ét Spring.“

„Nej, det kan a ikke vide,“ siger Karlen, „det kan ikke være rimeligt, te der er saadan et Par Tøfler til.“

„Ja, da er det alligevel sandt,“ siger de.

„Maa a ikke lige prøve dem,“ siger han, „for a vil ikke tro det, inden a faar det at se.“

Ja, det kunde da blive godt, naar han vilde give dem dem igjen, men det skulde han jo da love.

„Ja, det er saa rimeligt, det er jo ikke mine,“ siger Karlen. Han fik saa Tøflerne paa, og dermed sagde han dem Farvel og tøslede af.

De raabte rigtignok efter ham og sagde: „Hvor bliver du af med vore Tøfler?“, men han blev ved at tøsle af og tog syv Mil i hvert Spring.

Da han havde rejst et Stød, saa kommer han endelig igjen ind i en stor Skov, og der kommer han til en Konge, han var Konge over alle Dyrer, men han var ogsaa en Menneskeæder. Han kunde saa lugte ham, ilav han kom i Nærheden af ham. „Jeg kan lugte Kristensblod,“ siger han. „Dersom jeg vidste, hvor du var, skulde jeg æde dig.“

„Ja, du lader vel være med at æde mig,“ siger Karlen, „for mig faar du ikke at se, inden du lover, at du vil lade mig leve.“

Kongen lovede saa ogsaa, at han skulde ingen Fortræd gjøre ham, og saa tog Karlen hans Hat af, saa kunde han se ham. Kongen spurgte ham nu om, hvad han rejste efter.

Ja, han rejste og ledte efter et Slot, der var blevet

ne for ham. „Du kan da vel ikke give mig nogen Oplysning om det?“

Ja, det vidste han ikke, han var Konge over alle Dyr, og nu vilde han kalde dem sammen, saa kunde en Hare, om der var nogen af dem, der havde set til det Slot. Han tog saa en bitte Fløjte, han havde, og blæste i den ene Ende af den. Da kom der Dyr mylrende fra alle Kanter omkring dem, og Kongen spurgte dem om de havde ikke set noget til saadan og saadan et Slot, der var blevet henne.

Nej, de rystede med Hovedet, der var ingen af dem, der havde set noget til det. Saa vendte han hans Pibe og blæste i den anden Ende, og saa løb alle Dyrene deres Vej igjen.

Saa siger Kongen til Karlen: „Ja, saa kan jeg ingen Oplysning give dig om dit Slot. Men jeg har en Broder, han er Konge over alle Fiskene, det kunde dog være, han kunde sige dig det. Nu vil jeg skrive et Brev med dig til ham“ — og saa skrev han det, og Karlen sagde Kongen Farvel og Tak, og han af Sted syv Mil i hvert Spring.

Det varer ikke længe, saa kommer han til den Konge, der raabte over alle Fiskene. Han var ogsaa en Menneskeæder og raabte ligesom den første: „Jeg kan lugte Kristensblod! Vidste jeg, hvor du var, saa skulde jeg æde dig.“

„Ja, giv dig Stunder til, a har Brev til dig fra din Broder, og det faar du ikke, undtagen du lover, at du vil ingen Fortræd gjøre mig.“

„Har du Brev fra min Broder,“ siger han, „saa

kan du godt komme nærere, saa skal jeg ikke gjøre dig noget Onde."

Karlen tog hans Hat af og flyede ham Brevet, og deri stod jo, te Overbringeren ledte efter et Slot.

"Ja, saa følg med mig ned til Havet," siger han, "saa skal jeg kalde alle Fisk sammen, maaste én af dem véd det, for jeg kjender ikke noget til det."

Da de var komne derned, saa blæste han i en bitte Pibe, og da kom alle Fiskene farende ind imod Landet, te det blev saadan en Brusen i Vandet, ja, det var helt grov. Kongen spurgte dem ud om Slottet, men nej, de rystede med Hovedet, der var ingen af dem, der havde set til Slottet. "Men jeg har en Broder, han er Konge over alle Fuglene, og det kunde jo være, han kunde sige dig nogen Bæsteb om det."

Saa skrev han et Brev og gav ham med til den Konge, og nu rejste Karlen af i hans Tøfler og med hans Hat paa. Da han kom saa derhen, gif det ham jo ligesom de andre to Steder, Kongen vilde have ædt ham og raabte paa, han lugtede Kristenblod. Men Karlen sagde: "Giv dig stille til det," og da Kongen hørte, han havde Brev med fra hans Broder, saa lovede han, han skulde lade ham være.

Da han havde læst Brevet og saa af det, te Karlen ledte om et Slot, saa blæste han i en Pibe, og straks kom Fuglene flyvende fra alle Kanter. Han spurgte dem ud, om de havde ikke set noget til dethver Slot.

Nej, de rystede med Hovedet, der var ingen, der vidste noget af det at sige.

"Er I her hver én?" siger han.

Nej, saa var der nogle, der sagde: „Den gamle
han er her ikke endnu.“

Et lille Stød efter saa hørte de noget, der sufte i
fæen; da var det Ornen, der kom.

„Hvorfor bliver du saa længe?“ siger Kongen.

„A har rejst saa mange mange Mil,“ siger den,
og a kunde ikke komme før.“

„Har du da ikke set noget til et Slot paa din
rejse, der er saadan og saadan?“

Jo, den sidste Gang, Ornen han hvilte sig, da var
paa det Slot, det hængte oppe i Skyerne i en
ildkjæde.

„Naa, det var jo godt,“ siger Kongen, „saa kan
blive her, naar de andre de rejser.“

Han vendte saa hans Pibe og blæste i den anden
ende, og nu fløj Fuglene hver en væk, saa nær som den
gamle Orn. Saa sagde Kongen til ham: „Nu skal du
Straf for det, du bej saa længe, bære den Karl hen
til hans Slot.“

Saa blev Karlen bunden imellem Ornens Binger, og
i satte af med ham. Da han kom til Slottet, saa
der hans gamle Tjener ikke hjemme, men hans Kone
siddt han, og der blev jo en Glæde, te der forslog noget.
I al gode Held og Lykke havde Tjeneren ladet Bogen
ligge paa Slottet, og da Herren nu havde fundet den,
tog han op i den og sagde: „A B C!“

Straks staaer der én for ham og siger: „Hvad ber
er min Herre?“

„A befaler, te dethier Slot med mig og min Kone
at flyttes ned paa sin gamle Plads lige overfor
Kjærens.“

—

!

2

.

.

.

.

.

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21
22
23
24
25

Det var gjort med det samme, og siden lever de lystig og vel i mange mange Aar.

13. I Bjærgmandens Tjeneste.

En Mand havde en Høj paa hans Mark, og saa havde han en lille Dreng, der skulde gaa og flytte Røerne. Nu gif han og kastede med Sten, som Drengene saa tit gjør, og saa kastede han nogle op paa Højen. Da kom Bjærgmanden op af den og sagde, at han vilde ikke have ham til at kaste Sten paa hans Hus. Men Drengen vilde ikke saadan lade sig vise af, og Andendagen kastede han flere Sten derop for at trodse Bjærgmanden. Han kom op igjen og var helt vred og gav meget ondt af sig.

„Hvad vil du, Pojke?“ siger Drengen til ham. „A skal tage og sætte dig en Sten i Hovedet.“ Og i det samme render han hen ved Siden af ham og holder en Haandfuld Ost i Haanden, hans Moder havde givet ham. „Vil du ikke være ordentlig,“ siger han, „skal a sætte dig den her i Hovedet.“

I det samme klemmer han dether Ostsparre, te Ballen strinker Bjærgmanden i Hovedet.

„Det maa være en stærk Dreng,“ tænker Bjærgmanden, „kan han klemme Vand af en Sten.“ Og han kommer i Tanker om, te ham kunde han bruge, for han kunde bestille noget, og Bjærgmanden havde slet ikke saa lidt at bestille. Altsaa spørger han, om han kunde ikke leje ham for et halvt Aar.

Han vil gjerne have Grød, og naar æ nu faar nogle gode Flødegør, skal han nok foræde sig, saa han dør ved det."

Bjærgmanden var nu ogsaa en god Æder, og han kunde spise meget mere end Drengen. Saa fik de hver deres Fad Grød, og hver skulde spise lige meget. Det havde Drengen nu ogsaa faaet Nys om, og saa havde han faaet en Pose bunden under Hagen med et lille Gab, han kunde lige kjøre ned i, og det kunde Bjærgmanden nu ikke saadan faa Dje paa.

Ved Drengen havde nu spist det, han havde godt af, saa putter han jo i Posen. Da Bjærgmanden har æspist, er Drengen ogsaa færdig.

Saa stal han med ham ud i Stoven at sælde et Træ. Hver af dem stal have en stor Økse med. „Åa, det kan slet ikke nytte at have den Økse med,“ siger Drengen, „naar vi er hinanden tro, og vi render begge to paa én Gang imod Træet med Hovedpanden, saa stal det let falde om.“

De render da ogsaa til, og Bjærgmanden rendte Panden imod, saa han steglede langt bag over.

„Åa, det falbt ikke den Gang,“ siger Drengen, „for a er utilpas, a har spist for mange Grød. A tror, a vil have skaaret Hul paa min Mave.“

„Kan det gaa an?“ siger Bjærgmanden.

„Ja, det kan magelig gaa an.“

Han tager hans Kniv og giver en Kibse, saa Mælk og Grød væltede ud af Sækken. Saa vilde Bjærgmanden jo ogsaa skjære Hul paa Maven, for han havde og spist for mange Grød, og han giver sig lige saadan en Kibse ned i Maven. Men saa bøde han jo da, og

Drengen kommer hjem til Konen og fortæller det. Hun spørge jo noget over Manden, men nu var det om at komme af med Drengen.

Hun spørger ham om, hvad han vilde have for at rejse.

„To Skjæpper Penge,“ siger han, og dem fik han, og saa kom han hjem til hans Forældre med dem. Nu behøvede de ikke at bo længere i det lille Hus.

14. Smeden paa Isbakken.

Her nær for Baggesvogn ligger der to Gaarde i Sindal Sogn, der kaldes Kabeltved. Da Borherre og St.-Peder gif omkring paa Jorden — det er da nogen Tid siden — kommer de en Aften til det sønderste af de to Steber og forlanger at faa Kvarter.

Saa siger Manden: „Nej, vi bruger ikke her at lade nogle faa Kvarter, men her nær hos Smeden paa Isbakken kan I nok faa Kvarter.“

„Da er det og skjønt,“ siger Borherre, „kan vi ikke faa Kvarter paa saa stort et Sted, saa vi skal til et bitte Sted og forlange det.“

„Nej, vi bruger nu ikke at læe Hus,“ siger Manden.

„Lad os gaa til det andet Sted ogsaa,“ siger Borherre, „og lad os høre, om de er lige saadan til Sind.“

Naa, de kommer derhen og forlanger Kvarter for Betaling.

„Nej,“ siger Manden, „vi bruger ikke at lade

ogle faa Kvarter, men her nør hos Smeden paa Is-
afften, der kan I nok være."

Saa gaar de og derhen, og da stod Smeden i
Smedien. De gaar hen til Døren og spørger, om de
kan faa Kvarter ved ham i Nat.

"Jo, det er der intet i Vejen for. I kan nok
være faa god at gaa ind til vor Moer."

De kommer ind og siger, at Smeden har givet
dem Frihed til at være her i Nat.

"Ja, det er faa meget godt," siger Konen, "saa
er det vel bedst, I faar noget at leve af, I har vel
gaaet langt."

"Ja Tak," siger de, og hun beværter dem med
hvad de havde saadan i Huset, og det var nu faa
meget godt.

Anden Dags Morgen siden de kommer og bliver
trakterede igjen, saa gaar de ned til Smeden, der stod i
Smedien og havde travlt.

"Hvad skylder vi nu, for det I har ladet os faa
Husly og har beværtet os saa godt?"

"Det skylder I ikke noget for; vi bruger at læ (laane)
alle Foll Hus; her omkring er der ingen andre end os,
der vil læ rejsende Hus."

"Ja, da skal I have én Ting, for I kan ikke
læ alle Foll Hus. Men saa faar I at have tre Dnsler."

"Saa skal I ønske jer Himmerig," siger St.-Peder,
saa kan I være vis paa, I kommer der."

"Nej," siger Smeden, "det kan endda være det
amme med det. Men a har en bitte Pose her, a
ommer mine Nellikter i, naar a floer; der gaar tit nogle
jen og tager de Nellikter; a vilde ønske, de maatte blive

staaende derved og ikke kunde gaa derfra, for saa faar a da at vide, hvem det er."

"Det skal ste," siger Vorherre.

"Er det saa ikke bedst, I sønster jer Himmerig af det andet Ønste?"

"Nej, det kan endda være det samme. Men a har en trebenet Stol, der staar i Smedien, der sætter tit sig én paa den, og a vil sønste, de skal blive siddende der, der kommer og sætter sig paa den, for saa kan a da saa at vide, hvem det er."

"Det skal ste!" siger Vorherre.

"Er det saa ikke bedst, I faar Himmerig for det tredje Ønste?" siger St.-Peder.

"Nej, tu det kan endda være det samme. Men a har en Abild her i min Have, de er saa slemme til at plukke Æblerne af, saa a faar haatte ingen selv. A vilde sønste, de maatte blive staaende der, til a kom og gav dem Lov til at gaa, saa kunde a da saa at vide, hvem det er."

"Ja, det kan nok ste," siger Vorherre.

Saa var det forbi med den Ønsten, og Vorherre og St.-Peder sagde Farvel og gif deres Gang.

Nu havde Smeden afforderet med Fanden om, at han skulde have ham, naar en vis Tid var omme, og han kommer da til den fastsatte Tid.

"Er du saa færdig?" siger han.

"Na, vil du ikke lige springe hen og hente et Pa Nellikter, a kan saa en Strømme fæstet her paa mi Træsto, inden a gaar."

"Jo."

Saa blev Fanden staaende og fælte i Posen t

kunne ikke faa Haanden op igjen. Smeden smedede, og det gik saadan i nogle Dage.

Endelig siger Fanden: „Du faar at lade mig gaa, saa maa du blive fri i tre Aar til.“

„Ja, saa faar du jo at gaa.“

Da de tre Aar var omme, kom Fanden igjen.

„Er du nu færdig?“

„Ja a er, men sæt dig lige paa Stolen, a vilde saa gjerne have svejstet det Stykke Jærn inden.“

Saa sad han der i nogle Dage, og endelig blev han fjed af det.

„Du faar at hjælpe mig herfra, saa skal du blive fri igjen i tre Aar.“

„Ja, saa faar du at gaa.“

Smeden stod nu og smedede som sædvanlig, og da kommer han igjen.

„Nu skal du ikke narre mig tiere.“

„Nej, det skal a heller ikke. Spring op og hent os et Par Ebler, vi kan saa med os paa Rejsen, saa skal a gjøre mig færdig.“

Han springer op i Træet og staar der i hele otte Dage, men Smeden smeder. Han havde jo Stunder at staa, tykte han.

Endelig en Dag kom han forbi Træet. „Hjælp mig herfra,“ siger Fanden, „saa vil a ikke have mere med dig at bestille; du narrer mig alligevel.“

„Ja, vil du give Papirerne fra dig?“

Ja, han smider dem til ham og rejser.

Om nogle Aar dør Smeden. Han troer jo, han skal til Helvede, da han har gjort Afford og ikke søstet sig Himmerig, og saa kommer han til Skilboagten.

Han siger, at de maa ingen Smede lade komme ind, det var forbøden, for det han selv var bleven narret saa slemt ved Smeden paa Isbakken.

Ja, saa rejser Smeden igjen og gaar hen til Himmerigs Port og banker paa.

St.-Peder kommer og lukker op. Da driver Smeden hans Sager derind ad Porten.

„Du skal tage dine Sager med dig,“ siger St.-Peder, „du skal ikke være her!“

Ja, Smeden han gaar inden for og sætter hans trebenede Stol til Kette der inde, og saa lægger han Skjoldstindet paa og sætter sig paa det. Nu kunde de ikke drive ham derfra, og paa den Maade kom han i Himmerig.

15. Den kloge Præst.

Der var en Gang en Markmand i Tønder, og hans Kone var noget haard ved ham, hun havde hele Kommandoen. Saa en Gang der var Marked i Byen, sagde hun til ham, at han skulde trække ud paa Markedet og sælge deres Ko, men han maatte ikke sælge den, uden han kunde saa 35 Daler for den. Saa trak han ogsaa op med den og fik 35 Daler og 3 Mark.

„De tre Mark kan jeg da selv bruge,“ sagde han til sig selv, og saa gif han ind paa en Beværtning for at drikke dem op. De 35 Daler havde han puttet i hans Trøjelomme, de tre Mark derimod i Vestlommen. Saa forlangte han en Pægl og sad nu og drak de to

ark op. Derefter lagde han sig tilbage paa Bønten sov. Da han igjen vaagne, var de 35 Dalerne, en Thy var jo kommen for nær til ham og havde et dem.

Nu vidste han aldrig, hvad han skulde gjøre. Hjem Konen turde han ikke komme, og saa gif han og drev kring. Endelig kommer han et Sted hen, hvor der : Auktion. I det samme blev der raabt en Præstle op, en Hat og en Krave. Folk lo ad det, og jen vilde byde. Saa siger han: „En Mark er buden.“ , saa blev det ham ogsaa slaet til.

Saa gif han bag efter Auktionen op til Herredsjden og fortalte ham, hvordan det var gaaet, og nu vde han givet sin sidste Skilling ud til deher Sager.

Han svarede: „Tag Tøjet paa og gaa saa op til spen og sig ham, at du er den norste Præst, der lig er strandet; han maa endelig hjælpe dig med lidt nge at rejse hjem for eller ogsaa et Embede.“

Han følger Raadet og gaar ogsaa om til Bispen. i vilde Bispen jo hellere af med Embedet end Pengene, saa lod han ham komme til en af Smaaserne og bede ham til Præst der.

Men nu kunde han jo ikke præke. Da han kom i Stolen, sagde han blot: „Der Formand fortalte jer indhed, og jeg vil fortælle jer Sandhed.“ Derefter le han Fadervor, og saa sagde han Amen.

Menigheden klagede nu til Bispen over hans Præken.

„Hvad siger han da?“

Han prækede om Sandheden.

„Ja, Sandheden er ilde hørt; det er en god Præst.“

De gif saa med deres Klage til Kongen. En Gang

er Kongen saa paa Jagt paa Ven, og han vil da hen og høre Præsten.

Nu bliver Præsten forstræffet. Prækestolen hængte i Kroge, og der gaar han op om Løverbagen og siler dem næsten over. Nu træffer det at blive saadan Storm om Søndagen. Saa træder han forsigtig op paa Stolen og siger: „Det er et Herrens Vejr i Dag. Nu falder Prækestolen. Gud véd, om Kirken staar.“. Dermed traadte han tilbage paa nogle Sten, og saa faldt Stolen. Kongen skyndte sig ud, og hans Følge bag efter. Han troede jo, at den Præst kunde forudsige tillkommende Ting, og saa sender han Bud efter ham.

Præsten havde ikke mere Glæde end til sig selv, men han maa derhen.

„Du er en viis Mand,“ siger Kongen, „nu skal du følge med mig hjem. Jeg har en kostbar Guldkjæde, som er bleven borte, og den skal du stæffe.“

Han følger saa med Kongen hjem og bliver sat ind i et Værelse, hvor han faar god Mad og Opvartning. Saa beder han om at faa hans gamle Kone derop, han tænkte vel, hun nok vilde tilgive ham det nu med de 35 Daler. Ja, hun kom ogsaa i hendes grønne Skjort og røde Bindedrømmer og forte Bul.

Nu havde Kongen Mistanke til, at tre Tjenere havde stjaalet Guldkjæden, og saa satte han dem til at varte Præsten op.

Da de nu ser, at den gamle Kone kommer, og ser hendes Paaklædning, tror de, at det er en Spaakjælling, Præsten har haft Bud efter, og de siger til hinanden: „Ja, nu kan vi lige saa godt tilstaa.“

Præsten fortæller hans Kone, hvordan det staar

„Jeg har det godt, og jeg har tre til at opvarte dig. Der kommer netop den ene.“

I det samme kom han ind ad Døren. Om Aftenen es de om at gaa ind til ham og spørge ham om, ad han vilde have for at redde dem. Ja, han vilde ve en stor Sum, og saa Guldkjæden, „og saa er jeg bda ikke sikker paa, jeg kan fri jer for Straf. Men j skal prøve det.“

Nu havde Kongen en lille Hund, og den vænnebe n til at snappe, hvad han smed i Halsen paa den. aa stal han Kjæden ind i noget Flæst og fik den til sluge det. Derefter gik han op til Kongen og sagde, hans Hund havde taget Kjæden, og naar den blev aet ihjel, skulde det nok vise sig, at han talte Sandhed.

Ja, Kongen vilde ikke af med Hunden.

„Saa vil du hellere, at jeg skal dø“ — for Kongen vde jo sagt, at hvis han ikke kunde vise Kjæden igjen, ilde han slaas ihjel. Det slog Kongen, og han lod da mnden dræbe, og Guldkjæden fandtes. Nu gjorde ongen ham til Biskop. Han beholdt Kongen hos sig holdt sig en Kapellan til at besørge Embedet.

En Tid efter var den franske Minister i Besøg hos ongen, og de kom i Snak om, hvilket Folk der var :st belevent. Ministeren sagde, at hans Folk kunde le Fingersproget. Kongen mente, at det kunde Danrne ogsaa, og det kom til et Bæddemaal imellem dem. aa skulde der anstilles et Forsøg, og Kongen kom da Tanker om hans kloge Biskop og sendte Bud efter ham. an tog en Bægl Brændevin i den ene Lomme og et tykke Rugbrød i den anden, og saadan udstyret kom n ind til Ministeren.

Ministeren bukker, og Bispen gjør ogsaa. Ministeren rækker saa en Finger i Bejret, og Bispen rækker to. Ministeren rækker saa tre, og Bispen viser ham hele Haanden. Saa rækker Ministeren en Appelsin frem, og Bispen tager da i Lommen og rækker Rugbrødet frem. Derefter bukker de for hinanden og gaar.

Da saa Ministeren kom ind til Kongen, sagde han: „Jeg vil give Dem Ret, jeg har tabt.“

„Hvad var det saa, De disputerede om?“

„Ja, da det var en geistlig Mand, jeg havde for mig, saa vilde jeg ogsaa disputere med ham om et religiøst Emne. Jeg sagde først: Der er én Gud. Derpaa svarede han: Han har en Søn. Saa sagde jeg: Der er tre Personer i Guddommen, og saa søjede han til: De tre er som ét. Til Slutning vilde jeg vise ham Frankrigs fineste Produkt, og straks viste han mig Danmarks bedste Produkt.“

Kongen blev, da han hørte det, endnu gladere ved sin kloge Bisp, og han var for Fremtiden særlig anset for sin Klogskab.

16. Uden Sorg og Bekymring.

Der var en Præst i Kjøbenhavn, som hed Pastor Mus, han havde skrevet over hans Port, at der boede han i Fryd og Glæde uden Sorg og Bekymringer. Saa kommer Kongen kjørende der forbi, og han ser de forgyldte Bogstaver og vil da se, hvad der stod. Han lader Ruffen holde midt for Porten, og hvi han læser

1 Skriften, vil han ind og tale med Præsten, og saa
1 Kufften hente ham der igjen.

„Hør,“ siger Kongen, „hvordan kan du understaa
1 i at skrive det over din Port?“

Jo, det kunde han nok, for det var rigtigt.

„Det er mærkeligt,“ siger Kongen igjen, „jeg er
mge og har Sorg og Bekymring hver Dag, og du
kun Præst. Men den og den Dato skal du komme
til mig og besvare tre Spørgsmaal — det er paa
in Fødselsdag — og kan du ikke det, skal du miste
1 Liv.“

Nu maatte Præsten til at tørre det ud, der stod
er Porten, og hver Dag gif han og spekulerede paa
ther.

Saa havde han en gammel Røgter, og han sagde
Dag til ham: „Å synes, Fa'er er saa sørgmobig i
her Dage.“

Ja, det kunde ikke hjælpe at snakke om.

„Jo, I kunde da gjerne sige mig det.“

Saa fortæller han det ogsaa.

„Maa a ikke gaa i Fa'ers Sted?“

Jo, det maatte han godt, og han kommer i Kjøle
Krave til den bestemte Tid og kommer af Sted op
Kongen.

Saa mælber han sig og kommer ind.

„Kan du nu besvare mig mine 3 Spørgsmaal?“
er Kongen.

„Jo, det haaber a,“ siger Røgteren.

Saa slaar Kongen ned i Tronen og siger: „Hvad
rderer du denher for?“

„Den vurderer a ikke for saa meget som en god

Rajamaanedes Regn; den kan søde baade Land og Rige, men det kan Tronen ikke."

„Hvad vurderer du saa mig for?"

„Det højeste vil være 29 Skilling, Borherre blev vurderet til tredive Sølvpenge, og han var da 1 Skilling bedre."

„Kan du saa sige mig, hvad jeg tænker?"

„De tænker vel, det er Pastor Mus, men jeg er kun hans Røgter."

„Saa du saa hjem," siger Kongen, „og bliv Præst, og saa skal han være Røgter."

Saa dan blev Præsten fri for at komme af med Livet, men han mistede jo da hans Kald og fik da den Betyrning og maaste flere.

17. Livslysene.

Der var en gammel Kone, der gik om og tiggede, og hun var baade sulten og forfrossen og bad til, at hun kunde snart dø. Saa kom der en gammel Mand til hende og tog hende med sig hjem. Hun kom ind i en Stue, hvor der var baade Lys og Varme, og hun fik ogsaa noget at æde.

Der var saa mange Lys, der stod og brændte, og de brændte saa klar og blank saa nær som ét, der var nær ved at gaa ud. Hun spurgte saa om, hvi alle de Lys stod der og brændte.

Saa siger han: Ja, der var et Lys for ethvert

Tjeneste; naar det brændte ud, saa stulde den dog, det **Stod** for.

Saa spurgte hun om, hvis det var, der var saa **der** udbrændt.

Ja, det var hendes, svarte han, naar det var brændt **ud**, saa stulde hun dog.

Saa siger hun: „Der kunde vel ikke have blevet **Maad** til, én kunde have faaet lagt et lille Stykke til det.“

18. Rejsen til Troms Kirke.

Der var en Karl, der var tjenesteløs, og saa vilde han jo ud for at lede sig en Tjeneste op. Men den var ikke saa nem for ham at faa. Endelig omsider havde han dog Held med sig og fik fat i en Tjeneste; men andre Folk spaaede ham jo rigtig nok af, at den var ikke saa meget god, for det var saadan en slemme Kjælling, der var der i Gaarde, og saa stulde hun være saa i Bandede til at helse, sagde de, hun stulde nok kunne forgjøre baade Høveder og Svin. Om det saa var hendes Naboes den pøne Kol, saa var han bleven saa **hvas** i hans Hals, te han kunde snart ikke gale, og det fik hun jo ogsaa Styld for. De sagde ogsaa, te naar han kom i Tanker om at trække Mælken af Nabofolkenes Høveder, saa jog hun en Syl ind i Bjælken, og der blev hun ved at malle paa den saa længe, te hun fik hendes Spande fulde, og saa tjærnede hun løs. Derfor var det ogsaa galt med Smørret i Nabolaget, det blev snart hverken til det ene eller det andet.

Alt det fik Karlen nu at høre, men han kom nu da i Tjænsten, og han yndte den da for Resten godt nok til at begynde paa. Med Hensyn til Arbejdet var der intet at klage paa, han havde det snart for godt. Alligevel blev han da fjed af at være der omfider. Det kom af, at han somme Nætter plagedes saadan af Drømme og Mareriden, og om Morgenen, naar han vaagnede, da var han saa forfødt, og saa havde han Rastepine og havde ondt i hans Rjorver, og hans Tænder var summe, og lige saadan var det med hans Fjdder.

Det bliver ham jo længere jo værre Tid efter anden, og en Aften gaar han da hen til en klog Kone for at spørge hende til Raads.

Da hun er kommen ind til hende og har forrettet hans Ærende, tager hun en Spand Vand ind midt paa Gulvet, og der sidder hun og ser ned i og begynder at grunde.

Da hun havde siddet saadan et lille Stød, saa gaar hun hen til Karlen og siger: „Ja, det er saa mænd ingen Under, te du er træt, og dine Fjdder og dine Tænder er summe, din Madmoder hun bruger dig til hendes Ridehest paa hendes Trolldure, og det liber du meget ondt af; det er ikke sært, du er stidt i mange Dage efter.“

„Ja, a er ogsaa stidt,“ siger han Karlen, „men hvad Raad véd du for det? Kan du sige mig et rigtig godt Raad?“

„Ja, a kan,“ siger hun, „der er List for al Ulist, og a kan sige dig mere end det. Nu er der ikke uden tre Dage til Sankt-Hansnat, det véd du jo vel. Da skal hun en lille Trolldur over til Troms Kirke i

orge, den Tur vil du komme paa, det kan du være lig for, og det vil du ikke batte af. Men nu skal a e dig, hvad du skal gjøre; hør nu nøje efter.

Naar du nu kommer hjem i Aften, saa tager du t Kniv og tæller et Kors i Sengestoffen, og saa husker paa, hver Gang du gaar i din Seng, at læse dit idervor og slaa Kors for dig. Den Aften du gjør t, da skal hun nok nødes til at lade dig være. Men n vil vel nok prøve paa at ride paa dig én Gang bnu, og hun har et Bidfel eller et Hovedblag, som hun r lagt paa dig hver Gang, og den, der faar det paa, n bliver gjort om til en Hest. Men nu skal vi nok t Eftertiden lægge hende de Nykker af, naar du vil øre, lige som a siger. Du maa passe paa, te du kan ge vaagen saadan til henved Kloften tier elleve paa ankt-Hansnat, for da vil hun jo komme. Saa springer op og tager Bidfelet fra hende og lægger det paa hende b, saa skal hun være Hest, og saa sætter du dig op a hendes Ryg og rider hende rigtig godt til. Du il ikke bryde dig om, at det giver Ild fra Skoene bag b dig, for det er Kirkespirene, hun støder imod, naar n gaar for lavt, ikke heller, om du ser Band under j, du skal blot sidde stille og være ganske rolig, og du ia ikke se dig tilbage. Det har ingen Nød, og saa re hun begynder at trave paa Jorden, saa er J nær ved, hvor hun vil hen. Og naar hun staar stille, t skal du tage Bidfelet af hende. Men pas paa, du lder godt ved det, saa hun ikke faar Fingre i det, og t har du endelig noget Salve i denher gamle Kruffe, t kan du nibe dine Øjne med, saa snart hun er gaaet.

for det var det at se om deres Gæste, saa kan de
 have sig selv at se."

Han, der havde været den Døds, saa g
 han sig, og han sig, som Kjællingen havde sagt.

Paa Sund-Havnen kom, som han raagen, og
 som Kjællingen kom ud til ham med Grimen, tvang
 den af hendes Fænder og vandre den ind imellem her
 Fænder. Saa blev hun til et Dg, og saa satte
 sig op og gav hende af Tørstebælske, saadan det di
 noget. Saa kom det nok verre, hun kom af Sted
 Fænder, Fænder inde om hans Dør, men ellers
 det helt jævnt fremad. Hun mærkede alligevel nok,
 ikke saadan, at det kunde noget, og det havde ikke
 en Time, inden hun begyndte at træde paa Jorden,
 saa stod hun stille tæt ved Døren paa et højt Bj.
 Hun stod nu af hende og tog Grimen af, og saa
 hun til en Rone igjen. Men hun saa meget ild
 ham, det mærkede hun nok.

Hun stæbte sig nu om paa hendes Fason lige
 en anden Djevæl og gif op paa Hjærget. Der blev
 hel Forsamling, og mange kom ridende baade paa H
 og Rette og alt saadant noget; ja, der var son
 der kom paa deres Fimer. Karlen havde jo smurt
 Djne med Salven og stod og saa paa, hvordan
 gif til. De vendte runden om i en Krinds og hø
 og sprang, og midt inde i den stod saa meget en gri
 Fanden, det var vist Hovedbjævelen for de andre.

Alle deher Løjer og Kunstner, de gjorde, og sa
 et Gilde, de holdt, det kan a jo ikke fortælle jer,
 det varede da til Kloffen 4, da kom min Wada
 ende. Nu var hun saa tam som et Lam og aal

selv hendes Kjæbe, da hun saa Karlen med Grimen; hun kunde jo nok forstaa, der hjalp ingen Stivhed.

Han satte sig op og kyndede hende ikke, og det varede heller ikke længe, inden de var hjemme. De skulde jo have været hjemme, inden Solen kom, men a kan nu ikke saa lige huske, om den alligevel ikke var oppe, for det regnede noget. Nok er det, Madammen blev noget slemt tilhjaflet.

Da de var saa komne hjem, tog han Grimen af hende og grov den ned i Jorden. Siden gjorde hun ikke flere Norgesrejser, og saa kunde Karlen sove i Ro-lighed for Eftertiden.

19. De tre gode Ønsker.

Der var et Par fattige Folk, der skulde have Barn i Kirke. Men de var saa jammerlig fattige, og saa vilde der ingen kjendes ved dem, og ingen kunde de saa til at bære Barnet.

Saa en Søndag Morgen siger Konen til Manden: „Tag nu Barnet og bær det op i æ Skrivehus, og naar du saa staar der med det, er der vel én, der forbarmer sig og vil holde det over Daaben.“

Naa, Manden tog jo Barnet og gif med det. Han stod og saa saa naadelig til Kirkefolkene, men de gif forbi hverens og lod, som de saa ham ikke.

Da nu alle Folkene var gaaet ind i Kirken, saa kommer der et Par gamle Mænd i graa Kjoler gaaende, og de standfede ved denher Mand.

„Hvad er det for en gammel Mand, der staar med det Barn?“ siger den ene til den anden, det var nu netop Sant-Peder, der sagde det til Vorherre, for han var paa Vandring der i Eggen.

„Na, det er en fattig Mand,“ siger Vorherre, „han staar jo der, for det ingen vil tage Barnet og holde det til Daab.“

„Kan du da ikke tage det og bære det op for Præsten?“ siger Sant-Peder, „for saa kunde a jo være Fadder.“

Jo, det havde Vorherre ikke noget imod, og de tilbød saa Manden at hjælpe ham med at faa Barnet døbt. Det gik nu, som det skulde, og da det var færdigt i Kirken, saa kom de ud med Barnet til Manden og flyede ham det.

Saa lige, ilav de vil til at gaa, siger Vorherre: „Nu skal I være god ved Barnet, og du maa være god ved Konen ogsaa for den Sag.“

„Ja, det var sandt,“ siger han, „naar a bare havde noget at være god ved dem med.“

Saa gaar de nu hver til sit, og ilav den her fattige Mand han kom hjem med hans Barn, da laa Konen i Sengen. Saa siger hun, hun var saa tørstig, om han kunde ikke give hende en Laar Ml.

„Ja, du ved jo nok, a pinte Lønden i Morges, der er aldrig en Draabe.“

„Na, a er saa tørstig, du kommer til at se efter, om der ikke skulde være en bitte Draabe.“

Saa gaar han ogsaa ind og vil prøve det, og da er Lønden al fuld.

„Ja, naar der er kommen Betsignelse i den, saa

det være, der er noget andre Esteder ogsaa," tænkte
 i, og saa saa han jo Sagerne efter, og ihvor han
 i, var der nok af alle Slags, saa nu kunde han da
 re god ved Ronen, de Staaend hun laa i Barfelsing.

Nu stod det jo hen i flere Aar, og denher Dreng
 ifte (vokste) til og blev en stor opløben Knægt. Men
 tig var han jo, og pjalteet saa han ud.

Saa en Dag han gik ude og spogte med de andre
 rengen, da kommer Borherre og Sant-Peder igjen der
 ti, og saa faar Peder Dje paa denher Dreng, han
 t nu den største, og var to Aar forveed de andre til
 ifte, saadan i Størrelse, forstaar I.

„Hvad er det for en pjalte Dreng, der gaar?“
 er han, „han ser hejsen saa klog ud.“

„Aa, kjender du ikke ham? det er jo den Dreng,
 veds nok, te a holdt over Daaben, og du var Fadder
 “

„Aa, er det ham!“ siger Sant-Peder, „da skulde
 i endda have et godt Ønske.“

„Det er for tidlig,“ siger Borherre, „han forstaar
 : rigtig at ønske sig noget endnu.“

„Jo, det kan nok gaa an,“ siger Sant-Peder, „han
 saa grander ud, a tror nok, han kan forstaa det.“

Ja, saa maatte han da ogsaa faa et Ønske.

Drengen stod jo og hørte paa deres Snak, og saa
 er Peder: „Nu maa du vide, du ønsker dig et rigtig
 dt Ønske.“

I det samme kom der en Hjort springende, og
 i ønskede han, at han kunde rende som den Hjort.

„Der kan du se, det var for tidlig,“ sagde Bor-
 re.

Naa, saa rejste de af, og de blev ved med deres Vandring, til de to Aar efter kom tilbage paa den samme Egn igjen.

Se, da var Drengen syv Aar, men han var saa stor, te han kunde godt gjælde for ni.

Han gif lige saadan der ude og spogte med de andre Dreng, da Vorherre og Sant-Peder kom.

„Hvad er det for en Dreng?“ siger Peder, „han er saa pjalte og ser saa opløben ud.“

„Na, det er sært, du kan ikke kjende ham, det er jo den Dreng, du véd nok, te a holdt over Daaben, og du stod Fadder til.“

„Naa, er det det, ja, saa skal han ogsaa have et godt Ønste.“

„Det kan jo slet ikke hjælpe. Du véd jo, han fik et Ønste det andet Aar vi var her, og hvad sønste han sig da! nej, han forstaar det ikke endnu.“

Men Sant-Peder bad for ham, han skulde da endelig give hans Guds søn et Ønste, og saa fik han ogsaa ét.

„Nu maa du se, du passer at gjøre et godt Ønste,“ siger Sant-Peder.

Ja, han var jo noget vild i det, men da der i det samme kom en Krage flyvende, saa sønste han, at han maatte komme til at flyve som den. Og som det var sagt, saa kunde han det jo ogsaa.

„Der kan du se, a sagde dig det nok, det var aa tidlig endnu,“ sagde Vorherre, og saa gif de igjen deres Gang, og Drengen løb hen til de andre Dreng og blev ved med hans Spøg.

Det stod nu hen to Aar til, inden de kom paa

Eggen igjen, og da gaar det som sædvanlig. Drengen løber og spørger, og nu var han jo ni Aar og en stor lang Knøgt.

„Hvad er det endda for en stor Dreng, der render?“ siger Sant-Peder, „han ser snart for grander ud til saadan at løbe og galle, og saa er han saa elendig pjalt.“

„Aa, det er jo den stakkels Dreng, som a bar, og du var Fadder til, du har nok stoffet ham to Ønster, men hvad har de hjulpet ham.“

„Jaja, saa kommer du til at give ham et godt Ønste til, nu er han jo en stor Dreng.“

„Det kommer a vel til,“ sagde Vorherre, „og nu ser det da ogsaa ud til, han har nogen Forstand, nu kan det nok gaa an at lade ham ønske.“

„Lad mig nu se, du ønsker et godt Ønste, min Dreng,“ siger Sant-Peder, „for Vorherre vil nu give dig ét til.“

„Lad mig saa se, saa vil a ønske, te der maa staa mig en stor Lykke for, og a maa saa det godt i mine Dage.“

„Nu kan du se, det er det første, han har faaet hans Forstand,“ sagde Vorherre, og saa rejste de af igjen.

Saa stod det hen i mange Aar, og Drengen blev voksen og stulde i Kongens Tjeneste, han var jo en Karl som andre Karle naturligvis. Men saa i det samme han var bleven tagen, kom der Krig paa, og Kongen stulde i Krig og hans Soldater og Folk naturligvis.

Da de kom saa til Bladsen, som Slaget stulde staa, saa havde Kongen glemt hans Sabel hjemme, og

den kunde han jo ikke undvære. Men der var ikke uden en Time, til Slaget skulde begynde. Det var Kongen grumme vant over, ja, han var ligefrem i den hæsligste Forlegenhed.

Saa finder han paa at sige til Soldaterne, om der ikke var nogen af dem, der kunde hente ham den i den Time, og kunde de, skulde de have hans Datter og æ halve Kongerige, men det hørte nu næsten til Umulighederne.

Saa triner denher Soldat ud og tilbyder sig, og han stikker saa i Rend alt det han kan, for der er jo ingen Tid at spille. Men det blev ham for træls, og han staber sig om til en Hjort. Nu kan det nok være, det står en lille Tid, men saa blev det endda for træls, og han staber sig om til en Krage, og den kom endda ogsaa raft over æ Bund. Et Øjeblik efter var han ved Kongens Gaard, og det traf sig saa heldig, te Prinsessen var ude i Haven, ilav han kommer der flyvende. Saa fløv han ned og stabte sig om til et Menneske og fortalte hende, hvad han var der hjemme efter, og hvordan han var til Færds. Hun vilde nok se, hvordan han kunde stabe sig om, og da han saa var bleven til en Krage, tog hun en Lok Fjer af ham og gjemte. Saa blev han Menneske igjen, og bag efter blev han til en Hjort. Der plukkede hun en Lok Haar af ham, og da han saa atter var Menneske, flyede hun ham Sabelen, og han gjorde sig færdbig til Rejfen. Men han glemte da ikke at fortælle hende, at han skulde have hende og det halve Kongerige, hvis han kom tilbage i ordentlig Tid.

Saa stabte han sig om til en Krage og fløv der

til, som han havde modtæjen æ Bud. Slav han kom der, havde det kun taget tre Kvarter for ham.

Han stæbte sig jo straks om til en Karl, og da Krigshæren var tæt derved, tykte han, der nok kunde blive Tid til en lille bitte Hvile, for træet var han, saa det forsløg noget. Saa lagde han sig ned ved en Dige-side, men der slipper han i Søvn, som let kunde ste.

Som han nu ligger der med Kongens Sabel, kommer der en Soldat forbi i det samme og faar Dje paa den, og saa stikker han ham ihjel, tager Sabelen og overleverer den til Kongen.

„Naa, min Søn, er det dig, der har hentet min Sabel?“

Ja, det var da.

„Saa skal du ogsaa have min Datter, men nu maa vi jo først se at vinde Slaget, og det gjør vi jo nok, da jeg nu har faaet min Sabel.“

Saa sloges de jo, og Kongen vandt Sejr, og det var nu saa meget rart.

Saa kommer han hjem med denher Karl og snakker med Datteren om, at hun skal giftes med ham. Hun kunde jo nok se, at det var ikke den rigtige, og vilde ikke have ham, men da den anden ikke var til Stede, saa kunde hun jo ikke heller helt blive fri. Saa finder hun paa at tage Opsættelse et Aar, „for jeg maa da have et Sørgeaar fri,“ sagde hun.

Det indrømmede Kongen, men han vilde slet ikke tro, at det var en fejl Karl.

Da det Aar var gaaet, vilde Kongen jo, at nu skulde Brylluppet staa. Datteren vilde ikke drikke Bojel

endnu, sagde hun, men endeligmaal skulde hun da, og Gibbet blev lavet til.

Lige i den Tid rejste Borherre og Sant-Peder omkring i den Egn, hvor Karlen var stukken ihjel, og saa slumper det sig saadan, te de kom der, som hans Ven laa, og sad ved den Digeside og spiste Mellemad.

Saa siger Sant-Peder: „Aa, her ligger ret Venene af et Menneſte, det maa da være én, der er bleven liggende her fra Krigens Tid og er falden i Slaget.

„Aa saa mænd er det ikke,“ siger Borherre, „det er af den sølle Dreng, du véd, te a holdt over Daab, og du var Fadder til. Han skulde jo hente Kongens Sabel, men saa kom han vel tidlig med den, for han kunde komme snart over æ Bund, da han baade kunde gjøre sig til Hjort og til Krage, og saa lagde han sig her og faldt i Søvn, og i det samme kom der en anden Soldat og stak ham ihjel, og nu har han ligget her siden. Han skulde jo rigtig nok have haft Pinfesfen og det halve Kongerige, for det te han hentede Sabelen, men det blev der nu ikke noget af.“

I det samme stod Sant-Peder saadan og stillede Venene sammen og fatte dem til hinanden i hans Trostlybighed, som de havde siddet, mens Karlen var levende. Da falder det ham lige for Munden at sige: „Aa, blæs da Liv i ham igjen, for saa kunde han jo komme tidlig nok til at saa hende endnu, det er jo i Dag, hun skal have Bryllup.“

„Ja, det er snart for silbig,“ siger Borherre, „for der er kun en Time, til de skal til Kirke.“

Men Sant-Peder listede ved, han skulde da endelig blæse Liv i ham, og saa gjorde han det ogsaa.

„Ja, nu skal du stræbe,“ siger de til ham, for der kun en Time til, at din Kjæreste skal vies.“

Han var jo i den samme Stand nu, som han var ; og havde hans Ønsker, og saa gjorde han sig til age og fløb til Kongens Gaard, det kunde han jo ut gjøre. Prinsessen gik nede i Haven og var saaa at, for Tiden nærmede sig, og hendes Kjæreste var : kommen. Da blev hun den Krage vaer, der fløb pe i Luften. Saa fik hun Forhaabning. Han fløb) og flabte sig om, og saa fulgtes de ad ind til ngen.

Prinsessen hentede den Lok Fjer og den Lok Haar, i havde gjemt, og saa flabte han sig om først til en age og saa til en Hjort, og der var jo et bart Sted i dem begge, hvor de Lokker kunde passse. Den Gang ngen saa det, kunde han jo forstaa, te de nu havde rette for dem. Saa kom han ind og fik hans gLup skæder paa og kom til Kirke og blev viet til insessen, og saa er han nu Konge. Men den anden elstring kom i en Tønde med fire vilde Heste for, og bliver sat ud at rende med ham, til de slider ham t op.

20. Bjergmandsdrengen.

Der var en Gang en fattig Mand og Kone, de de en lille Søn. Saa var det lige i Høst, og de de jo ud paa Arbejde. Konen hun stulde tage efter Manden, og hendes Barn maatte hun jo have

med, for hun havde ingen Steder at have det. Saa satte hun det i en Kurv ved Enden af Ageren.

Den Gang de havde høstet et Stkaar, saa skulde hun jo hen at se til hendes Varn, hvordan det havde det, men saa var der to Dreng, og de var akkurat ligedan.

Hun kalder jo paa hendes Mand, og han kommer og ser paa dem, men nu turde de ingen af dem smide væk, for det de var ikke til at kjende fra hinanden, og saa kunde de lige saa snart komme til at smide deres egen væk som den fremmede. Derfor tog de dem med hjem begge to, ihvor fattigt de havde det, og fødte dem op med hinanden.

Saa den Gang de blev saa vilde, de to Dreng, te de kunde passe Faarene, saa kommer de ud paa Marken med dem, da var de ved en Paa en halv Snes Aar. Saa træffer det sig, som de gaar ved en Høj, der var paa deres Mark, saa staar der en gloende Stang op af den Høj.

Saa siger den ene Dreng til den anden: „Nu skal a hjem.“

„A véd,“ siger den anden, „te vi har Hjem paa ét Sted.“

„Nej,“ siger han, „her bor mine Forældre nede, men nu kan du følge med mig og saa dem at se.“

Den Gang han kommer derned, saa var der nogle Bjærgfolk. Saa siger han Bjærgmandsdrengen: „Her har du en Haandsfuld Penge, du kan give din Fader og din Moder, for det de har draget mig op, og saa er her en Høg og en Hund og en Hest, dem maa du selv saa,“ siger han.

Den Gang han nu havde faaet dem, saa følges

de ad op igjen, for Bjærgmandsbrengen vilde følge ham paa Beje. Da de saa skiltes ad, det var lige ved en Korsvej, der stifter han en Kniv i Jorden og siger: „Hvillen af os, der kommer og ser, te den Kniv er rusten, han skal komme og hjælpe den anden, for saa er han i Livsfare, men saa længe Kniven er blank, lever vi godt.“

Nu vilde denher Dreng ikke være hjemme længere, den Gang han var kommen hjem til hans Fader og hans Moder og havde givet dem Pengene. Saa rejser han af med hans Høg og hans Hund og hans Hest. Han kommer til et Kongeslot og spørger, om de manglede dem ikke en Tjenestebreng.

Jo, de manglede lige netop én til at hjælpe at bære Vand og Løv ind, sagde de, og saa blev han fæstet dertil.

Saa gaar han og hører, te Kongens tre Døtre var hengivne til tre Havdrager, og hvem der kunde frelse dem, den kunde saa dem. Saa var der én, der hed Ridder Rød, han havde taget sig paa at frelse dem. De skulde affted, én hver Dag, tre Dage i Træk, og saa skulde den ældste, den skulde jo først te'n.

Hun blev ført ud til det Sted, hvor Dragen skulde komme, og bliver sat paa en Stol, og Ridder Rød, for saadan maa vi helst kalde ham, han stiller et stort Baal Ild an tæt ved hende, og saa kryber han op og sætter sig i et stort hult Træ, der var.

Saa kommer denher lille Dreng og havde hans Dyr med sig, og han siger til Prinsessen, om hun vilde ikke lyfte ham i hans Hoved.

So, det vilde hun da gjerne, for det var den sidste Nytte, hun gjorde.

Saa fortæller hun ham og siger: „Der sidder Ridder Rød herne, han har taget sig paa at frelse mig, men han er ræddere end a er,“ siger hun. Saa havde hun et Guldarmbaand, det gav hun Drengen.

Nu kommer Havdragen brusende ude paa Havet, og den Gang den kom saa nær til dem, te den kunde snakke med dem, saa siger den: „Hvem er det, der sidder i min Njærestes Skjød?“

„Det er ikke din, men min!“ siger han Drengen.

„Ja, det vil vi ruppes og tuppes om!“ siger Havtrollden.

„Ja, det vil vi rappes og snappes om!“ siger Drengen.

„Tag et Haar af mit Hoved,“ siger han Havtrollden, „og kyl paa din Høg og din Hund og din Hest, de ser saa ilde til mig!“

Saa tog Drengen et Haar af hans Hoved og kylte i Ilden. Saa siger Drengen: „Op, Høg, Hund, Hest! riv mig den Havtrolld ihjel!“

„Nej, Haaren' er en Lænke, derfor kan de ikke,“ siger Trollden.

„Nej, Haaren' er brændte, derfor kan de,“ siger Drengen, og saa rev de ham saa smaa og splittede ham ad.

Saa gif Drengen ned, den Gang Trollden var reven ihjel, og tog Hjærtet og Tungen af Trolldens Hoved, og dem bandt han i et Lommeklæde, og saa gif han hjem ad Njækkenet igjen, men Ridder Ræv gif ned af Træet, og han tog Trolldens Hoved, og saa tvang

han Prinsessen til, hun skulde sige, det var ham, der havde frelst hende, ellers skulde hun af med hendes Liv.

Nu blev der saadan en Glæde i Gaarde, den Gang han kommer tilbage med Prinsessen, og nu var der ingen Fare for de andre da, mente de. Men Rjæffendrenge var der ingen, der tænkte paa, ja, der var ikke en Gang nogle, der havde mærket, te han havde været henne.

Saa om anden Dagen saa skulde den næstældste Prinsesse te'n, den var saa glad, den hoppede, og den sprang af derud, da Tiden kom, for den tykte, te naar Ridder Ræv havde frelst den anden, saa kunde han og frelse hende.

Men hvad ster! Den Gang hun kommer derud, som Trolde skulde komme, og hun bliver sat paa en Stol, saa kommer Ridder Ræv, og han tænder et stort Baal Ild an ved Siden af hende, og han kryber igjen op og sætter sig i dethet hule Træ.

Saa gav hun sig til at græde, Prinsessen, men saa kommer Drengen igjen, han havde jo faaet fat i hans Høg og hans Hund og hans Hest og kom nu ud til hende med dem. Saa siger han til hende: „Vil du ikke lyste mig lidt i mit Hoved?“

„Jo, saa mænd vil a saa,“ siger hun, „det er vel den sidste Tjeneste, a gjør her i Verden. Der sidder Ridder Ræv, han har lovet, han vilde frelse mig, og han har frelst min Søster, men nu er han trøben op i det hule Træ, og det ser ud til, som han er ræddere, end a er.“

Saa giver hun ham et Guldarmbaand, imens hun sidder og lyster ham.

I det samme kom den anden Havdrage fuserde og brusende ude paa Vandet. Den Gang han kommer nær til Land, saadan han kan snakke med dem, saa raaber han: „Hvem er det, der sidder i min Kjærestes Skjød?“

„Det er ikke din, men min!“ siger Drengen.

„Ja, det vil vi ruppes og tuppes om!“ siger Havtrollden.

„Ja, det vil rappes og snappes om!“ siger Drengen.

„Tag et Haar af mit Hoved,“ striger Trollden, „og kyl det paa din Høg og din Hund og din Hest, de ser saa ilde til mig!“

Saa tager Drengen et Haar af hans Hoved og kyler i Alden, og saa raaber han: „Op, Høg, Hund, Hest! riv mig den Havtrolld ihjel!“

„Nej, Haaren' er en Lønte, derfor kan de ikke,“ siger Trollden.

„Nej, Haaren' er brændte, derfor kan de,“ siger Drengen, og saa rev Dyrene ham saa smaa og splittede ham helt ad.

Saa gif Drengen ned og tog Tunge og Hjerte ud af Trollden og gif saa hjem til hans Bestilling igjen, og der var ingen, der havde lagt Mærke til, te han havde været henne. Men Ridder Ræv han krøb jo ned af Træet og gif hen og skar Hovedet af Trollden, og saa gif han hen til Prinsessen og truede hende til, at hun skulde sige, naar de kom hjem, at han havde frelst hende, ellers skulde hun miste hendes Liv.

Naar, der blev Glæde i Kongens Gaard, den Gang den anden Prinsesse ogsaa kom hjem, og der var

jo ingen Spørgsmaal om, te naar Ridderen havde frelst to, saa kunde han da sagtens frelse den tredje.

Den tredje Dag saa skulde den yngste jo te'n, og hun hoppede og var saa glad, hun var aldrig det mindste ræd, for hun vidste jo, at Ridder Rød vilde frelse hende fra Havdragen.

Men pyt! nej, Ridder Rød han svarede til hans Navn den Gang lige saa vel som de andre Gange. Da Prinsessen var kommen derud, som Trolden skulde komme og hente hende, og havde sat sig paa Stolen, saa tænder Ridder Rød et stort Baal Ild an ved Siden af hende og kryber atter op i det store hule Træ, som han havde forbart sig saa godt i to Gange før. Men Prinsessen gav sig til at græde, for hun kunde jo nok mærke, at Ridderen svigtede hende, nu Faren var paa Færde, og hun troede da, ingen Frelse der var.

Men saa kom Drengen, og han havde hans Høg og hans Hund og hans Hest med sig. Hun kjendte jo ikke, at det var Drengen oppe fra Slottet; men saa siger han til hende: „Vil du ikke lyfte mig lidt i mit Hoved?“

„Jo, saa mænd vil a saa,“ siger hun, „det er vel den sidste Gang, a kan gjøre nogen en Tjeneste her i Verden.“

Saa fortæller hun ham, hvordan Ridder Rød havde paataget sig at frelse hende fra Havdragen, der skulde komme og hente hende; „men han er ræddere end jeg er, tror a, omendstjondt han har frelst begge mine Søstre, for han er krøben op og sidder i det store Træ.“

Saa giver hun ham ogsaa et Guldbarmbaand.

Med det samme kom den tredje Havdrage lusende

og brusende ude paa Havet. Da han kom saa nær til Land, at han kunde se Prinsessen og Drengen, saa brølte han: „Hvem er det, der sidder i min Kjørestes Skjød?“

„Det er ikke din, men min!“ siger Drengen.

„Ja, det vil vi ruppes og tuppes om!“ siger Trollden.

„Ja, det vil vi rappes og snappes om!“ siger Drengen.

„Tag et Haar af mit Hoved og kyl paa din Hund og din Høg og din Hest,“ siger Trollden saa, „de se saa ilde til mig!“

Saa tager Drengen et Haar af Trolldens Hoved og kyler i Ilden i Stedet for, og saa raaber han: „Dy, Høg, Hund, Hest! riv mig den Havtrolld ihjel!“

„Nej, Haaren' er en Lænte, derfor kan de ikke,“ siger Trollden.

„Nej, Haaren' er brændte, derfor kan de,“ siger Drengen, og saa springer Dyrene løs paa Trollden og splitter ham rent ad.

Da nu Havtrollden var død, saa sprang Drengen til og tog Tunge og Hjærte ud af Trollden, og dem bandt han i hans Lommelæde. Saa gik han hjem i Kjøkkenet igjen og bar Vand og Tørv ind, som om der ingen Ting var ved det, og der var da heller ingen, som havde lagt Mærke til, at han havde været nede ved Stranden. Ridder Ræv styndte sig nu ned af Træet og skar Trolldens Hoved af, og det tog han med sig hjem, men Prinsessen truede han til, at hun skulde sige hjemme, te han havde frelst hende ogsaa, ellers, sagde han, skulde hun miste hendes Liv.

Saa kommer de jo hjem, og da Kongen og Drogen saa dem, og Ridder Ræv viste den Trold sit ved frem ogsaa, saa kan det nok være, der blev Glæde. r skal da straks laves til Bryllup, og da Ridder Ræv t vilde have den ældste Datter, saa skulde han jo aa have hende. Alle Folkene paa Slottet, baade store fmaa, var bedt ind at spise med ved Bryllupsbordet, nær som den Dreng, der bar Vand og Løv ind.

Saa da de skulde til Bords, siger Kongen, om de var inde hveren.

Ja, de var, sagde Roffen, saa nær som den sølle ltede Dreng, der kom den anden Dag, han havde vel Klæder, han kunde komme ind i.

Ja, det kunde være det samme, sagde Kongen, han lde ind alligevel, for det var nu saadan en stor Glæde, var overgaaet ham, te alle hans Folk skulde have l deri.

Den Gang de kom saa og talte paa ham, da lde han sig jo pyntet, det bedste han kunde, og var i i Smule pæne Klæder, han havde.

Naa, saa kom han jo ind, og da sad Kongen og te Ord af, hvordan Ridder Ræv havde frelst hans stre, og til Bevis laa her de tre Hoveder, han lde taget af Dragerne; det var da det bedste Pant i, at han havde gjort det.

Saa staar denher Dreng og ser paa de Hoveder. l tykkes, ingen Lunger der er i de Hoveder," siger i saa.

Nej, Dragerne havde ingen Lunger, siger Ridder ev straks.

Ja, det kunde han ikke vide, siger han Drengen, Fra Bindestue og Kgl. L.

og saa sagde han til Kongen, om den, der havde Tungerne og Hjerterne af de Hoveder, om den havde ikke lige saa snart frelst dem som Ridder Rød.

Ja, det vidste han ikke ret, sagde Kongen, men det kunde jo godt være muligt.

„Ja, den, der har Tungerne,“ siger Drengen, „den maa jo have været ved Hovederne før den, der har taget dem.“

Saa sagde Kongen: „Ja, det er da rimeligt.“

Saa løser Drengen op for Tungerne, han havde i hans Lommeklæde, og han sætter hver Tunge i sit Hoved. „Dg til Bevis,“ siger han Drengen, „saa er her tre Guldbarmbaand, som Prinsesserne har givet mig, hver ét.“

Saa vinder Prinsesserne op og siger: Ja, her var han, der havde frelst dem, men Ridder Rød havde tvunget dem til at sige, det var ham, ellers skulde de have været af med deres Liv.

Ridder Rød begynder at saa store Øjne over dethier.

Saa spørger Prinsesserne om, hvor hans Dyr var, og da lukker han Døren op, og saa kommer de ind.

Ja, det var sikkert nok, siger de, det var ham med Dyrene, som havde frelst dem.

Saa siger Kongen til Drengen: hvad Straf han nu vilde, Ridder Rød han skulde have?

Se, nu fik Piben en anden Lyd! Ja, han vilde have ham i en piggeret Tønde og fire Bilblapper for den, og de render vist med ham den Dag i Dag er.

Saa skulde Drengen jo til at have en af Prin-

ferne, og han vilde da have den yngste. Der bliver Bryllup paa Nystaaed med de to.

Den Gang de skulde faa ad Sengen om Aftenen, begyndte det at strumle saa stærkt udenfor Vinduerne det Kammer, som Brudfolkene skulde ligge i.

Saa siger Drengen: „Hvad er dethier for noget?“

„Na, det er de Havtrolbe, der gaar her udenfor,“
r Prinsessen.

„Er der flere af dem endnu?“ siger han Drengen.

Ja, dem var der mange af.

Ja, da vilde han ud til dem, siger han.

Nej, det maatte han da ikke, siger hun, hun var
for, han skulde komme af med Livet.

Men han springer værgeløs af Sengen og faar i hans Dyr og kommer ud til Trollden.

Saa raaber han: „Hvem er det, her gaar?“

„Na, det er mig, sølle gamle Havtrolb, der gaar famler Venene op af mine dejlige unge Sønner,“
r den, der strumlede.

„Ja, a skal,“ som han kunde bande, „lære dig at
ale Ven op!“ siger Drengen.

„Na, tag et Haar af mit Hoved og kast paa din
g og din Hund og din Hest, de ser saa ilde til mig!“
r Troldefaberen.

Saa tog han et Haar af den gamle Trolbs Hoved
kylte i Ilden, og saa siger han: „Op, Høg, Hund,
st! og rid mig den Havtrolb ihjel!“

„Nej, Haaren' er en Lønte, derfor kan de ikke,“
r den gamle Trolb.

„Nej, Haaren' er brændte, derfor kan de,“ siger
engen, og saa rev de ham saa smaa, som han havde

været møllemalet, og saa gif han ind til hans Prinsesse igjen.

Naa, om anden Aften var det lige saadan. Det begyndte at bunne udenfor Vinduene, den Gang de stulde ad Sengen. Nu vidste Drengen jo Bested, og han springer af Sengen uden at sige hans Kone det, og han faar fat i hans Dyr og kommer ud og spørger: „Hvad er det, som her gaar og spøjter?“

„Na, det er mig, sølle gamle Troldevinde, der gaar og samler Benene op af min Mand og mine tre dejlige Søner,“ er der én, der siger.

„Ja, a stal,“ som han kunde bande, „lære dig at samle Ben op!“ siger Drengen.

Saa siger den igjen: „Na, vil du ikke tage et Haar af mit Hoved og kaste paa din Høg og din Hund og din Hest, for de ser saa ilde til mig!“

Saa tog han et Haar af hendes Hoved, men saa smed han fejl og smed det paa hans Høg og hans Hund og hans Hest. Saa siger han: „Op, Høg, Hund, Hest! og riv mig den Troldekjælling ihjel!“

„Nej, Haaren' er en Lænke, derfor kan de ikke,“ siger den gamle Troldekjælling.

„Nej, Haaren' er brændte, derfor kan de,“ siger Drengen, og saa springer Dyrene jo til; men det var galt, for det han havde smidt fejl, de kunde ikke naa hende, og saa tager hun baade ham og hans Dyr og slaar dem ihjel.

Saa stal vi nok til at høre lidt om den anden, ham Bjærgmandsdrengen. Han kommer i det samme Godlag til den Korsvej, hvor de var skiltes ad, for at ville se, hvordan det gif med hans Broder; men da han

Kommer til at se til Kraven, var den jo bleven rusten, og han affled hen til Slottet, hvor Kongen boede. Han havde Dyr med sig ligesom den anden Dreng, og han kommer da uden videre ind til Prinsessen; hun kunde ikke kjende, at det var en anden, for de var akkurat ligedan at se til og havde de samme Dyr.

Naa, han bliver der til næste Aften. Da begynder det at bumre igjen derude lige som før, og han springer af Sengen og faar fat paa hans Dyr, baade Høg og Hund og Hest, og han kommer ud, for han vidste lige saa godt Bested, som den anden vidste det.

Naa, han siger: „Hvem er det, her gaar?“

„Aa, det er mig, sølle gamle Troldkvinde,“ er der én, der siger, „som gaar og samler Benene op af min Mand og mine tre dejlige Sønner.“

„Ja, a skal lære dig at samle Ben op!“ siger Bjærgmandsbrengen.

Saa siger den igjen: „Aa, vil du ikke tage et Haar af mit Hoved og kyle paa din Høg og din Hund og din Hest, de ser saa ilde til mig!“

Jo, han tager et Haar af hendes Hoved og kyle i Ilden.

Saa siger han: „Op, Høg, Hund, Hest! og riv mig den Troldkjælling ihjel!“

„Nej, Haaren' er en Lænte,“ siger hun, „derfor kan de ikke.“

„Nej, Haaren' er brændte, derfor kan de,“ siger Drengen, og saa vilde Dyrene jo lige have splittet hende ad, men saa tigger hun ham for, at han maatte da endelig lade hende beholde Livet.

været møllemalet, og saa gif han ind til hans Prinsesse igjen.

Naa, om anden Aften var det lige saadan. Det begyndte at bumre udenfor Vinduerne, den Gang de stulde ad Sengen. Nu vidste Drengen jo Bested, og han springer af Sengen uden at sige hans Kone det, og han faar fat i hans Dyr og kommer ud og spørger: „Hvad er det, som her gaar og spøjter?“

„Na, det er mig, sølle gamle Troldevinde, der gaar og samler Benene op af min Mand og mine tre dejlige Sønner,“ er der én, der siger.

„Ja, a stal,“ som han kunde bande, „lære dig at samle Ben op!“ siger Drengen.

Saa siger den igjen: „Na, vil du ikke tage et Haar af mit Hoved og kaste paa din Høg og din Hund og din Hest, for de ser saa ilde til mig!“

Saa tog han et Haar af hendes Hoved, men saa smed han fejl og smed det paa hans Høg og hans Hund og hans Hest. Saa siger han: „Op, Høg, Hund, Hest! og riv mig den Troldekjælling ihjel!“

„Nej, Haaren' er en Lænke, derfor kan de ikke,“ siger den gamle Troldekjælling.

„Nej, Haaren' er brændte, derfor kan de,“ siger Drengen, og saa springer Dyrene jo til; men det var galt, for det han havde smidt fejl, de kunde ikke naa hende, og saa tager hun baade ham og hans Dyr og slaar dem ihjel.

Saa stal vi nok til at høre lidt om den anden, ham Bjærgmandsdrengen. Han kommer i det samme Godlag til den Korsvej, hvor de var skiltes ad, for at ville se, hvordan det gif med hans Broder; men da han

mer til at se til Kniven, var den jo bleven rusten, han affed hen til Slottet, hvor Kongen boede. Han tænder Dyr med sig ligesom den anden Dreng, og han kommer da uden videre ind til Prinsessen; hun kunde se, at det var en anden, for de var akkurat lige, men at se til og havde de samme Dyr.

Naa, han bliver der til næste Aften. Da begynder det at bumre igjen derude lige som før, og han stiger af Sengen og faar fat paa hans Dyr, baade Hest og Hund og Hest, og han kommer ud, for han vil lige saa godt Bested, som den anden vidste det.

Naa, han siger: „Hvem er det, her gaar?“

„Na, det er mig, sølle gamle Troldkvinde,“ er det den første, der siger, „som gaar og samler Benene op af min Land og mine tre dejlige Sønner.“

„Ja, a skal lære dig at samle Ben op!“ siger jærgmandsdrengen.

Saa siger den igjen: „Na, vil du ikke tage et Haar af mit Hoved og kyle paa din Hest og din Hund og din Hest, de ser saa ilde til mig!“

Jo, han tager et Haar af hendes Hoved og kyle i Aften.

Saa siger han: „Op, Hest, Hund, Hest! og riv ind den Troldkælling ihjel!“

„Nej, Haaren' er en Lænte,“ siger hun, „derfor kan de ikke.“

„Nej, Haaren' er brændte, derfor kan de,“ siger jærgmandsdrengen, og saa vilde Dyrene jo lige have splittet hende, men saa tigger hun ham for, at han maatte da hellig lade hende beholde Livet.

„Ikke ubentagen du flyr min Broder og hans Dyr i samme Stand, som de var i i Aftes,“ siger han.

Hvad hun havde at gjøre, hun hen og fik Liv i dem, hvad Raad hun brugte til det, véd a ikke af, nok er det, de blev levende og kom hen til de andre, og saa fulgtes begge Drengene ad til Slottet. Saa tog Hjermandsbrengen Afsted med hans Broder og rejste af igjen, men den anden han kom ind til hans Kone, og de lever herlig og vel.

21. De fire Ravnens Meddelelser.

Der var tre Karle, som tjente Kongen som Soldater, saa længe de duebe til det. Da de ikke kunde længere, saa kunde de rejse deres Vej.

De gaar saa hen ad Vejen og kommer til en Kro, hvor de vil ind og saa en Forfriskning. De saa blot Bærten og sad nu og snaktede med ham om, at de duebe nu ikke til noget.

„Ja,“ siger Bærten saa, „nu maa I have Lov til at være her et Aar og æde og drikke og være lystige, men saa skal I svare mig paa tre Spørgsmaal, naar Aar er omme, og kan I ikke det, saa skal I høre mig til.“

Ja, det var de straks villige til. De tykte jo, det var sært, om de kunde ikke svare, naar de havde et helt Aar at betænke sig i.

Saa var de altfaa enige om Afforden, og Bærten rejser, og de er ene og kan husere, som de vil.

Det gik nu i Sus og Dus for dem Nætter og Dage, og Tiden stred rask. Den ene af dem kom dog til at tænke noget over deres Stilling, men de andre gjorde ikke.

En Maanedstid før Tiden var omme, gaar han ud og vil have sig en Spaseretur. Da kommer han ud i en Skov og sætter sig ved et Træ og grunder over de Spørgsmaal. Mens han sidder der, kommer der først tre Ravne og sætter dem, og knap efter kommer den fjerde. De giver dem til at snakke sammen.

„Naa, hvad Nyt har I at fortælle i Aften?“ siger den ene.

„A har det Nyt,“ siger den anden, „at om otte Dage skal a hen at hente mig en stads Pige.“

„Hvordan er det gaaet til?“ siger de andre.

„So, det gik saadan til, at hun var en stor Elsker af Blomster, og saa leverede a hende én; hun fik den paa den Betingelse, at hun skulde sige, naar Aaret var omme: Blomsten sin, og Blomsten din, der har du din Blomst igjen, og hvis hun kunde det, saa skulde a ikke forlange mere af hende, men kunde hun det ikke, saa skulde hun høre mig til.“

Dether sidder Solbaten nu og hører, og han skriver det op i hans Lommebog.

De andre fire Ravne siger: „Det kan hun jo sagt huske.“

„Nej, a kan sagt lave det saadan, at hun glemmer det, og hun har glemt det for længe siden, saa a er vis paa, a faar hende.“

„Har du noget nyt at fortælle?“ siger de til den næste Ravn.

„Ja, om tolv Dage skal a ogsaa hen og hente mig en Pige,“ siger den.

„Naa, hvordan er det gaaet til?“

„Ja, den Pige var saadan Elsker af Fisk, og saa leverede a hende én, der var Guldskjæl paa, og kunde hun sige: Fisken fin og Fisken din, der har du din Fisk igjen, saa var hun fri, men det har hun glemt.“

„Ja, det er du ikke vis paa,“ siger de.

„Jo, hun har glemt det for længe siden.“

„Ja, a kom bedre affted?“ siger den tredje Ravn, „a skal hen og hente Grevens Datter om 14 Dage.“

„Hvordan det?“

„Jo, hun var saadan Elsker af pæne Buketter, og saa lavede a én, der var rigtig pæn, og hun fik den paa den Betingelse, at kunde hun sige: Klækkedon og Klækkedon, der har du din Buket igjen, saa skulde hun være fri, men ellers høre mig til. Men det har hun glemt igjen.“

„Jo, hun kan nok huske det.“

„Nej, hun kan ikke.“

„A har gjort en meget bedre Forretning,“ siger den fjerde.

„Hvordan da?“

„Naa,“ siger den, „a har tre Soldater, og de skal være ved mig et Aar og besvare tre Spørgsmaal, og kan de ikke det, saa skal de høre mig til.“

„Det kan de vel nemt gjøre.“

„Nej, det er umuligt.“

„Hvad vil du da spørge dem til om?“

„Ja, a spørger den første, naar a kommer ind og tager ved Duggen paa Bordet: Hvad er det her? Saa

er de naturligvis, det er en Dug, og det er det
:."

"Hvad er det da?"

"Det er en Skriftehud."

"Det kan de sagt se."

"Nej, det synes for dem, som det er en Dug.
aa tager a Kruset og spørger den anden efter: Hvad
det? Den siger: Det er et Krus."

"Ja, er det ikke det?"

"Nej, det er en Skriftepande, men det ser ud for
m som et Sølvkrus, saadan kan a let hverve Synne
r dem."

Han under Træet sidder og skriver det op.

"Saa har de Knive og Gasler at bruge, og der
rger a den tredje: Hvad er det? De svarer, at det
Sølvknive og Gasler, men det er Skrifteben."

"Ja, du kan ikke stole paa, de siger saadan."

"Jo, det kan a sagtens."

Han under Træet hørte ogsaa efter det og var nu
if saa godt tilpas.

Saa sløj Ravnene hver sin Vej, og Soldaten rej-
: sig ogsaa og tager først hen, som den Pige var, der
vde faaet den Blomst, og der var saadan Sorg, for
kunde ikke komme efter, hvad det var, hun skulde sige.
m sagde til dem, at han syntes, de saa alle saa sorg-
de ud.

Ja, der var kun én Dag til, saa kom der én og
lde have Datteren. Der var noget, hun skulde sige
: at blive fri, men hun kunde ikke komme efter det.

"Det var da underligt," siger han.

Ja, kunde han komme efter det, saa skulde han faa en stor Belsønning og kan ske ogsaa faa hende til Kone.

Han kom saa op og saa til hende. „Kon du skulde ikke sige saadan: Blomsten sin og Blomsten din, der har du din Blomst igjen,“ siger han saa til hende.

Jo, saadan var det, og hun blev saa fornøjet, og hendes Forældre blev jo ogsaa glade.

Dagen efter, da Tiden kommer, faar hun Blomsten i en Stage og gaar ud i Haven. Saa kommer han, og hun raammer (rækker) den over Diget: „Blomsten sin og Blomsten din, der har du din Blomst igjen.“

Na, han blev saa gal og sløj saa langt hen, at hun aldrig saa Færd til ham mere.

Hun kommer ind igjen, og der skal da gøres ud af den fremmede Person, og han skal have noget at leve af.

Nej, han havde ikke Stunder, han skulde videre frem.

Saa rejser han hen til hende, der havde faaet Fisten, og der var lige saa stor Sorg. Nu gik det fort at fortælle lige saadan der. Han fortalte hende, hvad hun skulde sige, og bag efter skulde han jo trakteres og gøres ud af. Nej tak, siger han, han skulde videre fort.

Saa kommer han hen til Grevens. Der var meget mere Sorg, og han spørger jo, hvorfor de saa saa sorgfulde ud.

Ja, der skulde komme én og have Datteren, for hun kunde ikke komme efter, hvad hun skulde sige.

„Var det ikke saadan: Klæddan og Klæddon, der har du din Bulet igjen?“

Jo, det var Ordene, siger hun, det var da underligt, at hun ikke huskede det.

Hun gaar ud i Haven, og Personen kommer. Saa kommer hun Buketten ud til ham paa en Stage. Da ser han i ene Flintesten, og alle dem Flintesten, vi har, er af ham.

Saa vilde de ogsaa der gjøre store Tegne ud af dem. Men han havde ikke Stunder endnu til at tøve, sagde han; naar han fik Tid, saa kom han tilbage besøge dem.

Han kommer saa hen igjen til Værtshuset, hvor is Stalbrødre var. De var godt tilpas og sang og lede.

„Naa, I er nok godt tilpas,“ sagde han.

„Ja, hvad skal vi være harmet over?“ siger de, en Dag, den Sorg.“

„I maa nok til at tænke over de Spørgsmaal.“

Ja, han fik at svare for dem, det var hele den Aften, han fik.

Anden Dag kom Værten og hilste. De to skedde om Haand og var godt tilpas.

„Naa, Børn, har I nu tænkt paa mine Spørgsmaal?“ siger han.

Ja, han havde, svarte den ene.

Saa tog Værten i det, der laa paa Bordet: „Naa, ad kalder du det her?“

„Det kalder a en Skriftehud.“

Na, han blev saa rød i hans Hoved, da han hørte det Svar.

„End saa det?“ da tager han ved Kruset.

„Det er en Skriftepande.“

Nu var det meget mere galt.

Saa griber han i deher Knive og Gaffler. „Hvad er det?“

„Det er Skrifteben.“

Da flyver han væk som en Vind, og da de stal til at se, saa sidder de ret paa Grønningen, og Huset var helt forsvunden, og ingen Færd var der til noget af det.

„Det var svært, saa klog du er,“ siger de andre.

„Ja, det var jo godt nok, ellers havde vi hørt ham til; men nu kan I følges med mig, saa kan I maaske blive til svære Folk endnu.“

De drager saa hen til hende med Blomsten, og der bliver den ene forlovet med hende. Bag efter drager de andre to til hende, der fik Fisten, og saa bliver den anden forlovet med hende. Endelig drager den tredje til hende, der fik Duketten, det var jo Grevens Datter, og det var netop ham, der havde frelst dem allesammen. Saa blev han forlovet med hende, og de fik alle tre Bryllup paa én Dag. Han blev Greve, og a har været der at besøge dem; det sidste a var der, da fik a Pølse, og Skindet sidder paa min Næse endnu.

22. Karlen som Bydemand.

Der var en Mand, der boede i et Sted nord i Hovstrup, og han havde da en Tjenestekarl. Saa gjorde hans Kone Barfjel saadan lidt før Jul, og en Dag, da han og Karlen stod og tænkte ude i Laden, saa

figer han: „Nu faar a ikke Tid til at hjælpe dig mere i Dag, for a skal ud at bede til Varsel.“

„A tykkes,“ siger Karlen, „du skal bede din næste Nabo med“ — det var en Trolb der boede i Højen tæt ved, han mente.

„Ja det kan vel ikke gaa an, a tykkes ikke om det.“

„Da er a vis paa, han vil give en god Fadder-gave,“ siger Karlen, „og hvis a maa faa det halve af det, han giver, saa vil a bede ham saadan, at han skal ikke komme.“

„Ja, saa maa du nok det,“ siger Manden.

Karlen gaar saa ind i hans Kammer og gjør sig i Stand, og lige i Mørkningen triller han en Sæl sammen og tager under hans Arm, og saa gaar han op og banker paa Højen.

Trolben kommer og lukker op og siger: „Hvem er det?“

„Det er mig,“ siger Karlen, „a vil bede dig til Varsel paa Søndag. Min Husbonds Kone har bekommet sig en lille, og saa bad de mig om at gaa op og bede dig til Fadder og sige, te du maatte endelig vide at komme i god Tid.“

„Kom inden til!“ siger Trolben. „Hvordan er det, han beder mig med nu? Han har haft mange Børn, og han har aldrig bedt mig til Varsel før.“

„Ja—a, a skal sige os, han tænker jo, det er den sidste nu, og da du er hans næste Nabo, saa vilde han da gjerne have dig med en Gang.“

„Ja, hvem skal ellers med?“ siger Trolben.

„Der er mange, og Vorherre og St.-Peder skal da ogsaa med, véd a.“

„Nej—j, kommer de Karle med, saa kommer a der ifte. Du kunde vel ogsaa sige mig nogle flere, der skal med.“

„Ja, Josef og Marie véd a da ogsaa af.“

„Nej—j, skal de store Karle med, saa kan a virkelig ifte komme. De skal da ogsaa have Spil?“

„Ja—a, vi skal have Fiolspil og Trommespil.“

„Nej nej,“ siger Trolden, „saa kommer a der rigtig nok ifte. A skal fortælle dig, a var ude forleden Aar, og da slog de paa Tromme. Da var der én, der slog en Trommestik efter mig og ramte mit ene Laar, og det varede i hele tre Aar, inden a kom mig igjen, a er for Nesten først bleven rigtig kert nu for nylig, og skulde a saa gaa hen og komme galt af Sted lige straks igjen, nej, det kan der ikke være Tale om, men det var nu for Nesten slemt nok, a vilde gjerne have været med og set, hvordan det gif til. Men eftersom Manden er saa stikkelig at ville have mig med, saa vilde a jo nok give Barnet et Par Skilling i Fadder gave. Du har vel ifte noget at tage dem i.“

„Du, det er vagt nok, men a har jo her en Sæk, a skulde til Mølle og have noget Mel i, a véd ifte, om a kunde bruge den.“

„Da kan a sige dig et Raad: Du kan saa et Par Skilling i Sækken og gaa hjem med dem først, og saa kan du siden gaa til Mølle.“

„Ogsaa stu det,“ siger Karlen.

„Ja, vil du nu komme med her hen,“ og saa luk

han en Dør op til et lille Kammer, hvor han havde
saa mange Penge inde.

Saa siger han: „Nu kan du holde Sækken op,“
han tager da saa meget som en tre Fjerdingtar og
lægger den deri.

Da den Slat var nu i Sækken, siger han igjen,
og siger Trolden: „A tænker vel ikke, Vorherre og St.
der giver mere.“

„Nej—j.“

„Ja, a vil heller ikke være af de ringeste, for det
højb a kommer int.“

Saa tager han en Slump til og smider i Sækken.
Nu tænker a vel ikke, Josef og Marie giver mere.“

„Nej—j,“ siger Karlen, „det gjør de vel ikke.“

„Ja, skulde du tvivle paa det, saa maa a hellere
tage en Slump til,“ og saa fik han igjen en Slump
killing i Posen.

„Ja, nu er a stu vis paa, der er ingen, der giver
re,“ siger Karlen og vil til at have Sækken paa Nat-
ten, der var for Resten alt det han kunde drage.

„Ja, hils saa din Gusbond og sig ham Tak for
at han bad mig, og undskyld saa, a kommer int.“

Karlen rejste saa hjem med Pengene, og de delte
sig imellem sig, og Manden var grumme glad ved, at
han fik Karlen ud at byde.

23. Præsten og hans Dreng.

Der var en Præst, som var saa forfærdelig knap mod hans Folk og knappede dem af med deres Koft, saa faare han kunde. Hver Aften gik han op ad Kirken og læste og bad, for han var jo ogsaa en gubfrygtig Mand.

Der var to Karle og to Piger og en Væls i Gaarden, de sagde til hverandre: „Det var sjønt at vide, hvad Præsten siger der oppe i Kirken hver Aften.“

„Da skal a gaa ind og høre efter det,“ siger den her Væls.

„Ja, hvis du kan det, saa skal a give dig 4 Skilling,“ siger Bedstekarlen.

„A vil give dig 2,“ siger Andekarlen, og hver af Pigerne vilde give ham 1.

Det var altsaa 8 Skilling, han kunde tjene ved det, og Drengen havde ikke en Skilling, saa det kunde nok friste ham, det var jo mange Penge, han kunde tjene, blot for at gaa op i Kirken en Aftenstund.

Han tog hans Lue paa og listede af hen til Kirken den samme Aften og bag efter Præsten.

Naa, Præsten gik op i Knæsalbet og knælede, og saa bad han: „Gud, vær mig Synder naadig!“

„Nej,“ siger Drengen lige saa højt.

Han tav stille en lille Tid, og saa siger han igjen noget højere: „Gud, vær min Sjæl naadig!“

„Nej,“ siger saa Drengen rigtig fast.

Præsten gjentog det tre Gange, og Drengen sagde stadig nej.

„Svorfors det da?“ siger Præsten.

„Du giver dine Følk for slet Kost og Løn.“

„Det skal jeg forbedre,“ siger saa Præsten langsomt.

„Ja, saa vil jeg naadig være.“

Præsten troede jo bestemt, det var Borherre selv, der svarede ham, og han blev ved med at fortsætte hans Bøn, men imidlertid listede Drengen sig ud og gik hjem til Præstegaarden og fortalte de andre, hvordan det var gaaet.

Præsten gik ogsaa hjem, da han havde forrettet hans Bøn, og saa kalder han paa Husholderstien og siger: „Hvad fik Følkene til Nadder i Aften?“

Ja, de havde faaet Vandgræs og tyndt Æl som sædvanlig.

„Gaa ind ad Spisefammeret og skjær en god Mellemad til hver af dem.“

Efter den Tid fik Følkene en god Kost, og Præsten knappede dem heller ikke af med deres Løn.

En Dag var Præstens Kender gaaet ned ad en Bæk, og saa var de svømmet væk. Saa stulde Drengen gaa hen og finde dem. Han beder da Husholderstien, om hun vil ikke skjære ham en Mellemad, han kunde saa med sig, for det kunde maaske være vel længe, inden han kom hjem igjen. Havde det nu været i de gamle Dage, saa havde han naturligvis ingen Mellemad faaet, men nu gik hun straks hen og smurte en til ham.

Saa sidder Følkene indbyrdes og snakker om dether.

„Ja,“ siger de, „det var godt, Drengen fik den Mellemad med sig; det kan vi takke ham for, at vi faar saa god en Kost nu.“

Men Præsten stod ét Sted og lyttede og hørte,

hvad de sagde. Saa gif han hen og spurgte Follene om, hvad de havde ment med det, de der snakkede om, og hvad de havde Drengen at talke for.

Saa maatte de til at fortælle ham Sanden om, hvordan Bølsen havde narret ham.

Da han hører det, saa vil han jo nok have den Dreng pudset en Smule, han havde jo gaaet ham stikkelig nær, tykte han, og da det var nu der som andre Steder, te Degnen var god at komme til om et godt Raad, saa gaar Præsten jo om til ham og snakker med ham om det, hvordan han skulde faa Kap paa Drengen for hans Driftighed.

„Ja, det skal der være gode Raad til,“ siger Degnen. „Nu paa Løverdag Aften trækker a i en hvid Skjorte og gaar ned i Begravelsen — der var netop en aaben Begravelse ved den Kirke — og saa faar I Drengen til at gaa op og hente en Dødningspande eller et Ben der, hvis han tør da, og a skal da nok faa ham jaget en ordentlig Forstrækkelse i Livet.“

Det var Præsten godt nok tilpas med, og saa kom Løverdag Aften.

„Hør, Kristian!“ siger han til Drengen, som han har kaldt ind til sig, „hvis du nu i Aften vil gaa ned i Begravelsen oppe i Kirken og hente mig et Dødningsben, saa skal jeg give dig en Mark.“

Jo, det vilde han nok.

Det var en mørk, regnsfuld Aften og slemmt Vejr; men han trak i hans Trøje og gif.

Da han nu kommer ned ad Begravelsen, saa finder han og snart en Pande og vil gaa med. Men da griber Degnen ham i Armen og siger: „Det er min!“

Drengen slap jo naturligvis Pandestallen og hummede sig en tre, fire Trin tilbage. Men da han har fatet sig et Øjeblik, triner han atter hen og tager fat i et Ben.

Degnen siger igjen med hul Røst: „Det er min!“

Da render Drengen op og ud paa Kirkegaarden, og han var da ved at ville vende hjem med uforrettet Sag.

Men saa besinder han sig endda og tænker: „Det var lige godt en Skam, a skulde komme saadan fra det og ikke tjene Marken, nej, a maa prøve til igjen.“

Han render da atter derned og griber igjen et Ben. Den Gang var Degnen just ikke betænkt paa, at han skulde komme, eller paa at ville gribe i ham, og Drengen render da alt hvad han kan med Benet.

Degnen kommer efter ham med Lagenet over sig, og Drengen render ind ad Præstegaarden nok saa aandeløs og forpustet, smider Benet paa Bordet og siger: „Der er — er — Benet, men den — den, der har ejet det — han — er efter mig!“

Drengen fik hans Mark, og Præsten fik ham ikke pudset af. Alle Folk, der hørte om den Dreng, de roste ham for hans Dristighed, og de andre Folk i Præstegaarden var store af ham.

24. Drengen, der var ude paa Handelen.

Der var en Kone, som havde en Søn, og det var en doven Lømmel, som ingen Ting gad bestille. Hun

havde ogsaa en Ko og hjærnebe af og til en bitte Kjørning Smør. En Gang hun hjærnebe, siger Drengen, om han kunde ikke faa Lov at gaa ud og sælge Smør.

Jo, men han skulde sælge det til den første, han kom til.

Han faar saa Smørret i en stor Krukke og baster af.

Naa, han gaar længe og kommer omsider til en stor Sten ved Siden af Bejen.

„Vil du kjøbe Smør?“ siger han til den.

Den svarer ikke.

„Ja, a kan nok vide, du vil have det, men har du Penge at betale det med?“

Den svarer ikke.

„Jaja, saa betaler du det om otte Dage.“

Saa sætter han Krukken ved Siden af Stenen og rejser hjem.

„Naa, folgte du saa Smørret?“ siger hans Moder.

„Ja, men han havde ingen Penge, den Kjørning, han lovede mig dem i Dag otte Dage.“

Da Dagen kommer, siger Moderen: „Du maa hen at se og faa Penge for det Smør.“

Saa rejser han ogsaa af og kommer til Stenen.

„Har du nogle Penge i Dag?“ siger han til den.

Nej, den svarer ikke, og Krukken var væk.

Saa tager han i Stenen og rykker den op af Hullet, idet han siger: „A skal nok lære dig til at betale.“

Da staar der en Krukke Penge under Stenen.

„Ja, a vidste jo nok, du havde Penge, men du er ikke gjærne af med dem.“

Altsaa tager han Krukken og rejser hjem til hans moder med den. Hun var nok saa fornøjet, da hun fik de paa de mange Penge.

Hen paa Vinteren maa de til at slagte Koen, for havde for lidt Foder.

Saa siger Drengen, om han maatte ikke gaa om og ge Kjødet.

„Jo, det maa du gjærne, du folgte Smørret godt, ikke du og kunde have Held med at sælge Kjødet.“

Først faar han saa et Stykke af det bedste der om- og ved Halsen, og saa daster han af med det.

Omstider møder han en stor rød Hund. „Vil du er mit Kjød?“ siger han.

Hunden den stotter til ham.

Saa driver han Kjødet efter den og siger: „Du er gjærne faa det, men Pengene vil a have i Dag e Dage.“

Dermed gaar han hjem og fortæller Moderen, te har han folgt det.

Da Ottendedagen kommer, siger Moderen: „Du er hen at hente Pengene.“

Han faar en Melbmad i Kommen, og saa daster er af. Men han kan ikke finde hans Kjøbmand. Om- er træffer han en stor sort Hund. „Har du nogle nge til mig?“ siger han.

Hunden stotter til ham.

„Ja, du tror ikke, a kjender dig, for det du er i sort Kjøle i Dag, jo, a gjør.“

Han lokker for Hunden og faar endelig ogsaa fat i den. Saa slænger han den over Skulderen og rejser af op til Kongen med den, for at faa nogen Revans over hans Kjøbmand, for det den ikke vilde ud med Benge til ham.

Imidlertid havde Kongen en Datter, der var ingen der kunde faa til at le, og saa havde han ladet lyde, at den, der kunde faa hende til det, skulde have hende. Imidlertid havde mange prøvet det, men det var ikke lykkes for nogen endnu. I det samme kommer Drengen til Skildvagten og vil ind og tale med Kongen.

Ja, han kom ikke ind, undtagen han vilde give dem det, han selv fik af Kongen.

Ja, det vilde han gjerne, og saa blev han da ogsaa indladt.

„Hør, min gode Konge!“ siger Drengen, „her kommer a med en Kjøbmand, a har folgt noget Kjøb til, men han stotter til mig og vil ikke betale.“

Kongens Datter sidder derinde, og hun stikker i at le, da hun ser, hvad Kjøbmand det er.

„Da skal og Stam komme efter dig!“ siger Kongen, „kommer du her for at ville have min Datter.“

„Din Datter! nej hende vil a ikke have, a vil hellere have 24 af Lampen.“

Det kunde han ogsaa godt faa, og saa giver Kongen Ordre til, at der skal bastes paa ham.

Da han har faaet 3, siger han: „Gold, a lovede Skildvagten, at han skulde have, hvad a fik.“

Straks gif der Bud efter ham, og han skulde da have Resten. Men saa tilbød han at give en Snes

Daler, hvis han maatte blive fri. Dem fik Drengen at gaa med, og anden Revans fik han ikke. Hunden var bleven henne for ham, og han gik saa hjem.

25. Ræven bag Øret.

Der var en gammel dygtig Mand et Sted, og han havde syv Snefe og syv Sønner, saa enhver kan da nok tænke sig til, han var gammel. Da de Børn blev voksne, vilde de ogsaa giftes, og saa talte de med deres Fader om, hvordan de bedst skulde bære dem ad med det.

„Ja, det er a ogsaa klogere paa, end I er,“ sagde han, „I kan sandle mig mit gamle Øg, for saa skal a ud og se at være om nogle Koner til jer.“

Han kom af Sted og red vidt omkring. Endelig fik han opspurgt en Mand, der havde syv Snefe og syv Døtre. Der red han til, for der var jo noget at komme efter. Karlen tog imod hans Hest, og han kom ind til Manden og gav sig i Snak med ham. De blev ogsaa ens om, te hans Sønner skulde have Mandens Døtre, og Døtrene skulde saa rejse hen og bo ved deres Mænd.

Da de havde faaet alting aftalt, gaar Faderen til Sønnerne ud og siger til Karlen, te nu maatte han helst sandle hans Øg og komme med det. „Har du sørget for, at det har faaet noget at æde?“ sagde han, „for a har langt hjem og er ikke for at bede paa Bejen.“

„Jo, det har endda,“ siger Karlen, „for det har ædt syv Gulv *) Hø.“

„Men har det faaet noget at drikke?“ siger han.
Nej, det havde ikke.

„Na, saa kan a vande Øget, naar a rider nu forbi Søen, det er ikke værd at løbe efter den Ting nu, a vilde helst te'n.“

Saa red han, og da han kom til Søen, red han ud i den med Øget, den Sø var syv Mil omkring. Nu drak Hesten alt det Vand, men da det begyndte at sykke, og der blev for lidt til Fiskene, laa de jo og spjattede der i Dyndet. Saa samlede der saa mange store Fugle og fløj ned og snappede af dem Fisk. Som nu Manden sad og saa op efter dem, faldt der noget ned fra en Fugl, som fløj lige oven over ham, og det faldt ned i hans ene Øje. Han greb rigtig nok efter det, men fik ikke ved det og red saa hjem ad.

Da han kom hjem til Sønerne, fortalte han dem, at han havde været heldig nok med at faa Lovning paa en Kone til hver af dem. Men paa Hjemvejen havde han rigtig nok faaet noget i hans ene Øje, om de kunde ikke hjælpe ham at faa det af. De saa efter det, men de kunde ingen Ting blive vaer.

Saa siger den ældste Søn: „Vi kan sætte vore Skibe ind i Øjet og sejle omkring derinde, for der er jo Vand nok, saa skulde det være sært, om vi kunde ikke finde det.“

*) Et Gulv er to Fag. I Kaskufene var der nemlig en Sule for hver to Fag, og Rummet der imellem var altfaa et Gulv.

De sejelede faa i syv Dage, og endelig fandt de et Ben.

I det samme Godlag skulde de jo have fat paa en reder, der skulde lave dem syv Snes og syv Senge, og de nygifte Folk skulde have at ligge i, og de Senge skulde staa i Kader oppe i deres Storstue, for hver Søn skulde jo have én til sig og sin Kone.

Da Smedkeren faa kom og skulde til at begynde, og de de ikke passende Træ til Sengestolper, men da han kom og deher Ben, troede han, de kunde blive hverén af dem. Han fik det saa savet og standet, og der blev ogsaa smedget Stolper til alle Sengene.

Da Sengene nu var færdige og stilt an i Dvergen, vilde den gamle en Dag prøve at sove hans Midjæsvøn i en af dem, og han tager hans røde Lue paa og gaar ind i Sengen.

Som han er lige ved og vil falde i Søvnen, kommer Middel Ræv listende ind, og han begynder at gnave i en af deher Sengestolper. Den gamle bliver arrig og den Forstyrrelse og snapper hans Lue af og slaar den efter Middel med den. Ræven bliver saa forfaer, og den farer omkring og render til sidst op i hans Skjæg. Ræven greb rigtignok efter ham, da han kom springende, men fik ikke i ham.

Saa raabte han paa alle hans Sønner, de skulde komme og hjælpe ham at fange Middel Ræv.

Da siger den ældste Søn, for han var den klogeste: Det er ikke nemt at finde ham der i dem Skjæg, men har hver en god Høle, lad os hente den."

Saa gik alle dem Sønner hver et Fjeldstaa i hans Skjæg, og endelig fandt de ham i et æbag det ene Dre. Der

havde han allerede lagt Unger ud, han havde syv Unger, og deraf er det Mundheld kommet, en kan høre endnu om visse Folk, te de har en Ræv bag Øret.

26. Pigen og Dyret.

Der har været en stor Skov inde ved Aarhus-Kant, men den er ganske rodet nu, der ved den boede en Gaardmand, der havde tre Døtre. De to var grumme stolte, men den tredje var mere enfoldig og stille og brød sig ikke om Storhed.

Saa skulde Faderen til Marked en Dag, og de to vilde have ham til at købe Silke og Sirts til dem, og det lovede han.

„Men hvad vil du have?“ siger han til den yngste.

Hun vilde blot have en Kofe.

Derpaa drager han til Marked. Men saa rider han vilb og kommer endelig til et Slot, hvor der aldrig var et Menneſte at ſe, men Stalddøren var oppe, og han traf da Heften ind. Der var god Havrehælfelse i Krybben til den, og den var nu godt forſynet. Han gaar ſaa ind ad en Dør og kommer ind i en bitte Stue, hvor der var et Bord dækket til én Perſon, og han ſatte ſig og ſpifte. Derefter gaar han ud til Heften igjen og faar den vandet, og ſaa kommer han ind og finder en opredt Seng. Han gaar i den og ſover til om Morgen. Da ſtaar der Frokoſt paa Bordet til ham, og

da han kommer ud til Hesten, er den fodret. Saadan blev han ved at gaa der i nogle Dage og kom intet Marked til.

Endelig vil han da af Sted. Nu stod der et stort Træ uden Døren, og da han gaar ud af den og vil rejse, sidder der en Rose oppe i det. Saa vil han tage den, for det ramdt ham jo i Sinde, hvad den yngste Datter havde bedt ham om.

Men saa saare han har plukket Rosen, bliver der saadant Strig paa Slottet.

„Nu har du taget det kjæreste, a havde; enten skal du nu miste dit Liv eller møde her om to Dage med din yngste Datter.“

Det var haarde Konditioner.

Han drager hjem, og saa skriver han et Brev til hans yngste Datter, at nu tog han te'n igjen, for saadan og saadan var det, og han vilde da hellere selv miste Livet end lade hende rejse.

Men hun stod bag ved og læste det. Saa siger hun: „Nej, du skal ikke miste Livet, Fader, a vil tage derned,“ og saa følges de ad til Slottet.

Da de kommer der, er der Plads til to Heste, og der var Bord dækket inde i Stuen til to Personer. De spiste og laa der om Natten og blev saadan ved at være der i otte Dage. Saa tog han hjem igjen, men hun blev.

Aldrig hun fornam et Menneske. Der var nok én Ting, der snakkede med hende, men hun kunde ikke se noget.

Endelig blev hun kjed af det og sagde: Hvorfor hun ikke maatte se ham?

Nej, for saa blev hun ræd.

„Nej, vist gjør a ikke,“ sagde hun, og saa fik hun ham ogsaa at se.

Da var det et fæle graat Dyr med Slinger og Hugorme baade om Halsen og Benene.

Nu vilde hun, at det skulde ligge oppe i hendes Kammer, uden hendes Seng, for hun kunde da have Ro af det, i hvor fælt det saa ud.

En Dag siger Dyret til hende, om hun havde ikke Lyst til at se hjem.

Jo, det vilde hun gjerne.

Saa fløj der en Dør op, og inden for var der et Spejl. Der kunde hun se Hjemmet i og baade hendes Forældre og Søstre. Forældrene sad forrest og græd, og Søstrene stod bag ved og gned Øjnene med Rødløg for at komme til at græde.

Saa sprang Døren i igjen.

Noget efter fik hver af Søstrene en Kjæreste og skulde giftes, og saa en Dag siger Dyret til hende, om hun ikke gjerne vilde hjem til Bryllup.

Jo, det vilde hun nok.

Saa kom hun i en Klædning, der glimrede a Guld, og foran Døren holdt der en Karst med fire Heste for og med Kuff og Tjener. Den satte hun sig i og saa hjørte hun. Da de saa kommer til en Pro Nærheden af Hjemmet, der holdt de, og saa trak hun hendes daglige Klæder, og gif hjem til Forældren i det.

Da Søstrene nu seer hende, saa siger de: „Hva skal vi med den Hjast i Dag?“ og de var helt fœ legne med hende.

Naa, hun kom atter af Sted og om til Kroen og der i hendes Klæder, og da hun saa kom tilbage holdt for Døren i al hendes Stads, saa kunde de se hende.

Aldrig saa snart de havde lige spist til Middag, kjørte hun igjen, mens de andre var til Bryllup i tre, fire Dage.

Nu skulde Faderen ud at kjøbe Gaarde til Sviger-
nerne, det er jo gjerne Skikken.

Saa snakkede Dyret med den yngste Datter om, det ogsaa var bedst, hun blev gift, og han vilde da se hende.

Det vilde hun ikke ret sige ja til.

Imidlertid gif Faderen i Armod ved de Gaard-
dele, og saa siger Dyret en Dag, at hun skulde
med Penge til ham. Han sthebe hende en Ring
sætte paa hendes Finger, og saa længe hun havde
i paa, havde han ingen Magt over hende, men saa
re hun tog Ringen og kulte den langt hen, saa var
i hjemme paa Slottet igjen.

Hun kom altsaa hjem med Pengene, og de var
sammen glade ved dem og forlangte, at hun skulde
blive hjemme for Fremtiden. Hun lod sig ogsaa
ikke for og kom ad Sengen om Aftenen, endstjændt
dyret havde sagt til hende, at hun aldrig maatte være
Slottet en Nat over.

Endelig kom hun dog i Tanke om, at hun kunde
forsvare at forlade Dyret, og saa tog hun Ringen
kulte den langt hen. Saa saare hun havde gjort
, var hun hjemme paa Slottet igjen.

Den Nat laa Dyret ikke uden for hendes Seng.

Hun ledte i en to, tre Dage, men endelig fandt hun nede i Haven i et gammelt hult Træ. Hun var ned mellem Slanger og Skidt for at fornemme, Hjærtet pillede.

Jo, hun tykte endda ligesom der var Kjendtegr Liv, men det var smaat.

„Havde du endda været levende,“ siger hun, „vilde a have dig nu.“

Da vaagner han op og siger: „Er det Mening?“

„Ja, det er.“

Saa kommer han frem og siger: „Saa læ du nu mit Hoved her, og der staar en Økse i det Træ, med den skal du hugge Hovedet af og v det kabavs til igjen.“

Nej, det kunde hun ikke, siger hun.

Ja, det skulde hun.

„Ja, skal a, saa skal a.“

Saa snapper hun Øksen, og Hovedet springer og hun sætter Panden til Halsen igjen. Da stod en dejlig Prins, som havde været forsonstet, og hele i Slot havde lige saadan været forsonstet. Nu var baade Tjenere og Lakajer, og der hørtes den dejl Musik. De fik saa Bryllup, og det var helt fi Hun fik hendes Forældre ned til sig, og Søstrene hun ogsaa Benge nok.

Ellers fortælles der, at det var paa Hjemvejen Markedet, Faberen kom til det forhekse Slot og m love Dyret sin yngste Datter. Det er for Resten en af underordnet Betydning, enten han kommer der før efter.

27. Bjærgmandshøjen.

Der var en Kone, der sad i et lille Hus, hun havde tre Døtre og tre sorte Høns. Saa var der en Høj tæt ved hendes Hus, som der boede en Bjærgmand i. En Dag var Konen fra By, og ilav hun kom saa hjem, var en af hendes Høns henne. Saa skulde den ældste ud og lede efter den.

Hun gik da op til Bjærgmanden og spurgte ham, om han havde set en af hendes Moders sorte Høns.

Saa tog Bjærgmanden hende, ilav hun kom, og beholdt hende derinde. Han flyede hende tolv Nøgler, det var til alle hans Kamre, de ti maatte hun bruge og se paa, hvad der var i de Kamre, men de to maatte hun ikke bruge.

Om Morgenens efter gik Bjærgmanden ad By, og saa flyede han hende et Guldbælle, inden han tog te'n, det skulde hun gaa med i Haanden, og saa forbød han hende igjen strængelig, te hun maatte ikke komme i de to Kamre.

Hun gik da først omkring i alle de andre Kamre og saa dem efter, og de var fulde af ene Guld og Sølv; men saa tykte hun, hun var da saa nysgjerrig efter at saa at se, hvad der var i de to Kamre. Den Gang hun kom ind i det første, da var der ikke andet end ene hvide Mennesketroppe. Dernæst gik hun ind i det andet, og der stod et Kar fuldt af Blod. Saa faldt hendes Guldbælle, som hun gik med i Haanden, fra hende og faldt i Karret. Hun var jo snar til at saa det fisset op igjen, men Blodet kunde hun ikke saa tørret af det.

Saa gik hun og rolte over det, hun var saa kjed-

af, naar Bjærgmanden kom hjem, og hendes Æble saa saadan ud. Saa gif der en gammel graa Kat der, den sagde, at hvissom hun vilde give den et Fad sur Mælk, saa skulde den slikke hendes Æble af lige saa kjønt, som det var før.

Hun sagde nej, det kunde den ikke gjøre, naar hun ikke selv kunde, og hun vilde ingen Mælk give den.

Et Støb efter kom Bjærgmanden hjem. Saa sagde han: „Lad mig se dit Æble!“

Da var det jo blødt, og saa kunde han se, hun havde været inde i det Kammer, hun maatte ikke komme i. Han slog hende da ihjel og kyle hende ind til de andre døde.

Saa var den anden af Konens forte Høns bleven henne en Dag, hun var fra By. Da hun kom hjem, var Hønen ingen Steder at finde, og den anden Datter skulde da hen at lede efter den.

Hun gif ogsaa op til Bjærgmanden og spurgte, om han havde ikke set hendes Moders forte Høne.

Men i Stedet for at svare hende tog han hende til at blive der i Højen, og han flyede hende Nøglerne til alle hans Kamre. Hun maatte gaa i dem hver en undtagen to, og saa næste Dag, han vilde fra By, gav han hende et Guldbælle, hun skulde gaa med.

Hun saa først de ti Kamre efter, og i dem var der fuldt op af Guld og Sølv, men saa fik hun ogsaa Lyft til at se ind i de to forbudne Kamre.

I det første var der jo ene døde Menneskestroppe, og der iblandt var ogsaa hendes Søster, hun kunde godt kjende hende. I det andet Kammer stod der et Karfuld Blod, og det faldt hendes Æble ned i. Da hun fik

det fisset op, var det jo blødt, og det kunde hun ikke tørre af paa nogen Maade.

Saa gik hun og jamrede sig elendig over, at Bjærgmanden vilde blive vred paa hende, og da kom den graa Kat og tilbød at ville slukke Tøbet rent, naar hun vilde give den et Fod sur Mælk.

Men det vilde hun ikke, og da Bjærgmanden kom hjem, forlangte han at se hendes Guldbæble. Saa kunde han jo se, at hun havde været inde i Kammeret, og saa tog han hende og slog hende ihjel, og hendes døde Krop flængte han ind til de andre.

Saa var Konen igjen gaaet fra By en Dag, og da hun kom hjem, savnede hun den tredje sorte Høne. Hun teg efter den, men den var og blev henne. Saa skulde den yngste Datter hen og lede efter den.

Hun gaar ogsaa op til Bjærgmanden og spørger ham, om han havde ikke set hendes Moders sorte Høne, der var bleven henne. Straks tog han hende og beholdt hende der nede. Saa flyede han hende Nøglerne til alle hans tolv Kamre, de ti af dem maatte hun gaa ind i og se efter, men i de to maatte hun ikke komme, sagde han.

Anden Dag skulde han te'n fra By, og saa flyede han hende et Guldbæble, hun skulde gaa med i Haanden.

Naar, hun gik jo først ind i de ti Kamre, og saa dem efter; der var nok af Guld og Sølv. Men saa tykte hun ogsaa, det var kjønt at komme ind og besøge de to sidste Kamre, og hun lukkede da op for det første. Der var ikke andet end ene døde Kroppe, og hun kunde se, hendes Søstre laa der imellem.

Saa gik hun ind i det andet og vilde se, hvad

der var. Der stod jo et Karfuld Blod, og det faldt hendes Æble ned i. Hun var snar nok til at faa det fisset op, men det var jo blødt, og alt det hun gned og tørrede paa det, saa blev det ved at være lige blødt.

Saa blev hun ræd for, at Bjærgmanden skulde blive vred, naar han kom hjem, og gjøre ved hende, ligesom han havde gjort ved hendes Søstre, og hun fik da i Sinde at ville have rendt derfra. Men saa kom der en graa Kat til hende og sagde: Det kunde ikke hjælpe, hun maatte hellere blive, for Bjærgmanden kom og slog hende ihjel, hvis hun saadan rendte.

Ja, hun vidste da ikke, hvad hun skulde gjøre, hun klagede sig, og hun rolte: „Hvad skal a endda finde paa, naar Bjærgmanden kommer hjem, og mit Guldæble ser saadan ud?“

Saa sagde Katten, at dersom hun vilde give den et Fod sur Mælk, saa skulde den slukke Æblet af, saa det blev lige saa kjønt blankt, som ilav Bjærgmanden flyede hende det.

Ja, hun vilde give den to, sagde hun.

Saa slukkede den hendes Guldæble, og det blev lige saa kjønt, som det var før.

Saa kom Bjærgmanden hjem, og han sagde: „Lad mig se dit Æble!“

Ja, det var jo lige saa kjønt, som ilav han flyede hende det. Ja, hun var en god Pige, sagde han til hende, nu havde han haft flere hundrede Piger, men aldrig havde han haft én saa tro som hende, for hun havde ikke været i det Kammer, som han forbød hende, nu skulde hun være hans Kone.

Hun gif der da et halvt Aars Tid ved ham som hans Kone og havde det helt godt, han var saa god ved hende, som han kunde være.

Men saa gif hun og kom i Tanter om, te det var endda rart at komme derfra og komme hjem til hendes Moder igjen, for hun længtes efter hende. Saa en Dag, Bjærgmanden han var ikke hjemme, tog hun en Pose og fylbte med Guld, og saa vilde hun have rendt med den. Men saa kom denher graa Kat efter hende og sagde: Det skulde hun ikke, for saa kom Bjærgmanden og slog hende ihjel.

Saa hentede den en Pibe og sthede hende, og den kunde hun blæse Liv i hendes Søstre med, sagde den.

Den Pibe var hun jo saa glad over, og hun gif straks ind i Kammeret og blæste Liv i en af dem.

Saa gav Katten hende Underretning om, hvordan hun nu bedst skulde bære sig ad. Hun skulde putte Søsteren i Posen til Guldet og Sølv, og det gjorde hun.

Den Gang Bjærgmanden kom hjem, saa siger hun:

„A har brygget i Dag.“

„Da er det godt,“ siger han, „saa kan en saa en Taar nyt O.“

Nej, han kunde ikke, for den slemme Kat havde gaaet hen og spildt Olet.

„Ja, det faar jo være det samme,“ siger han, „saa kan du brygge i Morgen igjen.“

Saa er det hun siger: „Men her har a en Sølv fuld Mast, te a vilde gjerne, min Moder hun skulde have til hendes Høns, vil du ikke bære den hjem til

Jo, det vilde han godt, og saa tog han Posen paa hans Nakke og gik.

Saa den Gang han kom halvvejs, sagde han:

„Hold bi, Bejen æ lång,
å Posen æ tång;
hold bi, la mæ fo å fi,
hwa her er i.“

Men han glemte alligevel at faa det at se, han blev ved at gaa. Da han kom til Huset, smed han Sækken ind i Stuen og raabte: „Her er en Sælfuld Mast til dine Høns,“ og dermed vendte han og gik hjem igjen.

Paa anden Dag, da Bjærgmanden var gaaet fra By, gik Konen ind i Kammeret og blæste Liv i den anden af hendes Søstre. Saa stoppede hun ogsaa hende i en Sæk og lagde noget Guld og noget Sølv ved hende.

Den Gang han kom hjem om Aftenen, sagde hun ligesom før: „Å har brygget i Dag igjen.“

„Naa, det var godt,“ siger han, „saa kan en da faa en Laar nyt Øl at smage.“

„Nej, det kan du ikke,“ siger hun, „for den slemme Rat har spildt det alt sammen i Dag igjen.“

Ja, det gjorde da heller ikke saa meget, saa fik hun at brygge i Morgen paa Nytaaend og saa passe noget bedre paa Ratten.

„Men her har a en Sælfuld Mast, som a gjerne vilde bede dig om at bære hjem til min Moder, te hun kunde have til hendes Høns.“

Ja, det vilde han godt, og saa maatte han helst
a med det samme.

Da han kom halvvejs, sagde han:

„Hold bi, Bejen æ lång,
å Posen æ tång;
hold bi, la mæ fo å fi,
hwa her er i.“

Men han glemte alligevel at faa det at se, og blev
d at gaa. Da han kom til Huset, smed han Sæffen
d i Stuen til dem og sagde: „Her er en Sæffuld
last til jer Høns,“ og saa gif han hjem igjen.

Den tredje Dag siger hun til Bjærgmanden, te det
nde være, hun lagde sig og sov en Mørkningsføvn,
iar hun havde faaet afbrygget, men hun vilde sætte en
æffuld Mast, om han ikke vilde bære den hjem til
ndes Moders Høns.

Det lovede han, og .saa gif han fra By. Nu
ppede hun en hel Mængde Guld og Sølv i Posen,
saa tog hun en Tagkjærv og bandt hendes Hoved-
ede om, og den hyllede hun ned i Sengen, lige som
t kunde være et Menneffe, der laa.

Da det nu var stilt an, gif hun selv i Posen, og
a bandt Ratten for den.

Lav Bjærgmanden kom hjem, og han saa efter
nde, tykte han, hun laa og sov saa godt der henne i
engen, te det var Synd at tale til hende. Han tog
Posen og gif.

Lav han kom Halvvejen, saa siger han:

„Hold bi, Bejen æ lång,
å Posen æ tång;
hold bi, la mæ fo å fi,
hwa her er i.“

Hun blev saa forstrækket, te hun var nær ved have givet et stort Skrig, men hun tiebe det da. Bjergmanden glemte at faa at se, hvad der var i sen, og han blev ved at gaa, til han kom til H. Der smed han Posen ind ad Døren og sagde: „He en Sælfuld Mast til dine Høns!“ og saa gik hjem.

Nu tykte han ikke, det var for tidlig at faa til hende, men hun svarede jo ikke. Da han saa kom at ruske i hende, var det ikke andet end en Tagkjerder laa. Saa blev han saa gal, te han sløj i Flintestene. Deraf er alle Flintestenene komne, og har der heller ingen Bjergmænd været.

28. A og Du og Ingen.

Der var en Mand og en Kone, der gik en passende deres Ting, de havde slet ingen Tjenestefolk. Skulde de jo gjøre til Høve den Gang ligesom de Bønderfolk, men da de var noget til Mars, sagde A en Dag: „Det er da ogsaa strækkeligt, at vi saadar gaa her og gjøre til Høve, vi gaar og slider os fordærbet. Alle andre kan faa Folk, men vi kan faa.“

„Ja, bitte Moer,“ siger han, „det skal du ikke

for, nu tager a til Marked, og saa skal a se, om a ikke fæste os nogle Folk."

Han kommer saa af Sted og træffer ogsaa én, der fæste sig hen.

"Hvor skal du hen, bitte Karl?"

"A vilde hen og have en Tjeneste."

"Det passer mænd godt," siger Manden igjen, "a lide justement have en Karl."

Naa, saa snakker de jo videre sammen, og kommer ogsaa til Akkord.

"Men det er sandt, a skulde have at vide, hvad hedder."

"A har saadant et sært Navn," siger Karlen, "a lder A."

"Ja, det er lige meget, naar a véd, du hedder dan. Saa møder du til Torsdag."

Naa, saa gaar han en bitte Tid igjen, og da kommer der en anden Karl til ham.

"Hvad gaar du her efter, bitte Faer?" siger anden.

"A vil have mig en Tjeneste."

"Det passer godt. A har fæst én Karl i Dag, a skulde have én til."

De bliver saa afforderet om Lønnen. Men nu ser han jo ogsaa have at vide, hvad han hed.

"Ja, det er sku saadan et sært Navn, men a hedder Du."

"Det var og sært, men det er nu lige meget. Men kunde vel ikke sige mig, bitte Faer, hvor a kunde mig en Dreng? Nu har a fæst mig to Karle."

„Jo, det kan a sagt, for min Broder er her ude, og han vilde saa gjerne have en Plads.“

„Na, vil du ikke lige gaa hen og hente ham?“
Saa kommer Drengen.

„Vil du tjene mig, bitte Faar?“

Jo, det vilde han gjerne, da hans Broder skulde være der, og de kommer til Akford ogsaa.

„Men hvad hedder du? det er bedst, a faar dit Navn at vide.“

„Ja, det er saadan sære Navne, vi har, a hedder Ingen.“

„Hedder du Inger?“

„Nej—j, Ingen.“

„Jaja, det var jo sørt nok, men det er nu lige meget.“

Saa gaar Manden hjem. Da han kommer ind til Konen, siger hun: „A tykkes, du ser saa glad ud.“

„Ja.“

„Du har da vel ikke fæstet Karle?“

„Jo, to Karle og en Dreng.“

„Hvad hedder de?“

„Den ene hedder A, og den anden hedder Du, og Drengen hedder Ingen. A og Du skal gjøre til Hove, og Ingen han skal blive hjemme ved Huset og passe det.“

„Ja, det passer Dæneme godt nok,“ siger Konen saa, „a og du skal til Hove, det er, som det altid har været, og der bliver ingen hjemme.“

Konen fik ogsaa Ret. Fardag kom, og der kom ingen Folt, de havde jo blot villet holbe ham for Kar.

29. Mestertyven.

Der var en Herremand, han ejede en stor Herre-
 ard, men havde ingen Børn. Saa boede der en
 maamand paa Godsset, han havde en Søn og sad i
 tig Dmstænbighed. Da tog Herremanden ham til sig
 n Plejebarn, og han var ved ham, til han blev kon-
 neret.

Saa en Dag siger Herremanden: Ja, nu skal
 du ikke være her længere, men til Kjøbstaden at lære
 Haandværk. „Der har du nu 50 Daler at begynde
 med, og bliver du i Forlegenhed, skal du skrive mig til,
 så skal jeg sende dig nogle flere.“

Drengen drager da af til Kjøbenhavn. Der
 ar han op ad én Gade og ned ad en anden og ser
 a Skilterne, hvilket Haandværk han kunde have mest
 st til.

Som han nu der gaar og kigger, er der et Menneske,
 r lægger Mærke til ham, og han vender hen og spør-
 r, hvad han gaar og ser efter.

Ja, han vilde lære et Haandværk, og nu gik han
 saa efter, hvad det skulde være for et.

„Naaja, saa kan jeg lære dig et.“

Men om han kunde give noget ud, for det er jo
 id det, det drejer sig om i Kjøbenhavn.

Ja, han havde 50 Daler.

„Det var godt, saa skal jeg lære dig at være
 yv.“

„U—u nej, det vil a ikke have med at gjøre, Tyvene
 bliver jo hængt.“

„Ja, det er kun Fustere, der bliver hængt. Dem,

der forstaar Professionen godt, de kan aldrig blive fattige."

Saa overtaler han ham ogsaa til det, og Drengen drager til ham.

Da han havde saa været der et Aars Tid eller noget, saa kunde han Professionen til Gavn, og han drager da hjem til Herremanden igjen og mælder sig.

Om han har nu lært et Haandværk.

"Ja, a har."

"Hvad har du da lært?"

"A har lært at være Mestertyv."

"Uha, nej, det er en farlig Profession, saa bliver du jo hængt."

"Nej, kun Fustere bliver hængt," siger han, "en kan godt nøre sig ved at stjæle, og du maa godt sætte en Prøve paa mig."

"Ja, det vil jeg ogsaa," siger Herremanden, "nu skal du stjæle min Hest ud af min Stald i Nat, det er den Hest, der staar anden næst ved Døren."

Ja, det troede han nok, han kunde.

"Ja, det vil ikke blive saa let, jeg stiller syv Karle an for at passe paa den; der staar to i Porten og én ved hver Side af Døren og én i Halen af Hesten og én ved Grimskafte, og én skal sidde paa Ryggen af den."

Den var ikke saa nem at stjæle, kunde en tykke.

Saa gaar Mestertyven med den Bested. Han gaar til Kroen og henter en Pejter Brændevin og kommer med om Aftenen. Saa gaar han et Stykke ude paa Marken og raaber: "Høii, vis til By! høii, vis til By!"

Det hører de i Borten, og saa raaber de igjen: „Her er Dy!“ og de raaber ham da til dem, de kunde jo forstaa paa Raabet, det var én, der var gaven vild.

Da han nu kommer til dem, saa siger han: „Na, Gud naade mig, arme Mand! min Kone ligger hjemme i Barnmød, og saa vilde a gaa til Kroen for at hente Drickelse til Konerne, men nu er a gaaet vild og kan ikke finde hjem.“

„Ja, det kan ikke hjælpe, du gaar ud i Aften, det er helt brandmørkt, saa kommer du i Ufsøre igjen, bliv nu her og sov ved os. Vi staa her og passer paa en Mestertyb og skal være her hele Natten.“

Na nej, han græd og klagebe sig, han var ræd, hans Kone skulde dø, om ikke én kunde følge med ham hjem?

Nej, de skulde blive der, det havde deres Herre strængt paalagt dem, og hvis Mestertyben skulde komme i det samme, saa var den helt ulykkelig, der var gaaet sin Vej.

Naa ja, saa slog han sig lidt til No. Da han havde været ved dem en lidt, siger han: „Na, a troer, a bliver syg, her er saa koldt, a troer, a skal have en Taar af min Pejter.“

Naa, saa tager han og lader, som han drifter. „A vil give jer en Dram med,“ siger han, „vær saa god og tag en Slurk, I kan ogsaa være forfrøssen.“

Det hovebe de godt, og de tager dem en god Slurk.

Men lidt efter sætter de dem og falder i Søvn, for der var jo Sovedraaber i det, han havde givet dem.

Saa gaar han hen til de to ved Stalddøren. „Saa-

dan og saadan er det gaaet mig," fortæller han op, „og . . . vil I ikke have en Slurk med?“

De der indenfor de hører det, og de siger: „Kan vi ikke faa en Slurk ogsaa?“

„Jo,“ siger han, „nu faar de ingen Nytte af det hjemme alligevel.“

De drikker til Hobe, men saa bliver de knapan sva-nige allesammen og falder i Søvn. De to ved Døren sidder paa Enden lige udenfor Døren og sover op til Huset, og ham ved Halen han havde sat sig lige ned i Grævningen, og Karlen, der holdt ved Grimestaftet, han sad lige indenfor Krybben op til Bæsnningen.

Saa skar han en Lot af Hestens Hale og lod ham holde ved, der sad i Grævningen, og skar en Stump af Grimestaftet og lod ham holde ved, der sad der; men den sidste, der sad og red paa Hesten, ham satte han over paa Bæsnningen at ride. Derpaa tog han Hesten og trak ud og drog hjem.

Om Morgenens, Herremanden kom op, var Hesten henne. Karlene blev da endelig ogsaa vaagne, men vidste ingen Bested, og de fik mange Skjænd. Saa stikker Herremanden Bud til Mestertyven, om han vil komme med Hesten, og det er han ogsaa villig til. Han kom ridende med den op paa Formiddagen.

„Ja, det Buds gjorde du mig rele nok,“ siger Herremanden, „det var godt gjort, men nu skal du gjøre ét til, saa faar du 50 Daler, og gjør du det ikke, saa skal du aldrig komme paa fri Fod mere.“

Ja, de Betingelser vilde han godt gaa ind paa, „og jeg skal nok gjøre det, men Herremanden maa passe godt . . .“

„Nu skal du stjæle mig Væster og Plov fra mine Karle i Morgen ved højlys Dag, for sidst var det om Natten.“

Naa, saa bliver de sat til at kjøre og plove paa de Agre der ved Siden af Skoven op fra Gaarden. Mestertyden han fanger en 7, 8 Agerhøns-Kyllinger og gaar op til Skoven og sætter sig paa et stort Træ, som Karlene vender lige for. Nu var det noget koldt, og de giver Holdt og staar og tænder deres Piber og staar og sludrer noget. Da lader han én af de Kyllinger rende ud.

Det giver de Gav paa. „Hvad, der løber en Agerhøne!“ siger de.

Ja, men der kom én til og nok én, og de smider Lømmerne og render efter Agerhønsene alle syv.

Saa bliver de ved at rende og lede efter dem i Krattet, te de kom saa langt hen, at de kunde ikke se Væsterne. Mestertyden han springer ned fra Træet og ud fra Skoven og tager Væsterne og Plovene og driver hjem til Herregaarden saa stærkt han kunde.

Nu vilde Herremanden vide, hvor Karlene var.

Ja, det vidste han ikke, han havde taget Væster og Plove her oppe paa Marken.

Endelig kommer Karlene tilbage, men da var Væsterne jo henne. Der kommer Bud ud efter dem, og de blev skjældt godt ud til at begynde paa og skulde saa fortælle, hvordan det var gaaet til.

Ja, de vidste, at Fruen gjorde saa meget ud af Agerhøns, siger de, og saa vilde de have nogle med hjem til hende.

Naa, det var saadan gaaet til, siger han Herre-

manden; „ja, det Buds gjorde du mig da ogsaa, men nu skal du gjøre ét endnu, saa er det først, jeg vil kalde dig ret Mestertyv.“

„Ja, hvad er det saa?“ siger han.

„Du skal nu stjæle min Kones Gulbring af hendes Finger og saa det nedre Lagen af hendes Seng, naar hun ligger i den. Det skal du gjøre, og kan du ikke det, saa skal du hænges.“

Nu var det jo om Efteraaret, og der var sidste Nat kommen et stærkt Lag Sne, og det frøs ret godt. Saa var der et Stykke derfra bleven én hængt i en Galge, og han hængte og dinglede der. Der gaar Mestertyven til og stjerer ham ned. Den hængte Mand var baade frosen og stiv, og saa gaar han hen med ham til Herremandens Sovokammervindue.

Herremanden laa inde i Sengen og lurede, og saa siger han: „Bitte Kone, nu er han her.“

„Er han her?“ siger hun, „hvor er han?“

„Ja, lige udenfor Vinduet, skal jeg ikke tage Dødsen og stude ham, saa er vi da sikre?“

„Jo,“ siger hun, og han tager og styder paa den frosne Mand, som Mestertyven havde stilt an der udenfor Vinduet, te han væltede bagover.

Da de har ligget lidt, saa siger Herremanden: „Det var vist fejl, jeg gjorde, naar Folk nu kommer op, og de ser ham ligge der, hvad bliver det saa til? Nej, det gaar aldrig an at lade ham ligge.“

„Jamen rejls dig saa, bitte Mand, og kast ham ned i en Snedrive, saa hedder det sig, naar de finder ham, at han er frosen ihjel.“

Saa gaar Herremanden ud, og det døbe Menneſte

laa jo godt nok der uden for Vinduet, og han var allerede helt stiv. Han faar ham paa Nakkens og rejser af med ham ud i Marken til en stor Sædribe, hvor han lafter ham ned.

Imidlertid lister Mesterthven sig ind. „Hu—u, a fryser,“ siger han, og han knokrede og rystede over hele Kroppen, „da var han baade frossen og stiv, men nu fik jeg ham da af Bejen.“

„Ja, det var godt, han kom væk,“ siger hun, og saa putter han sig jo ned i Sengen til hende.

„Jeg tror ikke, jeg vil trække af mine Klæder, for jeg véd jo ikke, hvad der kan komme paa.“

Da han har ligget lidt, siger han: „Du har da din Gulbring.“

„Jo, bitte Mand,“ siger hun.

„Na, lad mig saa den. Og vi har vel Underlagenet?“

„Jo,“ siger hun.

„Lad mig saa det og forbare det, vi véd ikke, hvad der kan komme paa.“

Da han har faaet begge Dele, siger han: „Det kommer mig saa underlig for, jeg tror, han gaar igjen, nu stod han her ude!“ og saa rejser han sig og stikker af.

Lidt efter kommer Herremanden. „Hu—u, det var strængt at blive af med ham,“ siger han. „Jeg er saa formattet, at det er magesløs. Han var saa stiv og saa tung.“

Saa siger hun: „Jeg véd, du har været henne med ham én Gang, var han da kommen igjen.“

„En Gang, siger du, nej, jeg har ikke været hem med ham før.“

„Kan du da ikke hufte, jeg flyede dig min Gulb ring og faa Lagenet til Fordaring?“

Nej, det kunde han ikke hufte, for han havde hver ken faaet Gulbring eller Lagen. „Men nu kan jeg for staa, at vi er narret igjen,“ og det var de da ogsaa.

Om Morgenens gaar der Bud efter Mestertyven og han kommer snart med Sagerne.

„Ja, det Buds gjorde du mig ogsaa,“ sigt Herremanden, „men nu skal du gjøre ét til. Nu skal du gjøre Præsten et Buds — Herremanden og Præste laa nemlig i Ustand — og du kan selv finde paa, hvordan det skal være, men det skal være et, vi kan hat godt af at se paa, og hvis det bliver godt, skal du fa 50 Daler.“

Nu var Præstegaarden tæt ind til Kirken, og sa klæder Mestertyven sig ud en Aften som en Engel med hvidt Flaggertøj og gaar op i Kirken og tænder Lyset gaar saa op paa Prækestolen og raaber der: Himmerige Nige var nær, og hvem der havde flest Penge, kunde komme til Himmerig!

Han raaber, saa det svingrer ned i Præstegaarden og det hører Uolskarlen. Han havde 50 Daler, ha havde sparet sammen, og saa sætter han op i Kirken med dem og byder Engelen dem.

Nej, det var for lidt, siger han, for 50 Daler kunde en ikke komme til Himmerig.

Saa gif han hjem igjen og mældte det til Præste: faadan og faadan.

Præsten havde just ikke mange Penge, han havde

kun et hundrede Daler, men da han var en gammel and, vilde han jo gjerne til Himmerig, og saa satte han sig af derop for at snakke med Engelen om det. Han bad om mer og byder de Penge fal, om han kunde saa ikke komme med.

Jo, Engelen kommer ned af Stolen, og de gaar ind i Bænkst. Der var en stor Sæk, og den vil han have. Præsten vil ikke, men han skal komme nogen til Himmerig, og saa maa han jo til at trække af alle hans øder.

Præsten kommer i Sækken, og Mestertyven binder den, og saa slæber han af med ham.

Nu var Jorden jo frosten, og deher Frostknotter støder jo noget. Det gjør ondt i den sølle Præst, han siger derinde: „Ja, de maa nok sige, den Vej er over og trang, der fører til Livet, og det er kun saa, som følger den, som jeg har præket om saa mange Gange.“

Uden for Præstegaarden var der en lille Bæk, og den slæber han ham over den. Vandet var koldt, og det løbe ind i Sækken til ham.

„Hvad er det?“ siger han.

„Det er Vandstjerne, vi kommer igjennem.“

„Hu—u, hvor det er koldt!“

Saa kommer de ind i Præstegaarden, og der hører de Hønsene de svinger.

„Hvad er det?“ siger Præsten igjen.

„Det er de katolske Engle.“

Mestertyven bliver ved at slæbe af med ham, til han faar ham ind i Herremandens Faaresti. Saa kommer Faarene jo, og de omslutter Sækken.

„Hvad er det?“ siger Præsten.

Ja, det var de Guds Engle.

Saa, saa var han godt tilfreds, nu var han jo kommen hjem. Næstertypen lukkede saa Døren og gik.

Om Morgenen, da Pigerne kom op og kom ud til Faarene, da fik de jo en ordentlig Forstrækkelse. De løber ind til Herremanden og fortæller, at der laa et Spøgelse eller et Uhyre og gispede i en stor Sæt inde i Faarestien.

Saa kommer Herremanden op i en Fart og kommer i hans Klæder og faar hans Stol i Haand og gaar derud. Han var først lidt i Tvivl om, hvad det var. Saa slaar han paa den med Stokken. Bed det han slaar, saa begynder Præsten at klage sig. „Av, av!“ siger han.

„Hvem er det, hvad er du for en én?“

„Aa, jeg er Præsten, jeg er Præsten!“

„Naa, er I det, men hvordan er I kommen her?“

Saa løser han jo for ham, og Præsten kommer ud lige saa splitterfløvs-nøgen, og Herremanden maa give ham nogle Klæder at gaa hjem i. Præsten var jo noget flod, men Herremanden gottede sig.

Næstertypen beholdt de hundrede Daler, han havde faaet af Præsten for at skaffe ham til Himmerig, og saa fik han de 50 Daler af Herremanden. Siden stjal han aldrig mere, men Herremanden var han bleven saa gjæv med, at han tilsidst gav ham en Gaard paa Gøbfet.

30. Gode Beregninger.

Der var en gammel Kone, der gif med to Krukker og tiggede Mælk. Saa fik hun dem fulde baade to der paa Lundergaard. Da hun nu gif, blev hun træt og satte sig paa en Høj, der ligger øster og sønder paa Lundergaards Mark, og nu sad hun og spekulerede paa, hvordan hun skulde lave den Mælk til, naar hun kom hjem.

Endelig bestemte hun, at hun vilde lave to Sød-mælksost for at faa den anvendt godt. Saa vilde hun sælge Ostene og købe en Høne, der kunde rugge Kyllinger ud. Den skulde nok faa 14 Kyllinger, det var ikke for højt at sætte det. Dem vilde hun sælge og købe sig en Gaa for, og saa kunde hun lægge den paa 14 Gjøslinger. Naar hun solgte dem, kunde hun købe sig et Faar. Det kunde faa 2 Lam, og saa mente hun nok at kunne faa en Ko for dem alle 3. Den kunde malke næsten hele Aaret og indbringe saa meget, at hun kunde efterhaanden købe en større Besætning, og det kunde da formeres saa meget for hende, at hun til sidst vilde købe Lundergaard.

„Men saa er det mest med, for saa kommer Bønderne og vil borge Korn æd mig; men det vil a int, for saa kan a nemt tabe min hele Formue,“ og i hendes Ivrighed for at frelse den, slog hun Krukkerne sammen, saa de gif i Stykker, og spildte al Mælken.

Se saa var hun mere arm end før.



Efterskrift.

Læseren har sikkert ikke noget imod, at jeg ikke strængt har holdt mig indenfor Eventyrets Ramme, uagtet Titelbladet udtrykkelig bruger Betegnelsen Eventyr, som Bogens Indhold. Der er Historier, hvilke lige saa godt kunde betegnes som æventyrlige Skæmtesagn, andre, der passende kunde kaldes æventyrlige Sagn. Man maa heller ikke forlange, at Bogens Indhold skulde være nye Nummer. Det vilde være urimeligt. Men Fremstillingerne og Fortællemaaden er virkelig noget særegen. Der er intet udpyntet eller udformet af mig, alt er, som det er kommet fra Fortællernes Mund. Derfor er ogsaa Sprogfarven fuldstændig jyst, hvilket jeg anser for et ubestrideligt Fortrin ved denne lille Bog, der sønster at faa flere Efterfølgere. Til Slutning vil jeg meddele en Fortegnelse over min Rilde til hvert Eventyr:

- Nr. 1. Lærer N. Chr. J. Bisgaard, Mejrup ved Holstebro, nu død.
- 2. Ungkarl Morten Sørensen, Tjørring ved Herning, nu Vejmand i Herning.
- 3 og 16. Indsibder Anders Jørgensen Sams i Koftved, Torsager Sogn ved Rønne.
- 4. Indsibder Niels Pedersen i Mosehuset, Mejrup Sogn ved Holstebro, nu død.

5. Mads Hansens Enke i Sterregaard paa Fyen. Hun er fra Aarhus-Egnen (True) og har der lært sine Historier.
6. Madam Christiane Nikoline Winding, gift med Lærer Christensen i Lem nord for Randers.
- 7 og 21. Røgter Anders Rasmussen i Lørslev, Ugilt Sogn ved Hjørring.
8. Indsidder Jens Gudesen i Siem ved Terndrup, Himmerland. Han er paa Fattigvæsenet.
9. Frøken Juliane Philipsen i Aarhus, bor nu i Kjøbenhavn.
10. Husmand Jens Povlsen i Tværmoose, Sunds Sogn ved Herning, nu død.
11. Pige Johanne Steensen, Nygaard, Ørre Sogn ved Herning.
12. Lærer Iver R. Holmgaard i Ørre.
13. Husmand Peder Lavsens, Hjortsted, Faaborg Sogn ved Varde.
- 14 og 22. Lærere Anders Krist. Hovstrup i Laars Sogn ved Hjørring.
15. Fru Martin i Sorø. Hun er fra Hygum Sogn ved Lemvig og har Historien derfra.
17. Husmand Peder Frølund Lavesens Hustru Ane Knudsdatter i Skibild, Nøvling Sogn ved Herning.
18. Pottemager Erik Larsen Andersen i Ulfborg, vest for Holstebro. Nu boende i Transtød i Madum Sogn.

- Nr. 19. Aftægtskone Dorteaa Katrine Tvesdatter i Billum ved Varde.
- 20. Husmand Jens Frederiksen i Lulstrup, Skast Sogn ved Herning. Nu død.
- 23. Niels Madsen i Bratten, Elling Soga ved Frederikshavn. Han havde været blind, siden han var ung og opholdt sig i Familien som gammel Ungkarl. Er nu død.
- 24. Husmand Anders Kristensen Hulsig paa Loflund Hebe, Bolstrup Sogn ved Søby i Vendsyssel. Var meget svag og fengeliggende, da han fortalte sine Historier og er nu død.
- 25. Pensioneret Lærer og Husmand Niels Anderssen Uglfsø i Sønder-Øs, Sunds Soga ved Herning. Har i sin Tid været Sognefoged og Omgangslærer i Sognets Biskoler.
- 26. Smedesvend Kjeld Rasmussen i Gudum ved Lemvig. Er nu gammel (over 74 Aar) og opholder sig paa Sognets Fattiggaard.
- 27. Husmandsenke Maren Pedersdatter i Tjørring ved Herning. Opholder sig nu paa Bildbjerg Fattiggaard som meget gammel Kone (87 Aar).
- 28. Husmand Niels Johannes Lund i Astrup, Midt-Himmerland.
- 29. Aftægtsmand Jens Bærtelsen i Bole ved Silkeborg, 83 Aar. Har tidligere været Raagmand paa Gudena.

30. Husmand Niels Kristian Nielsen ;
Kvorup, Jetsmark Sogn, Bendshøvel.

Da Bladsen tillader det, meddeles endnu for de i Jyfl
vige en lille Ordliste.

- Side 8. Stampi: bitte, tyt én med korte Ben.
— 9. hytte: kaste.
— 47. Ioppe: luffte op.
— 48. haatte: næsten, hartad.
— 59. knaphændig: snart efter.
— 60. endhovelig: sikkert nok.
— 78. Pojel: lille Knægt.
— 78. Sparre: sammenløben Mælk.
— 95. nibe: gnibe.
— 97. Skrivehus: Waabenhus.
— 101. Løbe og galle: drive Spilopper.
— 102. vant: elendig, harmet.
— 103. Bojel: Bryllup.
— 115. værgeløs (viddeløs): uden Betænkning.
— 128. Væls: for Dreng.
— 137. forfaer: forstræffet.
— 143. vole: græde, straaale.
— 154. Pejter: Dunk.
— 161. Vabenst: Waabenhuset.

Worsomt er det, at Bjærgmanden i Nr. 13 er faa sin,
han figer æ til sig selv. Sigesaa, at Abrahams Faders
der kalbes Amram i Nr. 7.

Eventyret Nr. 5, „Slottet i Sølvbale“, er forhen efter
ds Hansens Optegnelse trykt i Tidskriftet Hermod.

Indhold.

	Ske.
1. Smedens Kone	10
2. Besøget i den røde Sten	12
3. Drengen som Hest og Salt	23
4. Løve, Falt, Hund og Orm	24
5. Slottet i Sølbdale	31
6. Den hvide And	41
7. Bendelboens Norgesrejse	45
8. En Fandens Tjeneste	49
9. Fedtebukse	52
10. Laabelige Folk	59
11. Prinsessen under Jorden	64
12. ABC-Bogen og Slottet i Luften	69
13. I Bjærgmandens Tjeneste	78
14. Smeden paa Isbalken	82
15. Den kloge Præst	86
16. Uden Sorg og Bekymring	90
17. Livsløfene	92
18. Rejsen til Troms Kirke	93
19. De tre gode Ønster	97
20. Bjærgmandsbrengen	105
21. De fire Ravnes Meddelelser	118
22. Karlen som Bydmand	124
23. Præsten og hans Dreng	128
24. Drengen, der var ube paa Håndelen	131
25. Raven bag Øret	135
26. Pigen og Dyret	138
27. Bjærgmandshøjen	143
28. A og Du og Ingen	150
29. Mestertyven	153
30. Gode Beregninger	163
Efterkrift	164

1875
No. 10. 1875
No. 10. 1875
No. 10. 1875



